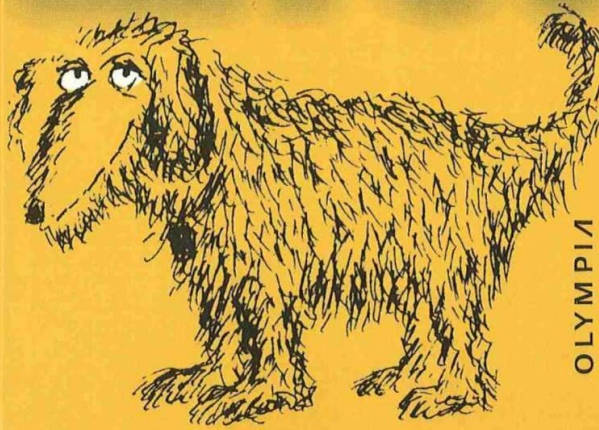

PETER
MAYLE

PSÍ ŽIVOT

KRESBY
EDWARD
KOREN

OLYMPIA

To jsem já. Otec neznámý, matka zmizela. Celkem vzato jsem navzdory ubohým začátkům měl kouzelný život. Patron psů – pokud nevíte, je to svatý Bernard – mi byl nakloněn. Kromě toho jsem – na základě zkušeností – byl schopen dojít k řadě vlastních názorů. Něco málo poznámek o dětech, kočkách, hygieně, pudlech a o veterinářích, trvajících na staromódním způsobu měření teploty, by se ovšem útlocitného čtenáře mohlo dotknout... Ale k čemu by byly deníky, kdyby neodhalily autora takového, jaký je, se všemi nectnostmi...

Poznámka o autorovi

Byl nalezen opuštěný na pokraji jedné vesnice v Provinci. Přistál na všech čtyřech a v současné době tráví svůj čas buď v naší kuchyni nebo v lese.

PETER MAYLE

**PETER
MAYLE**

**Psí
v
život**

KRESBY
EDWARD
KOREN

OLYMPIA

PRAHA

Věnováno třem knížatům mezi veterináři:
Jeanu-Claudeovi Agenauovi, Dominique Roizardové a
Jonathanu Turetskymu

PSÍ ŽIVOT / A DOG'S LIFE, Peter Mayle

Text copyright © 1994

Escargot Productions Ltd

Illustrations copyright © 1994

Escargot Productions Ltd

Translation copyright © Paul Millar, 2000

Autorova poznámka

Tuto knihu jsem napsal podle skutečných událostí. Ovšem v souhlase se soudobým stylem autobiografií, adoptovaným politiky pro jejich paměti, jsem za určitých okolností přizpůsobil pravdu tak, aby na mne nevrhla nepříznivé světlo.

Osud,
proslulá osobnost,
Proust a já

Od života se slušnosti nedočkáte, to ví každý. Ne že by to bylo vždy na škodu. Kdyby všechno šlo podle plánu, byl bych dosud uvázaný na řetěze u nějaké farmy, kde lišky dávají dobrou noc, snažil se přežít na ošizené dietě a štěkal do větru. Naštěstí však byli někteří z nás osudem předznamenáni k tomu, aby se vymanili z prostého původu a ve světě plném revnivosti uspěli. Příkladů je dost, třeba Lassie, jakož i ten pejsánek, který patrně tráví celý svůj život s hlavou natočenou v nepřírozeném úhlu a naslouchá starožitnému gramofonu. Tak tohle by pro mě nebylo, ale předpokládám, že teriéři si moc vybírat nemohou. Podle mého názoru to jsou hluční malí mizerové s omezenou inteligencí.

Jak se moje memoáry budou rozvíjet, popíšu vám svoji pouť životem v detailu - od narození až po dnešní eminentní postavení, nezapomínaje na období nesnází, měsíce v divočině, honbu za obydlím, podivuhodná setkání, mezníky života, obraty k lepšímu a tak dále. Prozatím však zapomeňme na tyto události a obraťme pozornost k podstatnějším záležitostem: kterak jsem se vynořil coby

Někdo z nás fotogenický je

pozoruhodná osobnost, a k rozhodnutí seznámit veřejnost s mými názory na stránkách této knihy.

Začalo to, jak se často stává, náhodou. Přišel k nám fotograf, který pod záminkou uměleckých studií levandulového záhonu doufal v bezplatný doušek. Kromě letmého očichání jsem mu nevěnoval mnoho pozornosti, ale on odložil sklenici na dobu dostatečně dlouhou k tomu, aby zabral několik neformálních portrétních snímků. Vzpomínám, že jsem byl v siluetě proti slunci - *contre-jour*, jak se říká ve Francii -, a když jsem se zastavil, abych zalil muškáty, zaslechl jsem, jak si mumlá něco o vznešeném divochovi.

Tenkrát jsem o té epizodě moc nepřemýšlel. Někdo z nás fotogenický je, někdo není. Ovšem za několik týdnů jsem se objevil v časopise. V plných barvách, vousy naježené, oháňka vzhůru - živý obraz nebojácného hlídacího psa. Pak že fotoaparát nelže!

Dveře se poté netrhly. Přijížděli mě navštívit i z jiných časopisů, alespoň z těch natolik důvtipných, aby rozpoznaly opravdovou hvězdu. Noviny, televizní týmy, různé obdivovatelé zblízka i zdaleka, a také párek lidí pokradmého chování, snažících se prodat prošlé krmivo pro psy -, všichni přijížděli, a já jsem se snažil vyhovět všem. Pak začaly přicházet dopisy.

Nevím, jestli jste vůbec někdy od úplně cizího člověka dostali dopis s dotazy po vašich osobních zvycích. Musely jich přijít stovky, a některé byly zcela impertinentní. Dokonce se mi nabízel bezpečný sex s rotvajlerem (pokud chcete znát můj názor, nic takového neexistuje, viděli jste ty čelisti?). Tak či onak, brzy bylo zřejmé, že svět ode mne očekává nějaké poselství. Třeba vymezení zásad, nebo jak se tomu dnes říká: průvodce životním stylem. Dupal jsem o tom.

Poslední dobou, vlastně po mnoha letech, jsem si vypěstoval slabost pro Prousta. Na můj vkus je sice trošku rozvláčný, ale máme několik společných rysů. Oba pocházíme

z Francie, to je nabíledni. Oba jsme povahy hloubavé. Oba
jsme oddaní obdivovatelé sušenek - pro něj madelénky,

a ten vápníkem obohacený a extra křupavý model ve tvaru kosti pro mě. Pročež mě napadlo - může-li sdílet s jinými své názory na život, na lásku, na matku, na lahůdky k odpolednímu čaji a na honbu za štěstím on, proč ne i já? Ne že bych si matku nějak dobře pamatoval, opustila mne a dalších dvanáct sourozenců dosti záhy. S ohledem na okolnosti ji nemohu z ničeho vinit, ale rozhodně to tehdy ohrozilo moji důvěru v mateřský instinkt. Jak se dozvíte, byly to dny temna a žízně.

Odbíhám od tématu. Literatura volá, a já si musím uspořádat myšlenky. Celkem vzato jsem navzdory ubohým začátkům měl kouzelný život. Patron psů - pokud nevíte, je to svatý Bernard - mi byl nakloněn. Kromě toho jsem - na základě zkušeností - byl schopen dojít k řadě vlastních názorů. Něco málo poznámek o dětech, kočkách, hygieně, pudlech a o veterinářích, trvajících na staromódním způsobu měření teploty, by se ovšem útlocitného čtenáře mohlo dotknout. Za tato otevřená slova se neomlouvám. K čemu by byly deníky jako tento, kdyby neodhalily autora takového, jaký je, se všemi nectnostmi.

Trampoty

Přítomných při mém narození bylo mnoho, ne že bych někoho z nich pozval. Napřed jsem je neviděl, jelikož to trvá několik dní, než se otevřou oči, ale rozhodně jsem jejich přítomnost pociťoval. Zkuste sdílet snídani s fotbalovou jedenáctkou a bojovat o stejnou skývu chleba: hned vám bude jasné, co jsem zažil. Boží dopuštění, zachraň se, kdo můžeš, lokty v žebrech a k čertu s manýrami u stolu. Samozřejmě jsem byl mladý a netušil jsem, že bychom kromě vrážení jeden do druhého a vzájemného prodírání se mohli mít nějaké problémy. Jak velice jsem se mýlil!

Nás bylo třináct, a mateřská řadna měla omezený počet vývodů. Potíž byla v tom, že matka nevycházela z překvapení - začala mým otcem za stodolou a naším příchodem v takovém počtu skončila -, přírodou byvše vybavena k současně obsluze jen asi tak půl tuctu naráz. Následkem byla skupinová obsluha v krátkých intervalech. Neustále si stěžovala na nedostatek spánku, oznožené cecíky a poporodní depresi. S odstupem času se tomu ani nedivím.

Dnes můžete slyšet celou řadu nesmyslů o strastech jedináčků. Lidé účastně brebentí o jejich osamocení, o nedostatku sourozeneckého kontaktu, přespřílišné účasti rodičů, tichých a osamělých obědech a tak dále. Nebeské blaho, říkám já. Absolutní ráj. Raději to, kdykoli, než den co den deset kol proti dvanácti protivníkům chronicky bažícím po mléce v tu stejnou chvíli, kdy vy sám máte chuť něco pozřít. Unavuje to a způsobuje chaos v zažívání. Velké rodiny by se měly povolovat jen králíkům. Jsem si jist, že v tom by i Proust se mnou souhlasil.

Což moje ubohá, utahaná matka musela také cítit, protože jen jsme se více méně postavili na nohy a zamrkali na svět, zmizela. Cobydup. Dobře si to pamatuju. Bylo to uprostřed noci a byl jsem v polospánku. Převalil jsem se na druhý bok pro drobet výživy, jak už se to dělá, a probudil jsem se cucáním bratrova ucha. Dostali jsme z toho oba šok a on pak po nějakou dobu na mě hleděl úkosem. Zajímalo by mě, co by

v takovém případě doporučovali právě ti odborníci na sourozenecký kontakt!

Nepochybně skupinovou terapii, poradenství v hledání identity a solidní dávku antibiotik pro poškozeného.

Jak si umíte představit, po zbytek noci jsme toho moc nenaspali, k ránu nám všem kručelo v žaludku, slabší jedinci začali kňourat. Jakožto optimista bych přísahal, že si matka jenom odskočila za stodolu pro trošku společnosti, a že se s úsměvem na tváři vrátí včas k snídani. Ale kde že! Uběhly hodiny, kručení a kňourání bylo čím dál hlasitější, a též já se začal obávat toho nejhoršího. Bez matky, obklopen blbečky, se zbytkem pachutě bratrského ucha v ústech a bez naděje na cokoli stravitelnějšího, se dostavila první zkušenost temnějších stránek života.

Často mi přišlo divné, jak jsme vlastně mohli těch několik nadcházejících týdnů přežít. Milostpán a milostpaní domu nám občas poskytli misku zředěného mléka a zbytky jídla se zcela zřetelně prošlým datem (dodnes neumím projevít nejmenší zájem o studené nudle), což bylo chudobné a zcela nedostatečné. Byť byste si z orací, jaké s tím nadělali, mohli myslet, že nám dávají prvotřídní svíčkovou. Denně jste je mohli vidět, jak se hádají u vrat stodoly, ona v papučích, on v holínkách. Většina obsahu hádek mi unikla, ale povšechný smysl byl jasný. Příliš mnoho hladových krků, peníze utíkají, takhle to dál nepůjde, něco se musí udělat, je to všechno tvoje chyba, žes ji nechala za úplňku utéct z domu - nikdy už jsem neslyšel tolik řečí kolem několika kůstek z kuřete a půlky bochníku z předvěčejška. Ale bylo tu buď to. nebo nic, a tak jsme se přizpůsobili.

Pak začaly přicházet návštěvy, a ten starý pokrytec v holínkách začal zpívat jinou písničku. Přiváděl si kamarády, aby se na nás podívali, a hned byste si mysleli, že mluví o rodinném stříbru. „Prvotřídní lovecký ráz," říkal, „z dlouhé linie šampionů. Prvotřídní geny. To se dá usoudit z tvaru hlavy a krásné formy kohoutku." Samozřejmě si vymýšlel.

Vsádl bych se, že otce ani nezahlédl. Já také ne. Ovšem on nebyl k zadržení a házel slavnými rodokmeny a krevními liniemi, jež bylo možno vystopovat až do časů Ludvíka XIV. Bylo to představení, nad nímž by se začervenal i majitel autobazaru.

Většina z jeho kamarádů ho ovšem prohlédla, ale vždy se vyskytl nějaký prostřáček, a tak se sourozenci jeden po druhém odstěhovali do nových domovů jako čistokrevní lovečtí psi. Tak vidíte, co vám projde, když jste nestyda a podvodník. Důkladně jsem se tím poučil, později mi to mnohokrát posloužilo. Například když jsem potkal v lese rodinku divokých prasat, ale to je jiná historie.

Říkáte si asi, jak jsem se mohl cítit, vida své milé a blízké jednoho po druhém mizet z domova předků. Osiřele? Osamoceně a zarmouceně? Ani ne. Každá situace má dobré i špatné stránky, a netrvalo mi nijak dlouho přijít na to, že méně krků znamená více stravy pro pozůstalé. Možná si řeknete, že je to bezcitné a sobecké, ale názory na život se mění s prázdnícím se žaludkem. Kromě toho jsem se vždy považoval za špičku vrhu - kdybyste viděli ty ostatní, tak byste chápali proč -, a tak jsem nepochyboval, že jednoho dne ve schématu osudu zaujmu úlohu sobě přisouzenou, se třemi hodnotnými jídly denně a s pohodlným pelíškem pod střechem. Mýlit se však může každý.

Počal jsem si více všimnout toho v holínkách, jelikož měl zřejmě hlavní slovo, a lichotil jsem tomu mizerovi, kdykoli se ocitl nablízku. Moje technika nebyla tehdy tak vytříbená jako dnes, ale činil jsem se, jak nejlépe jsem dovedl, vrtěl ocáskem a potěšeně kničel, ba klesl jsem tak hluboko, že jsem si myslel, že se mi to vede. Vycházel jsem z přesvědčení, že někde pod nepřitažlivým zevnějškem se skrývá laskavá duše, která si mě posléze oblíbí. Bohužel, bylo to horší, než se zdálo. Možná jste někoho slyšeli popisovat život jako nepříjemnou, hrubou a stručnou záležitost. Nu. to byl celý on. Příliš často dával ochutnat těch holínek, a v tom tkví příčina mé zakořeněné nedůvěry k lidským nohám.

Ale jednoho dne mne vypustil ze stodoly a mě napadlo, že se život obrací k lepšímu. Očekával jsem nejméně výlet, možná dokonce i průzkum nového ubytování, s dobrým jídlem na oslavu svého přijetí rodinou. Ach, ten bláhový optimismus mládí!

Zavedl mě do zanedbaného kouta zahrady, zarostlého plevely a rezavými plechovkami od oleje a párem prastarých pneumatik od traktoru, dal mi na krk smyčku, ovázal druhý konec provazu kolem platanového kmene, odstoupil a prostudoval si mě. Nevím, jestli jste si někdy všimli lidí, když se v řeznictví rozhodují mezi jehněčím a hovězím, tak vypadal - zamyšlený a kalkulující. Poskočil jsem nahoru a dolů a předvedl skromný šprýmovný kousek, přičemž jsem se málem uškrtl, tak jsem snahu vzdal a sedl si do prachu. Zírali jsme jeden na druhého. Cucal si knír. Zkusil jsem žalostné zakňourání. Zamručel a vrátil se do domu. Tolik k onomu mystickému vztahu mezi člověkem a psem.

Strávil jsem tam zbytek léta - uvázaný, unuděný a málo krmený -, a jak jen to šlo, využíval pohodlí ve stínu platanu. Ten v holínkách se občas přišel podívat, prohlédl si mne zamyšleně od hlavy k patě, ale kromě toho tam nebylo moc čím se bavit. Dost jsem si zaštěkal, jen tak, aby bylo co dělat, a pozoroval mravence. Dělní chlapíci ti mravenci. Dodnes mě fascinují, v trojstupu chvátající tam a zpět, oči vytřeštěné vpřed. Slyšel jsem, že ve velkoměstech je to podobné: miliony lidí na pochodu z jedné díry do druhé, a pak zase zpátky. Divný život, ale je to tak.

Zvykl jsem si trávit noci v klubíčku v jedné z pneumatik, kde jsem se také jednoho rána vzbudil a pocítil určitou změnu v ovzduší. Závan jiného ročního období. Na pneumatice byla silná rosa. Nastal konec léta.

Ted' vím, co jsem tehdy nevěděl, že totiž začátek podzimu s sebou přináší primitivní choutky, jež hrají v hrudi člověka, a to zejména člověka z té části světa, kde jsem se zrodil. Muži se shromažďují a po zuby ozbrojení se vydávají do bitev s drozdy, králíky, kvíčalami a čímkoli, co v křovinách vyloudí podezřelý zvuk. Staly se i případy, že střílili jeden druhého, což se dá pochopit, měli-li jste neúspěšný den pokud jde o králíky, a je třeba něco přinést domů manželce. Ale opět odbíhám od věci.

Vynořil jsem se z pneumatiky, protáhl se, učinil vše obvyklé a očekával další den nudný jako ty předešlé, když

jsem spatřil z domu vypočodovat něco, co mohu popsat jen jako zjevení. Byl to ten v holínkách, ale místo obvyklého trička a od molů prožraných kalhot byl naditý do džunglových maskáčů - strakatá hnědá a zelená čapka a stejná bunda, pás s náboji, brašna přes jedno rameno a puška přes druhé, maskara lovce Nimroda.

Jak se přiblížil, ucítil jsem z brašny závan zatuchlé krve - podstatné vylepšení, abych tak řekl, obvyklého pachy česneku, tabáku a potu - a měl jsem pocit, že se má něco dít. Také že ano, odvázel mne a ukázal botou, že s ním mám vlézt do auta. Je mi jasné, že se vám to nemusí zdát jako začátek bezvadného dne, ale byl jsem na tom provazu po dlouhé měsíce, a tak si můžete představit, že mi to připadalo jako ohromné dobrodružství. Koneckonců i zájem o mravence má své meze.

Tak jsme odjeli. Za chvíli jsme sjeli ze silnice na hrbolatou cestu, kde jsme posléze zastavili. Nimrod vystoupil, ale já jsem musel zůstat. Uslyšel jsem štěkání a vystrčil nos z okna.

Na mýtině lesa zaparkovaly další tři nebo čtyři dodávky, každá se psem uvnitř. Nimrod a jeho kamarádi přešlapovali kolem, mužně se poplácávali po zádech a porovnávali si výzbroj a armádní insignie. Láhev čehosi pilně kolovala, pak jeden z válečníků vytáhl salám, jenž byl rozporcován nožem dostatečně velkým na vyvržení velryby a zkonzumován, jako by žádný ze společnosti několik dní nejedl. A zatím sotva posnídali! Pak se opět čile věnovali láhvi, štěkání ustalo, a já pokud si vzpomínám, jsem si zdříml.

Zřetelně si vzpomínám až na to, že jsem byl za zátylek vytáhnut z dodávky a nasměrován do lesa. Ostatní psi zřejmě věděli, co mají dělat, a tak jsem dělal totéž co oni. S nosy na zemi jsme běhali kolem jakoby s určitým záměrem, obrněná divize za námi v závěsu. Dělala takový hluk. že musela vyděsit vše, co nebylo hluché jak peň, a všichni ptáci s alespoň polovičním mozkiem (jako kupříkladu bažant) museli odletět na bezpečný hřad střechy policejní stanice dávno předtím, než jsme k nim došli.

Nikdo nemůže předvídat, co učiní králík. Jeden z těch

Obrněná divíze

druhých psů se náhle zastavil a zaujal pózu, kterou lze občas vidět na obrazech z venkovského života - hlava vpřed, krk, hřbet a oháňka v perfektní přímce, jedna přední tlapka pozdvížená, jako kdyby šlápl do něčeho nepříjemného. Pokud vím, technický termín toho je „stavět“. Nevadí, popoběhl jsem, abych zjistil co a jak, a tam, skrčený pod keřem, dřepí králíček. Třepe se jako huspenina a zřetelně se nemůže rozhodnout, jestli se má překulit a dělat mrtvého, vyvěsit bílou vlajku, nebo prchnout.

Vojsko za námi projevovalo silné vzrušení a dostávali jsme různé příkazy, jež jsem ignoroval. Byl to koneckonců můj první králík, a chtěl jsem se na něj podívat zblízka. Řekl bych, že jsem měl na mysli kloudný oběd, jak jsem po něm skočil, ale on musel mé myšlenky číst. Proběhl mi mezi nohama a vypukla třetí světová válka.

Abyste věděli, nikdy předtím jsem se boje nezúčastnil, a tak jsem byl zcela nepřipravený na úděsný lomoz pušek přímo nad svou hlavou. Neumíte si představit, co to pro organismus bylo za šok, a tak se ani neomlouvám za své činy. Instinkt zvítězil a já vyrazil z dostřelu rychleji než ten králík.

Dokonce si myslím, že jsem ho po cestě do bezpečí dodávky předběhl.

Pod keřem skrčený dřepí králíček

Dovnitř jsem se nedostal, a tak jsem skočil pod vůz, a zrovna se mi vracel dech a blahopřál jsem si k úniku hrobníkovi z lopaty, když jsem si uvědomil, že už nejsem sám. Bylo slyšet řehot a šťavnaté nadávky, podle kterých jsem poznal Nimroda. Jediný se nesmál. Řval na mě, abych vylezl, ale mně bylo jasné, že bude lepší zůstat chvíli tam, kde jsem, aby měl čas uklidnit se. Obklopen veselím zbývajících členů party začal kopat do boků dodávky, a když ani to nepomohlo, spustil se na všechny čtyři, vyšťouchl mě pažbou pušky, otevřel dveře, a botou mi pomohl dovnitř.

Cesta domů nebyla velkým společenským úspěchem. Věděl jsem, že jsem si nepočínal s takovým umem a šikovností, jaké se ode mne očekávaly, ale byl to přece můj první lovecký pokus. Jak jsem mohl znát pravidla hry? V zájmu harmonie a klidného života jsem se pokusil o několik omluvných gest, ale dostalo se mi pouze odstrčení a proudu nadávek. Pochopitelně jsem tehdy netušil, že jsem z něj udělal blba před jeho parťáky (když jste se na ně podívali, nebyli o nic lepší, ale - pokud nic jiného - měli smysl pro humor. Odhalil jsem však, že lidé jsou velice netýkaví v posuzování sebe samých. Jediná malinká trhlinka v zrcadle sebechvály, a budou trucovat po celé hodiny. Nebo si svou špatnou náladu vylíjí na někom jiném. V tomto konkrétním případě na mně.

Tak jsem byl zpět na provaze a po několik dní v nemilosti,

zatímco Nimrod i já jsme zvažovali svá vzájemná postavení. On zcela zřejmě chtěl společníka do honitby, nebojsu co do střelby a kořisti. Moje ambice se ubíraly spíše směrem domáckým, třeba i s lehčí hlídací povinností, ale se střechou nad hlavou. Ne že bych protestoval proti lovu z morálního hlediska, rozumíte. Pokud jde o mne, mrtvý králík se dohoní snadněji než králík v trysku. Ale ty rány z pušek, ty nemohu vystát. Mám mimořádně citlivý sluch.

Přísluvečná poslední kapka dopadla o několik dní později, když se Nimrod rozhodl, že musím projít určitou základní drezurou a polním výcvikem. Vyšel z domu třímaje pušku a beztvary uzlík kožešiny - zřejmě jedno z jeho úděsných triček obalené králičí kůží.

Sundal mi provaz z krku, strčil mi na vteřinu ten uzlík pod nos a zamumlal něco o vůni divočiny, ale zapomněl, že tričko používal na utírání rukou, když se vrtal v té své dodávce. Nebylo zrovna lehké dostat se do nějakého vzrušení nad silným pachem nafty, ale vynasnažil jsem se vypadat ve střehu a dychtivý, načež nastalo další dějství komedie.

Cesta domů nebyla společenským úspěchem

Hodil ten uzlík do chumáče plevele nějakých dvacet metrů od nás, a spustil ruku dolů, aby mi jako zabránil ve snaze za tím běžet. Ve skutečnosti jsem neměl ani zbla úmyslu dostat se do blízkosti uzlíku, rozhodně ne s tím divým střelcem v zádech, a tak jsem zůstal sedět očekávaje, co se bude dít. Zdálo se, že to vzal za projev bezpříkladné zdrženlivosti a polního umu, a zašklebil se na mě, což jsem měl přijmout jako pochvalný úsměv. „*Bieng*,” řekl, „*Ça commence bieng*.”

Co teď? Budeme čekat, až se to tričko v chlupatém kabátku vynoří z plevele a vzdá se našim mocným zbraním? Nebo se tam budeme plížit a překvapíme a lapíme je? Zatímco se rozhodovalo o věcech příštích, lehl jsem si - omyl, jak se ukázalo, jelikož to vám zpomalí start.

Ani jsem se nedíval, a tak jsem ho neviděl zalícit. Jak vystřelil, zmizel jsem do jedné z traktorových pneumatik, hlavu dolů a packy přes uši dřív, než byste řekli švec.

Už jste někdy viděli mužského, který úplně ztratil sebevládu? Žádná pastva pro oči, zejména když mává puškou proti vám a třese se vzteky, a tak jsem si pomyslel, že bude lepší, když mezi ním a mnou bude nějaká pevná překážka. Než se mu podařilo dát mi smyčku zpátky na krk, byl jsem jedním skokem z pneumatiky za platanem. Oběhli jsme ten strom několikrát, on klel jako šílenec a já se snažil vypadat kající, zatímco jsem v plné rychlosti couval. Nebylo to snadné, to musím přiznat, ale bezpečnější než vystavit mu zadek, i když by mě pravděpodobně minul tak jako tak, ostrostřelec takových kvalit.

Mohlo to skončit příměřím z vyčerpání, kdyby se neobjevil jeden z jeho přátel, který se chechtal, až se mu slzy řinuly po tváři, jak nás viděl usilovně si hrát na honěnou kolem stromu. Když tak o tom přemýšlím se zpětnou platností, musel právě ten posměch způsobit následnou změnu mé adresy. Určitě to znáte sami. Jsou mezi námi tací, kteří nepochopí vtip.

Další vývoj událostí byl rychlý a bolestivý. Když se mu podařilo zahnat mě do kouta, dostal jsem párkrát bolestivě provazem, a byl jsem vhozen dozadu do dodávky. Než

vlezl do auta, slyšel jsem ho řvát na ženu - ta s ním musela mít opravdový kříž, chuděra stará -, pak mě zdrtil pohledem a vyrazil, jako kdyby mu hrozilo, že zmešká pohřeb nejlepšího kamaráda a následný večírek.

Držel jsem se stranou, mimo jeho dosah vzadu v dodávce, a dumal jsem. Lehce jsem seznal, že nejedeme znovu na lov, neměl s sebou tu pitomou pušku a směšný klobouk. Rovněž bylo jasné, že nepůjde o příjemný výlet. Hlavu i ztuhlá ramena hněvivě nakrčil a jel rychleji, než mu dovozovaly jeho omezené schopnosti tělesné koordinace. Neustále na vše trubil a řezal to kolem rohů jako jednonohý opilec.

Jeli jsme dál a dál, většinou do kopce, až jsme konečně s drcnutím zastavili vedle cesty. Připravil jsem se na další nepříjemnosti, a než vystoupil a obešel auto dozadu, přeskočil jsem na přední sedadlo pro případ, že by měl nějaké plány násilného druhu. Zírali jsme jeden na druhého, on otevřenými zadními dveřmi dodávky, já přes opěradlo sedadla.

Napolo jsem očekával další sloku řevu, ale místo toho sáhl do kapsy a vyndal pěkný kus salámu, který mi podával. Měl jsem vědět, že takový lakomý zloduch jako on nemohl podlehnout náhlému záchvatu štědrosti, ale to víte, hlad ve mně hlodal, a on mě zaskočil. A také mne přitahoval ten nabízený salám. Poodstoupil od dodávky a já tedy vyskočil ven a sedl si ve své nejlíbivější pozici, přední tlapky u sebe, hlava na stranu, žaludeční šťávy ve střehu.

Pokývl, zamručel a strčil mi salám pod nos. Vzpomínám, že byl z vepřového, špeku tak akorát, a úžasně voněl kořením. Ale jak jsem se natáhl vpřed, Nimrod udělal čelem vzad a hodil salám do křoví. Na někoho, kdo si stále stěžoval na klouby, dohodil docela daleko.

Řekl bych, že byste mohli uhodnout, co se stalo. Vyrazil jsem za salámem, jako by tato honitba byla podle mého gusta. Vnořil jsem se do podrostu, nos v práci přes čas, a myslel jsem si, že se věci obracejí k lepšímu. Vzrušení honu mě muselo ovládnout natolik, že jsem ani neslyšel žádné zvuky za sebou. Protože nejsem, abych tak řekl, plíživého typu,

nadělal jsem též sám dost hluku, jak jsem se prodíral vegetací. Ať již to bylo jakkoli, po deseti minutách neplodného výlovu jsem se zastavil kvůli orientaci, podíval jsem se zpět a viděl jsem, že něco schází.

Krajina byla liduprázdná. Auto nikde, mužský nikde. Zmizel, zatímco já se zaměstnával jinak. Ani ten salám jsem nenašel.

V předpeklí

Byl jsi ponechán osudu - uvědomil jsem si konečně po prozkoumání zorného pole, v němž nebylo ani stopy po dodávce a jejím potměšilém majiteli. Dovtípil jsem se, že dalších požadavků na mé služby na Zámku Beznaděj nebylo, a vzhledem k tomu, že jsem neměl domluvena žádná dostaveníčka v bezprostřední budoucnosti, měl jsem dosti času udělat inventuru a zamyslet se nad budoucností.

Bezpochyby jsem ve svém životě dospěl k určitému mezníku, a pokud jde o mezníky, objevil jsem, že jsou tím, co z nich uděláte. Existuje dobro i zlo, slunce a stín, hořko i sladko a tak dále. Je sklenice napůl prázdná nebo je napůl plná? Je každý černý mrak olemován stříbrným okrajem? Tak nějak.

Jak jsem se již zmínil, jsem v podstatě optimista, a tak jsem vše uvážil z té světlé stránky. Byl jsem na svobodě a mohl jsem se vydat přímo za nosem a kamkoli. Kopanec do žeber ani ohlušující výprava se skupinou ozbrojených idiotů mi nehrozily. Navíc, jak jste již viděli, mé předchozí ubytování a stravování těžko mohly být horší. Ty jsem mohl opustit bez váhání.

Ale jeden problém tu byl, a ten se nedal obejít. Ať již moje schopnosti jsou jakékoli, co mě příroda nenaučila, bylo postarat se sám o sebe. V tom je rozdíl mezi psy a kočkami. Mé zkušenosti s kočkou Hepzibah, o kterých se zmíním později, mne vřelému vztahu k jejich druhu nenaučily. Vyhod'te kočku do divočiny (přiznávám, že bych byl první, kdo by přispěchal na pomoc), a než byste se stačili rozhlédnout, už by si pochutnávala na kotletce z drozda a uvelebovala se v nějakém hnízdečku nebo v noře podle své libosti. Jinými slovy, přizpůsobí se volání přírody a zdivočí. Ten instinkt prostě kočkám zůstal. Nedá se jim věřit, a podle mého názoru mají rovněž určité nechutné osobní zvyky, ale to jen tak mimochodem.

Jak jsem tak dumal, mé úvahy se z pozice psa dobraly k tomu, co se volně nazývá „civilizovanou společností“. Řekl

bych, že je vám známa ta fráze, která nám již po dlouhá léta
visí kolem krku jako závaží, ten starý vtip o nejlepším

příteli člověka, vymyšlený, jsem si jist, nějakým milým starým pánem se slabostí pro vlhký čumák a obdivný pohled, ale nic proti tomu. Bohužel lidé, když se jim zamží zrak a omámí je nejasné představy, zapomínají na to, že ona dohoda mezi člověkem a psem má svoji praktickou stránku. Přátelství беру - kdyby nebylo přátel, tak bych tu ani nemusel být -, ale ať nikdo nepopírá důležitost teplé postele, bohaté krmě a volnosti pohybu v komfortním prostředí.

Jeden z mých nadanějších předků na to zřejmě před několika tisíci lety přišel a došel k závěru, že člověk pro něj představuje ten nejdostupnější podpůrný systém. My psi máme své schopnosti a nadání, ale můžeme si zaručit pravidelné zásobování potravinami? Ne. Umíme si postavit útulný a před počasím zabezpečený příbytek? Znovu ne. (Kočky vlastně také ne, navzdory té své nepřistojné aroganci.)

A tak v těch primitivních dobách před vynálezy chovatelských klubů a psích salonů se ten moudrý předek rozhodl stát se krotkým příslušníkem lidské domácnosti. Člověk, organismus vysoce vnímavý k lichotkám, se toto rozhodl přijmout jako příslib přátelství, bratrství, pravé lásky a tak dál - a zrodil se mýtus. Od té doby si pes může dopřávat svobodu pohybu, bezstarostné ubytování a s troškou štěstí a za minimálního úsilí i dostatek pochlebování.

Teoreticky by tomu tak určitě mohlo být, přestože podle mých dosavadních omezených zkušeností se v praxi občas leččeho nedostává, laskavým slovem počínaje a pohodlíčkem konče. A nyní se ta moje bída ještě zhoršila. Jak jsem seděl v té osamělé nádheře nahoře v kopcích, přišlo na mne několik slabých chviliek včetně zavrženíhodné úvahy, jestli by stálo za to vrátit se k tomu čertu, kterého již znám, holínky neholínky. Naštěstí mě vyrušil zvuk automobilu, a já, kterému vždy v hrudi hárá naděje, se vydal cestou dolů k silnici.

Auto kolem mne projelo, aniž by zpomalilo. A další auta též, celé dopoledne, přestože jsem na ně přátelsky kýval

Vydal jsem se objevit civilizaci

a předváděl vítací poskoky. Experimentoval jsem i s posezením uprostřed silnice. Objeli mě, troubili a celkově projevíli nápadný nedostatek sympatií. Takové události mohou oslabit víru v lidskost, zejména když to trvá delší dobu.

Konečně mi došlo, že bych mohl lépe uspět s pěšáky. S chodcem se dá vyjednávat, ale s těmi, kdo vás objíždějí osmdesátkou, s těmi ne. S auty nejsou žádné hrátky, víte jistě, co mám na mysli. Tak jsem se rozhodl najít nějaké chodce.

To se snáze řekne než udělá, neboť můj bývalý společník z honitby mě vysadil v místě, které mi připomínalo Nový Zéland, přesněji to, co jsem o té zemi slyšel. Stromy, keře, hory a nic moc jiného. Řekl bych pastva pro to oko, které touží po nezkaženém panoramatu, ale nepřilíš povzbuzující pro osamělého cestovatele toužícího po společnosti a něčem na posílenou. A tak jsem se směrem proti větru vydal objevit civilizaci.

Hodiny mýjely, muselo být tak uprostřed odpoledne, když jsem konečně zaregistroval slabý, ale povědomý závan kanalizace a nafty. Pro vás by to patrně nemělo žádný význam a tím méně přitažlivost, ale pro mě to znamenalo lidi.

A také že ano, z příštího kopce se mi objevila stará kamenná

stavení, a jak jsem se blížil, byly tu další známky života, ruch a hemžení a hovor. Vlastně jak ti mravenci, ale hlučnější.

Musím vám připomenout, že mé předcházející zkušenosti s lidskými obydlími byly omezeny na to jediné omšelé zbořenisko, kde jsem se narodil, a tak to, co jsem viděl, bylo pro mne zjevením - tucty domů a - podle nich soudě - stovky lidí. Někde mezi nimi, byl jsem si jist, se skrývá má budoucí spřízněná duše. Samozřejmě, jeden z preludů, jaké vám na konci nesnadného dne pomáhají klást nohu před nohu. Vesnice se mi zdála obrovská, ulice vedoucí všemi směry, cizí a podivuhodné aroma v každém závanu, lidé na pochůzkách jakoby bez cíle, tak jako vždy, když tím nejdůležitějším v jejich mysli je to, co budou mít k večeři. Několik se jich zastavilo na rohu, aby si poklábosili, a tam jsem získal jednu z užitečných lekcí v přežití. Připadá mi, že lidé nejsou schopni hovořit, když mají plné ruce. Nevím proč, ale když se dva nebo tři setkají, aby prodiskutovali světové problémy, tašky a košíky se ocitnou na zemi, vhodně umístěny pro ohledání tvory mé výšky. (Má hlava je ve výšce někde mezi vaším kolenem a pasem, a pohodlně dosáhnu přes horní okraj jakéhokoli košíku ponechaného bez dozoru.)

Když se naskytne příležitost, nelze váhat, a tak jsem osvobodil jednu čouhající věku a odebral se s ní do útočiště pod stolkem před místní kavárnou. Zrovna jsem dokončil poslední drobký a začal uvažovat o opětovném nájezdu na košík, když se přede mnou objevila ruka. Poplácala mě po hlavě, zmizela a vrátila se s kostkou cukru. Podíval jsem se nahoru a spatřil párek mladých lidí u vedlejšího stolu. Usmívali se na mne a vydávali ty poněkud komické zvuky, o kterých si lidé myslí, že jsou psímu sluchu zcela srozumitelné. Zjistil jsem, že totéž dělají s nemluvnaty. Ale zvuk hlasu byl přátelský a laskavá ruka je příjemná změna po noze v botě, a tak jsem se zachoval společensky.

Jeden by si mohl myslet, že nikdy předtím psa neviděli. Čím dál tím víc cukrování, poplácávání po hlavě, kostky

cukru jedna za druhou, vše nasvědčovalo lásce na první pohled. Byl jsem tehdy nováček, a tak jsem to vzal jako pozvání jít za nimi, když opouštěli kavárnu. Jak jsem klusal v závěsu, myslel jsem - nemohu to popírat -, že měkká postel a nový život jsou na dosah. Pro mne za mne, myslíte si, že jsem naivní, ale vzhledem k tomu, že podle svých dosavadních zkušeností s člověčím chováním jsem byl tak či onak zneužíván, nebyl jsem zvyklý na laskavost a očekával jsem víc, než jsem měl.

Poučil jsem se, že nepříjemnosti se dají čekat, když se přátelské chování vezme za bernou minci. Byl jsem přesvědčen, že mám důvody se domnívat, že moje setkání s těmi mladými lidmi v kavárně bylo počátkem krásných vztahů. Bohužel oni to tak neviděli, a když jsme přišli k jejich autu, došlo k mírně nepříjemné tlačení, jak jsem se snažil dostat se s nimi dovnitř. Skončilo to tím, že jsem byl rázně vystrčen ven a dveře se zabouchly jen centimetry nad mým nosem. I toto bylo poučení na téma, že nelze věřit cizincům, byť dary přinášejí, a dnes to mohu brát filozoficky. Tehdy však to znamenalo podstatný zádrhel.

Slabší pes by si zoufal. Vím například o kokršpanělech, kteří mají tendenci zkolabovat, převalit se na záda a mávat nohama ve vzduchu při jakékoli sebemenší nepříjemnosti. Já ne. Odolnost je moje heslo. Vzhůru a dál. A tak jsem se rozhodl povzbudit se tím - lidé to jak jsem slyšel často dělají -, že půjdu nakupovat.

Jak jsem se ubíral ulicí dolů, zabrzdila mě rajská vůně vycházející z otevřených dveří. Čerstvé syrové maso - vepřové kotletky, jehněčí kýty, domácí salámy, dršťky a játra, morkové kosti - a když mě můj nos zavedl dovnitř, nikdo v dohledu. Ze zadní místnosti se ozýval ospalý zvuk televize, jinak bylo тихо jako v hrobě. Jak jsem se blížil k rohu hojnosti na vydrhnutém dřevěném stole, mohl jsem dokonce sám slyšet škrabkání svých tlapek v pilinách na podlaze.

Zachtělo se mi zprvu jen tak obhlédnout zboží, než se konečně rozhodnu, ale tehdy jsem nevěděl, že ten, kdo zaváhá, obvykle propásne nejlepší příležitost. Byl jsem však

Rozhodl jsem se, že půjdu nakupovat

omezen tím, co odnesu ve vlastní hubě a nechtěl jsem vzít zavděk nějakým odřezkem, když tu byla nabídka svíčkové. Ve spotřební společnosti se tomu říká **informovaný výběr**. Jak se ukázalo, moc k dobru mi to nebylo.

Vábil mě párek vepřových nožiček a rozhodoval jsem se mezi nimi a krásným řízkem telecího, když se náhle zezadu ozval všemocný řev. Vrazil sem řezník. Oči mu vzteky lezly z důlků, a koukal, co do ruky. Naštěstí první, co se mu naskytlo, bylo koště a ne pila na kosti nebo sekáček, a jak mu to s koštětem moc nešlo, srazil řadu sklenic - kachní paštika, ano, dobře si vzpomínám. To mu zkazilo trefu a já mohl skočit přes tu spoušť, nasměrovat to k východu a vyfasovat jen letmý pleskanec na zadek. Neměl jsem váhat. Kdo zaváhá, nežere. Což vám říkám proto, abyste si to pamatovali, když jdete nakupovat.

Nastal čas, abych změnil taktiku. Pokud jsem mohl onu epizodu v řeznictví brát jako základ úvahy, obchody ve vesnici mají předsudky vůči psům. Což je pozoruhodné, když si uvědomíte spoušť, kterou mohou způsobit děti, a těm se nikdy nehrozí útočnými zbraněmi, ale tak to chodí. Jednomu se měří tak, druhému onak. Ale pak jsem zpozoroval vycházet z pekařství muže s úplným voříškem a nikdo na ně neútočil.

Došlo mi, že zdaleka ne všichni psi provokují probuzení
válečného ducha, spíše jen psi bez doprovodu.

Popošel jsem ulicí dál a vyčkával u *épicerie*, podaří-li se mi uskutečnit plán B.

Tak jako všechny velké nápady byl jednoduchý. Přidám se dočasně k zákazníkovi, který vstoupí do obchodu. Uvnitř se rozdělíme a budeme se věnovat každý svým úkolům. Já pak plně naložen zmizím, zatímco můj osobní doprovod upoutá pozornost majitele. Hračka.

Z lahůdkářství vycházely vcelku vzrušující vůně, i když se to nedalo srovnat s rozsahem a plnokrevným bohatstvím vůní řeznictví, ale na povzbuzení představivosti to stačilo a s opravdovou předtuchou jsem prozkoumával ulici, objeví-li se možný společník.

Nikdy předtím jsem neviděl tolik lidí a myslím, že můj celoživotní zájem o lidské chování začal v ono dávne odpoledne. Na rozdíl od psů se tu všechny možné tvary, všechna stáří, všechny velikosti vzájemně strkaly bez jakéhokoli zájmu jeden o druhého. Bez očíhávání, bez obcházení, bez obřadného zdvihání nohou - hrozně málo toho, co bych nazval společenským stykem, nejvýš občasné pokynutí hlavou a podání ruky. Později jsem si na to pochopitelně zvykl, ale vzpomínám, že tehdy jsem si myslel, jak je to divné, tenhle nedostatek zájmu. Nedivil bych se, kdyby to mělo něco společného s těmi přeplněnými ulicemi, otupuje to smysly.

Byl jsem natolik zaujat tou promenádou, že jsem až nadskočil, když jsem ucítil pohlazení ženskou rukou. Pohlédl jsem vzhůru a spatřil prázdný košík a usměvavou tvář, a pak vstoupila dveřmi do voňavého přítmí *épicerie*. Využij vhodné chvíle, řekl jsem si, a jako stín jsem vešel za ní, předstíraje podle svých nejlepších schopností psa s doprovodem a v oficiální funkci.

Bylo to právě lahůdkářství tradičního typu. Příliš mnoho jich dnes prodává jen plechovky a krabice a záhadné hroudy zabalené v plastu, ale zde bylo pravé jídlo, většina bez obalu - kola sýra, suchý salám, uzené šunky, dlouhé řady studených jídel. Jak jistě víte, Francouzi se moc neomezují, a tam bylo

vše, od *crêpinettes* z nadívaných kuřat až po paštiky, které mi
vháněly slzy do očí.

Má společnost se zastavila u zeleniny, která ve mně nikdy nevzbuzovala žádný zájem, a já se proplížil úzkou uličkou dozadu kolem sušenek, jež mě vystavily přechodnému pokušení. Vzadu byly ty pravé poklady, na okamžik mě upoutaly domácí *lasagne*. Ale nesměl jsem zaváhat ani na vteřinu. Po předchozí zkušenosti v řeznictví jsem se neloudal a natáhl jsem se v plné velikosti na zadních, přední na pultu a čelisti jen se sklápnout na kile nejlepší uzené kýty, když se dole pode mnou otevřelo peklo.

Pokud byste chtěli být velkomyslní, popsali byste zdroj problému jako jiného psa - tenoučká miniatura, potkanovi tak po kolena, s absurdním zatočeným ocáskem připomínajícím červa s bolením břicha a s pronikavým falsetovým řávením, schopným vzbudit i mrtvého. Napadlo mě, jestli si nezavřel příslušenství v kráječce na šunku, ale byla to jen mizerná napodobenina štěkání. Když mě začal kousat do kotníku, nemohl jsem si s tou kýtou poradit, přestože jsem byl hladový, jak jsem byl. Zatímco jsem se ho pokoušel setřást, objevila se zezadu hora opatřená nohama, v zástěře a s kyselým výrazem, v ruce váleček na nudle. Zdržovat se bylo nebezpečné.

Tolik k uvítání, jehož se mi dostalo od vesnických obchodníků, a vše, co bych ještě dodal, zní: Nevěřte pohlednicím s příjemnými domorodci culícími se do fotoaparátu. Ti dva, které jsem toho dne potkal, byli schopni způsobit noční můru i Čingischánovi. (Říká se, že jedl psy, když Mongolům docházely potraviny. Od jeho dob snad nastal pokrok.)

Navrátil jsem se do svého předchozího útulku pod stolkem u kavárny a přemítal jsem. Jedno odmítnutí a dva pokusy o můj život výměnou za malý bochník a hrstku kostek cukru. Ono odpoledne se v žádném případě nedalo nazvat vítězstvím, a navíc se začaly prodlužovat stíny, blížil se večer, a já jsem nebyl o nic blíž posteli a pravidelné stravě než na počátku dne. Byl jsem si jist, že zítřek přinese nové radosti a příležitosti, ale mezitím nastal problém, kde strávit

noc. Zůstat pod stolkem nebo si vyhledat úkryt v širé divočině, to byla ta otázka.

Problém večeře byl vyřešen

Byla zodpovězena majitelem kavárny, vyzbrojeným všudepřítomným koštětem. Nejspíše je pro případ invaze měli všichni vesničané po ruce. Přišel vymést drobečky nadělané za celý den zpod stolků do ulice - jestli pro veřejné pobavení, to nevím. Jak se propracovával můj směrem, naše pohledy se setkaly. Koště se postavilo do útočné pozice. Byl bych rád zanechal malou připomínku své vděčnosti za vřelé přijetí, ale nezbylo času ani na rychlé pozvednutí nožky. Byl jsem opět nucen odejít ve spěchu a vyhledat klid a mír v krajině.

Byl jsem již ven z vesnice, hloubaje o posledních příkladech laskavosti lidstva, když můj nos zachytil ve vzduchu závan něčeho definitivně uzrálého. Přicházel od konce úzké cesty, kde se nacházela velká převrácená popelnice, jejíž obsah byl rozházen v trávě. Přistoupil jsem blíž, cukání v nozdřích, a spatřil jsem, že problém večeře byl vyřešen. Prostudoval jsem menu.

Nikdy mě nepřestane udivovat, co všechno lidé vyhazují. Kosti, kůrky, droby, zcela použitelné sardinky, to vše a více bylo zasazeno jako drahokamy mezi prázdnými plechovkami, papíry a plasty. Odstrčil jsem vyhozenou botu a zrovna jsem chtěl oprášit svůj první chod - sousto kuřecí kůže *en gelée*,

pokud mi paměť slouží -, když jsem zaslechl zabručení.
Vlastně spíše něco jako zavrčení – nepřátelské a vůbec ne

na uvítanou. Vzhlédl jsem a spatřil napůl ven z popelnice psa, pysky stažené, zuby obnažené, chlupy naježené poplachem prvního řádu, pravý obraz Vořecha bránícího domácí krb.

Myslím si, že nejsem tak docela bez kuráže, zejména když konkurence je zcela zřetelně pokročilého věku, vetchá a podstatně menší než já, což vše byl. A tak jsem se ho pokusil ignorovat, zatímco jsem dokončil to kuře a přešel na perfektní kůru od sýra. Ale jak asi víte sami, nemůžete mít pravou potěchu z jídla, když vám někdo únavně kňourá přímo do ucha. Slyšel jsem jednou, jak to samé říkali o večeřích, jichž se zúčastnili investiční bankéři. To budete vědět vy lépe než já, ale prý je něco nutí bez přestání drmolit. Tak to bylo i s naším přítelem z popelnice.

Kromě tohoto malého vyrušení jsem se však pomělně vcelku slušně a dostatečně posílen jsem tedy byl schopen uvážit problém uložení se ku spánku v poněkud příznivějším světle.

Po krátkém průzkumu jsem objevil zřetelný nárys situace. Každých několik set metrů se od silnice z vesnice odpojovala cesta ku stavení na konci. Každá z těch cest byla vybavena svou vlastní popelnicí podobnou té obývané mým nevrlym spolustrávníkem. Za použití zákonů logiky jsem vydedukoval, že každá z popelnic bude obsahovat výběr poživatin jednoho nebo druhého druhu - nic moc, aby se vám z toho postavily uši, ale dost k podpoře těla i ducha -, výběr však nehlídaný a lehce dostupný. Pečlivé očichání potvrdilo mou teorii a vzpomínám si, že jsem byl velice spokojen se spoluprací svého mozku s nosem pro blaho žaludku.

Vzhledem k tomu, že o zítřejší snídani bylo postaráno, obrátil jsem pozornost na přenocování, ale narazil jsem na několik neočekávaných překážek. Doufaje v několik poklidných hodin v klubíčku ve stodole, kolně či podobně, navštívil jsem nejméně půl tuctu obydlí, ale kamkoli jsem se vrtnul, setkal jsem se tam se salvami hrozeb, hlasitým poplachem a celkovým nesouhlasem - nikoliv od lidí, ale v tomto konkrétním případě od příslušníků svého vlastního

druhu. U každého obydlí byli nejméně dva zabydlení psi a podle rámusu, který nadělali, byste mysleli, že jsem přišel ukrást rodinné stříbro.

Naštěstí byli všichni uvázáni na jednom konci provazu nebo řetězu s druhým koncem připevněným k nějaké nemovitosti. To jim zabránilo ve vražedných úmyslech a umožnilo mi je pokořit tím, že jsem jim označil jejich území zdvižením nohy takřka na dosah jejich uslintaných čelistí. To se považuje za urážku, víte, jaká se dá srovnat se zneuctvujícími poznámkami o špatném vkusu pokud jde o záclony, a musím říct, že je to přivádělo k šílenství. Jeden z nich - velký prašivec s obrovskými zuby - se ve snaze dostat se ke mně rval na tom řetěze tak divě, že si musel natrhnout hlasivky. Jeho štěkání se náhle změnilo v kvikot a vypadal pak přímo rozpačitě. Dobře mu tak.

Tato letmá zábava mě však nepřivedla o nic blíže k vytouženému odpočinku. Zažil jsem dlouhý, rušný a poučný den a byl jsem natolik unaven, že už mi ani moc nezáleželo na tom, kde hlavu složit. Stačí, že to bude mimo dosah čelistí a košťat. Pokusil jsem se o poslední stavení, vyvolal další hysterickou symfonii vytí a štěkotu, a zahrabal jsem se na noc v křoví na pokraji lesa.

Romantické představy o lese, jak sami znáte, zahrnují poklidné mýtiny a olistěná zákoutí, tiché útočiště matky přírody, místo pro odpočinek. Zkuste si tam však žít po několik týdnů tak jako já. Co si budu navždy z lesa pamatovat, je hluk. Pískot ptáků a jejich ohavný sborový zpěv brzy zrána, lovci a jejich pušky ve dne, nekonečné šustění a smýččení nočních živočichů, sovy vzhůru celou noc - takhle přesně si představuju blázinec. Házíte sebou, obracíte se a toužíte si zdřímnout bez vyrušování.

Dosáhl jsem stadia, kdy jsem se pravidelně vydával do vesnice jen tak za oddechem od toho lomozu. Pokud jsem si udržel odstup od řezníka a toho druhého soupeře z *épicerie*, mohl jsem si jít, kam bylo libo, a potulovat se do sytosti.

Popravdě řečeno, jeden nebo dva z těch méně barbarských vesničanů mě začali poznávat a nabízeli přátelskou ruku.

Ale jako vždy ruku stáhli, když jsem se snažil nastolit vztahy rázu trvalejšího.

A pak, když se mi můj tulácký život začal ze dne, či spíše z noci na noc méně a méně líbit, vložil se do toho osud. Dospěl jsem k dalšímu mezníku či kritickému bodu či k oběma. No nic, řeknu vám, co se stalo, a můžete si to posoudit sami.

Po noci v lese, kdy si veškerá soví obec vybrala právě ten můj koutek k hádkám, anebo možná to byla soví milostná sezona, těžko říct (mé znalosti sov a jejich zvyků nejsou právě na úrovni), tedy někdy v tu dobu jsem se vydal na cestu do vesnice. Ať již ty sovy měly důvod jakýkoli, nevyspalý po celonočním vriskání jsem se necítil a šoural se kolem cesty. Byl jsem zemdlelý a pobledlý a postrádající obvyklou pružnost a veselého ducha.

Uslyšel jsem za sebou auto a uhnul do příkopu, aby mohlo projet. Ale zastavilo.

Vystoupila řidička, a ze zcela jednoduchého gesta jste hned mohli poznat spřízněnou duši. Místo toho, aby na mne shlížela z výše, sedla si na bobek, takže naše tváře byly takřka na stejné úrovni. Mohlo by se vám to zdát jako maličkost, ale pro psa to znamená hodně - sympatie, přání komunikovat na základě rovnocennosti, a abychom to nepominuli, prostě dobré mravy. Podívejte se na to jinak: kdyby na vás někdo neustále shlížel přes svůj nos z výše metr dvacet nad vaší hlavou, také by se vám to nelíbilo. Mohli byste to považovat za nedostatek zdvořilosti, a měli byste pravdu. Takže pochopíte, proč jsem zareagoval na přátelské gesto té dámy čilým vrtěním nejen ocasu, ale celého těla, jemnými výkřiky nadšení a přátelskou tlapkou na koleně.

Zůstali jsme tak po několik minut sbližující se u příkopu, a pak to vypadalo, že se rozhodla. Vstala a otevřela dveře auta a mně sklaply uši a pominulo nadšení. Předchozí zkušenosti mě to naučily rozpoznat jako předehtu k rychlému rozchodu, auto mizí do západu slunce a váš oddaný zůstává jako předtím, osamělý pocestný.

Ale tentokrát tomu bylo jinak. Byl jsem pozván dovnitř,

*Otevřela dveře auta
a mně sklaply uši*

čemuž jsem vyhověl a vynasnažil se nebýt na překážku dole na podlaze. Představte si to překvapení, a ani se nemusím zmínit o vzkříšených nadějích, když jsem byl vybídnut, abych se posadil na sedadlo vedle své nové nejlepší kamarádky.

Každý z nás projevuje nadšení a vzrušení jinak. Když to vypadá jako nutné, lidé skotačí vůkol a plácají se po zádech; já dávám přednost tomu něco sežvýkat - ne agresivně, rozumíte, jen tak, abych dokázal, že souhlasím s okolnostmi. Proto jsem se za zpáteční jízdy od vesnice, když jsme zahrnuli nahoru mezi dvěma vinicemi, pustil do práce na bezpečnostním pásu.

Cesta vedla k domu nijak se nelišícímu od ostatních, které jsem v minulých týdnech měl možnost navštívit, včetně povědomých zvuků vyluzovaných psy bažícími po mé krvi. Byli dva, a jak jsem zpozoroval z bezpečného úkrytu na sedadle, nebyli přivázáni. Vyžádalo si tudíž dost lákání od *madame* dostat mě z auta a představit mě vítacímu výboru, ale k mé velké úlevě to byly dvě feny - jedna obstarožní chlupatá

babka zpovzdálí připomínající lovecké plemeno a druhá
pajdavý černý labrador. Zdály se poměrně neškodné, a jak

skončily formality, odhrabaly se do zahrady, kde zkolabovaly.

To už jsem si dovil pocit, že na programu by mohlo být něco více než letmá návštěva. *Madame* mi se zamyšleným výrazem v oku vybrala zbytky sežvýkaného pásu z vousů a s odvoláním na jakéhosi jiného člena domácnosti mě vzala dovnitř. Vzpomínám, že jsem si říkal prosím vás, ať to není kočka nebo další případ zabijáka v holínkách a s puškou. Je rozhodně zajímavé, že se vám v těch rozhodujících vteřinách života takové myšlenky mihnou myslí.

Ukázalo se, že šlo o druhou půlku vedení - byl neozbrojený a bos, což byl slibný začátek, a vypadal poněkud zmateně. Vzájemně jsme se přivítali, ale vycítil jsem, že se s pocity *madame* zcela neztotožňoval, jelikož se odebrali do kouta za účelem *tête à tête*, takže jsem měl čas se rozhlédnout. Na nemovitosti nejsem žádný odborník, pokud jde o hlediska jiná než mé vlastní zájmy, ale vypadalo to jako zcela vyhovující mým požadavkům - zahrada vpředu i vzadu, nezkročená příroda nepříliš daleko od domu, na podlaze koberce a všude pach dvou fen. Zcela zřetelně nespaly nadivoko. Abych to tak shrnul, úplně bych to akceptoval. A jelikož tu už měli dva zabydlené psy, ten třetí by se také vešel.

Odebral jsem se blíže ke konferenci vedení a nastavil ucho. Diskuse se zřejmě týkala dvou bodů, s *madame* jednoznačně na mé straně, a Půlka někde mezi pro a proti. Byli by tři psi příliš? Jestli ne, jak bych se tam hodil? Půlka předložil vlažný argument, že by bylo vhodné najít předchozího majitele, ale *madame* to lehce smetla ze stolu s hněvivým poukazem na týrání, podvýživu a bezdomovce. Pak to převedla na mou maličkost, na vyrážky, kosti sotva schované pod kůží a celkově zanedbaný stav, a skončila u potřeby intenzivní péče a ošetření. Znělo to dobře, a abych jí prokázal solidaritu, přitočil jsem se jí k noze.

Nakonec to vyhrála, pámbu požehnej - vypožoroval jsem, že manželky obvykle vyhrají -, a odsouhlasili, že zůstanu

na zkušební období. No, věděl jsem, co to obnáší. Pokud se zachovám, projevím zdvořilou úctu fenám a dám si pozor na Půlku, mám vyhráno.

Vzpomínám si na ten čas, jako by to bylo včera, válím se v trávě, po týdnech kloudné jídlo, vedení mě pozoruje ze dveří, slunce hřeje na břicho, a na světě se zdá být vše v pořádku. Jaké to blaho.

Noční manévry
a konfrontace s
hygienou

Po zbytek dne se potvrzovaly mé první dojmy a vypadalo to, že jsem bezpečně přistál na všech čtyřech. Odpoledne jsme se prošli po stezce za domem a začal jsem měnit názory na les. Pokud se používá čistě k rekreačním účelům, má určitý půvab - pěkná sbírka stromů, malá a vyděšená stvoření prchají, kdykoli po nich skočíte, a zajímavé zvuky v křoví a v podrostu. Dokonce jsem našel i vyžrálý trup holuba, ve kterém jsem se dosyta vyválel se zvláštní pozorností k těžko přístupným oblastem vzadu na krku a za ušima. Vcelku je to zábavné místo k navštívení, ten les. Žít bych tam sice nechtěl, ale teď už snad ani nebude třeba.

Vrátili jsme se domů a čekalo další jídlo. Na takovou opulenci jsem nebyl zvyklý a když jsem se najedl, povedlo se mi jediné odpotáčet se pod stůl, kde jsem za účelem siesty použil obtloustlou fenu coby polštář. Probudil jsem se až za tmy. V polospánku jsem si začal uvědomovat šeptání mezi vedením - bezpochyby si vzájemně gratulovali k oné šťastné náhodě, která mě přivedla k jejich dveřím.

Ve skutečnosti mé nastavené ucho zaregistrovalo zcela jiné a v podstatě výhrůžné poselství. Na pořadu dne byla otázka mého ubytování na noc, a vypadalo to, že se zbytečně vzrušovali nad tím, mám-li zůstat v domě. Řekl bych, že s tím mělo cosi společného to aroma nádherně shnilého holuba za mým krkem a ušima, a Půlka též vyslovil zmínku, že mi to dá příležitost k návratu na mou předchozí adresu, budu-li chtít. Ačkoli jsem myslel, že jsem dal dostatečně najevo, že jsem úplně spokojen pod tím stolem a nechci být vyrušován, lidé mohou být občas zcela necitliví, a tak jsem byl vyhoštěn do noci a zaveden do kůlny vedle domu.

Přiznávám, že i to bylo podstatné vylepšení ve srovnání s tím, čemu jsem musel přivyknout - dostal jsem tlustou pokrývkou, misku vody, sušenku na noc, laskavé poplácání a řečičky dobré vůle -, ale bylo to venku. Kde jsem chtěl být, bylo uvnitř, hlavu na tlustém labradorovi, spát spánkem člena rodiny.

Leč z nějakého důvodu dnešní noc nebyla takovou nocí, a když se zhaslo, zíral jsem otevřenými dveřmi své skromné komnaty na hvězdy. Přemítal jsem, jak již tomu bývá ve chvílích jako tato, o podivných obrazech, ke kterým v životě může dojít - chvíli jste nahoře, pak zase dole, tak blízko, avšak i daleko, bohatá paleta osobních zkušeností a tak dále. Co by Proust udělal v podobné situaci? běželo mi hlavou. Asi by brečel po mamince, ale hlavně by nebyl v kůlně. Pokud si vzpomínám, byl vždy uvnitř.

Zkusil jsem, jestli by stálo za to jednou či dvakrát si žalostně zavýt a ukončit to plačtivým vibratem, i vyčkal jsem, rozsvítí-li se. Také že ano, rozsvítili a celé vedení se dostavilo, ustaraní, jestli mě v posteli nepřepadla bojůvka polních myší. Když mě našli v pořádku a připraveného doprovodit je dovnitř, sympatie se změnily v ostré napomenutí a nařídili mi, abych se uklidnil.

Dvě srdce z kamene obalená župany

Jsou v životě okamžiky, kdy nemá smysl se hádat - bylo mi řečeno, že to platí zejména o instalatérech a právnících - a já vycítil, že toto byl jeden z nich. Hluboce jsem si povzdechl, a přestože mé povzdechy jsou přímo umění, dlouhé, roztoužené a nekonečně dojemné, tento se minul účinkem. Dvě srdce z kamene obalená župany mě ponechala mému osamění. Usnul jsem v polovině úvah jak je přesvědčit o tom, že se ocitli na scestí.

Znáte to, jak se spí, když vás trápí nějaký problém? Podvědomí pracuje, trápí se až do rána, a pak *voilà!* Řešení se dostaví samo. Přesně to se mi stalo, jelikož jsem se probudil již s hotovým plánem.

Omyl, kterého jsem se dopustil, spočíval v tom, že jsem přecenil lidskou inteligenci. Vcelku je sice třeba lidstvu přiznat určité úspěchy, například vynálezy jehněčí kotlety a ústředního topení, ale většina lidí je obzvláště nevnímavá k nuancím. Náznak, diplomatický pokyn, nepřímá pobídka - to vše jde často zcela mimo, a člověk a pes na sebe zírají mlhou neporozumění. Tak to bylo i s vedením a mnou. Příjemní a pohostinní, to se nedá popřít, ale trošku pomalu jim to zapalovalo. Chtělo to jasnější signál, a takové signály si žádají delikátní přístup. Je snadné být příliš otevřený a skončit v slzách, jako jeden známý bulteriér, který se cítil nemilován a začal pojídat nábytek. Chce to jemnost, a vím, že uznáte, že můj plán byl příkladem vynalézavosti a osobního kouzla.

Jak jsem se vynořil ze svého budoáru, ucítil jsem ve vzduchu příjemný a svěží nádech a slabý vánek mi stačil k nosu přinést zajímavou paletu vůní ze sousedství. Na východ od nás jsem zaregistroval jiné psy spolu s lákavým pachem živých slepic a zaznamenal jsem si do paměti, kam půjdu na návštěvu hned, jak se domácí situace usadí. Slepice totiž představuje vynikající kombinaci sportu s výživou. Když ji honíte, velice uspokojivě pobíhá a kvoká, a když se vám podaří poradit si s peřím, chutná výborně. Na rozdíl od ostatních je to pták velice užitečný.

V souhlase s plánem jsem došel až k domu. Přiložil jsem ucho na dveře, ale bylo tam úplné ticho, okenice zavřené,

ani známka života. Rozhodl jsem se neštěkat, ale použít méně konvenční metody, a tak jsem na dveře zaškrábal. Trvalo několik minut, než se mi podařilo vzbudit ty dvě feny - ve skutečnosti už měly být dávno vzhůru, bylo dlouho po rozbřesku - a ony zvedly hlavu jako dvě druhořadě sopránistky a daly se do stylového vytí, což bylo přesně to, co jsem potřeboval. Způsobí si pěknou nepříjemnost, neboť vzbudily domácnost, a já budu hezky sedět venku, rty semknuté, srdce ze zlata, tichý jako hrob.

Netrvalo dlouho, dveře se otevřely a ven se hrnou obě babky ve stavu vrcholného vzrušení, vedení za nimi si protírá oči a mžourá do slunka. Krok číslo jedna byl úspěšně za námi. Jakmile jsem si byl jist, že na mne upřeli svůj zájem, vrátil jsem se do kůlny, vzal svou přikrývku a přivlekl ji ke dveřím, ocas v plném pohybu. Tak, říkám si, jestli tohle nezdůrazní můj vážný úmysl dostat se dovnitř, tak už nic. Ale abych to ještě pojistil, přesunul jsem se k *madame*, jemně jsem jí sevřel zápěstí v čelistech, táhl ji do domu a vydával po cestě něžné a přesvědčivé zvuky. Pak jsem ji pustil a zaujal pózu vsedě pod stolem - záda přímá, packy k sobě, hlavu na stranu, krotký a dobře vychovaný hafan - v očekávání věcí příštích.

Oba si ke mně přičapli a já vyprodukoval další chorus tichounkých kniků. Už začali měknout, když jsem zpozoroval, že *madame* pokrčila nosánek a použila výraz, který pro mne tehdy nic neznamenal: *toilettage*. Mohlo to být cokoliv exotickými zrninami k snídani počínaje a jménem její tchýně konče, a tak jsem zůstal sedět a dál vyvolával dojem nadšení, jak nejlépe jsem uměl. Ve světle nadcházejících zkušeností bych byl udělal lépe, kdybych se pěkně držel vpovzdálí, alespoň než by vyprchala ta silná vůně zdechlého holuba, ale po prohrané bitvě je chytřejší každý generál.

Nejdůležitější bylo, že pokrývka i já jsme směli zůstat v domě, což jsem považoval za podstatný pokrok. Zatímco se vařila a podávala snídani, zabývali jsme se čile ostatními

Madame pokrčila nosánek

kuchyňskými záležitostmi, a právě jsem se rozhodoval, mám-li riskovat proběhnutí po zahradě nebo raději zůstat pod stolem, když jsem byl naven k autu. Vypadalo to, že Půlka a já podnikneme expedici.

Dojeli jsme do vesnice, již jsem si matně pamatoval ze svého putování, a zastavili se před domem, který i z dálky vydával silný a odpudivý pach dezinfekce. Ten uvnitř zesílil natolik, že jsem instinktivně začal couvat, ale vtom jsem byl uchopen zepředu i zezadu dvěma mladými ženami podstatné velikosti, uzavřen do síně hrůzy a fyzicky naložen do lázně.

Trauma je jediné slovo, které mě napadá: promočen vodou, pomazán mýdlem, opláchnut a znovu pomazán a opláchnut, a to byla jen předehra. Následovala nekonečná seance s miniaturní sekačkou na trávu, pak útok nůžek na knír, ocas, kolem uší a jiná citlivá místa. Konečnou pohanu představoval zásyp, který byl cítit jako směs parfému *Večer v Paříži* a prostředku na plevel.

Nahý, navoněný a v rozpacích jsem byl doručen do čekárny, kam si pro mne měli přijít. Vzpomínám si, že shůry

se na mě šklebila pudlice bezpečně skrčená u paničky v tašce
a tudíž celkem z dosahu a v bezpečí. Však počkej, řekl jsem.

Až s tebou skončí, zbude z tebe jenom ňafání a čtyři pracky. Jak jste již asi zjistili, pudly nijak moc v lásce nemám, ale pro tu fenku jsem pociťoval určité sympatie.

Tak to byla ta *toiletage*, a pokud se mě týče, řadím ji na úroveň psích hotelů, výcviku poslušnosti, rektálních teploměrů a vynuceného celibátu, a je to jeden z omylů, jichž se lidé dopouštějí.

Pak došlo k dalšímu překvapení. Přijeli jsme zpět domů, kde se mi dostalo přivítání, jako bych vyhrál státní loterii. Sušenky, nekonečné poplácávání, potěšené výkřiky a obdiv, fotografie a pro hrdinu oběd o čtyřech chodech, což mě vcelku udivilo. Koneckonců šlo pouze o zástřih a šampon, i když to bylo poněkud nepříjemné. Docházelo k podobným extatickým projevům každého rána v koupelně vedení? Vyloučit se to nedalo. Hygieně projevovali neočekávané sympatie.

Finále toho dopoledního představení mě dojalo takřka k slzám. Půlka šel zpět k autu a vrátil se s velkým kulatým košem, který umístil v kuchyni. Do koše dal moji pokrývku - a vtom mi to došlo. Boží soud, jímž jsem toho rána prošel, byl přece jen k něčemu. Byl to můj cestovní pas k cestě dovnitř. Konečně jsem mohl zaujmout svoji pozici

Konec života na podpoře

hlavního štěkače, starousedlíka a obránce obydlí proti vetřelým ještěrkám a nočním zvukům. Konec života na podpoře, konec holínek do žeber. Život s privilegií - *lux et volupté* - se prostíral přede mnou.

Omamující, když jsem to domyslel, i zachtělo se mi to oslavit rychlým vyvácením se ve zbytcích holuba, abych se zbavil ke mně lnoucího pachu čistoty, ale nechal jsem to plavat. Pokud si mě vedení vyžaduje v sanitárním stavu, tak to musí být. Nejméně do zítřka. Pokud jde o holuby, čím starší, tím lepší.

Jména
pro psy

Zkušenost mě naučila, že pokřtít psa není tak jednoduché, jak byste si představovali. Jméno je na celý život, a dochází k úděsným omylům, byť i z humorných záměrů. Často jsem musel projevovat sympatie svým dvěma známým. Jeden z nich je pinč zvaný Gertruda Steinová a druhý je chihuahua jménem Tesák. Nepochybně zvláštnůstka z hlediska lidí, ale pokud šlo o ty dva psy, zdroj neustálých rozpaků. Není to žádná legrace pohybovat se životem jako terč vtipů. Ukazují na vás prstem a vulgárně se na váš účet obveselují.

Někteří lidé se dají unést jakýmsi pokřiveným smyslem pro humor. Vůbec si neuvědomí, jaké to zanechává rány na duši. Ten věčný trpitel Tesák se nakonec dostal do takového stavu, že zalezl pod postel a vynořoval se jen v noci, aby si ulevil nebo pokousal majitele pod kotníkem.

Naštěstí se zdálo, že vedení má celkem rozumné představy o jménech pro psy, když začali vymýšlet, co by se hodilo pro mne. Onoho osudového rána jsem ležel na dvoře, *madame* mi masírovala břicho a návrhy poletovaly sem a tam. Nijak aktivně jsem se toho nezúčastnil, i když mě to zajímalo natolik, že jsem neusnul.

Jméno je titul

Mediální hvězda

Vše, čeho se mi dostalo za mé předešlé existence, byly kletby, nadávky a kopance, takže pomýšlení, že bych měl mít oficiální titul, pro mě představovalo něco nového.

Rozhodně do té doby, než jsem zaslechl Půlku nadhodit otázku délky jména, což mi nikdy nepřišlo na mysl. Řekl, že jednoslabičné jméno pes snadněji rozpozná, když ho voláte z povzdálí, a také je šikovnější pro lidský hlas. Představte si, že byste měli řvát do hučícího vichru Beauregarde nebo Aristotele. Plíce na to nestačí. A kromě toho, pokračoval, dlouhá jména se stejně postupně zkracují. Vzpomeňte si na bígla zvaného Vercingetorix d'Avignon III., který vyhrával všechny výstavy. Říkali mu Frede.

Madame na mě vrkala tím svým neuvěřitelně uklidňujícím způsobem, jaký jsem to kluk jako buk a tak, a já jsem na to reagoval ocáskem a packou vzhůru, když se náhle zarazila a naklonila se blíže.

„Kluk?“ řekla. „Kluk?“

Bylo jasné, že nemluvila k Půlce. Každý ví, že jeho dětství je už jen dávná historie, a tak jsem zrychlil akci ocasu

a zdvořile jsem pokývl, jak už se to dělá, když k vám někdo mluví. A bylo to.

„Vidíš?“ řekla *madame*. „Líbí se mu to. Budeme mu říkat Kluk.“

Po pravdě řečeno, bylo mi to v tu chvíli dost jedno. Pokud to souviselo s domácí kuchyní, vlídným zacházením a masáží břicha, slyšel bych na jakékoli jméno, Heathcliff, Cézar, Augustus nebo Mitterrand, ale jim se to zřejmě líbilo. A tak jsem od té doby byl Kluk. Vlastně jsem jim zavázán. Je to jméno poctivé, krátké a použitelné. Dokonce i pro mediální hvězdu.

Výchova na úrovni

V oněch raných dobách jsem byl nebroušený diamant, plný příslibů, ale pokud jde o společenské vztahy, bylo to na nedostatečnou. Nikdy předtím jsem nejedl z misky. K tělesným potřebám jsem projevoval kavalířský přístup, který u vedení několikrát vyvolal pozdvižená obočí. Nezvládal jsem navigaci kolem nábytku. Pojem gastronomie mi byl neznámý, a nevycházel jsem s řemeslníky. Jinými slovy postrádal jsem vytříbené chování. Těžko se divit, když si uvědomíte, že jsem několik prvních měsíců svého života strávil v samovazbě a jen s příležitostnými návštěvami mužského, pro něhož pojem *savoir faire* znamenal, že si zul boty, než vlezl do postele.

No, nebudu stále připomínat svůj prostý původ, ale jen tolik, že mě nepřipravil na moji novou existenci zahrnující pravidelná jídla, hygienické návyky a harmonické soužití s dvěma starými fenami. Bylo třeba mnohému se přiučit.

Naštěstí jsem byl nadaný, a tehdy dokonce i dychtivý pozorovatel. Jsou na světě tací, kteří se dívají, ale nevnímají. Na mysl hned přijde irský setr, a totéž jsem slyšel o recepčních, i když jsem dosud žádné nepotkal. Já však se nejen dívám. Pozoruju. Vstřebávám. Zapišu a strávím. Mám se za věčného studenta chování - mravenci, ještěrky, jiní psi, lidé, to vše mě fascinuje a studium jejich podivností a

Bylo třeba mnohému se přiučit

rituálů mi značně pomohlo v mém intelektuálním rozvoji, světáctví, sociálním uvědomění a všech těch ostatních záležitostech, jež vám pomáhají v soužití s člověkem.

Na prvním místě jsem věnoval patřičnou pozornost svým spolubydlícím. Jednak to byla fena labradora oblečená do černého, a pak ta Hlavní Fena, spíše předložka ke krbu než pes, kterou někteří lidé s podezřele nedostatečným úsudkem považovali za podobnou mně samému. Tyto dvě bytosti zřetelně strávily řadu let tím, že se učily pořádku, a když je použiju jako model pro rutinní záležitosti a všeobecné způsoby, naučím se potřebným domácím pracem coby dup, udělám patřičný dojem na vedení a zaujmu tak své přirozené místo coby premiant.

Zkusili jste někdy žít se dvěma obstarožními tvory pohlaví ženského? Spíše ne, a kdybych byl vámi, tak se o to nebudu pokoušet. Neustále rýpají a při každé sebemenší příčině se urazí. Objasním to na příkladu toho, co se mi stalo brzy po příjezdu, a po čem jsem asi tak týden kulhal.

Už jsem vám řekl, že jsem nikdy předtím nejedl z misky. Vyžaduje to určitou zručnost, jelikož dychtíte-li příliš po soustu, nos se vám potopí až na dno, a čím více dychtíte, tím dál od vás miska odjíždí. Teď už jsem se naučil misku zaklínit do rohu, odkud nemůže utéct, ale tehdy moje technika sestávala z toho, že jsem do misky dal tlapku, abych ji zakotvil. Měl bych též poznamenat, že nejsem jedním z oněch komplikovaných jedlíků, kteří si co chvíli od jídla odskakují, aby se prošli. Já misku neopustím, dokud není prázdná, což považuji nejen za selský rozum, ale i za dobré mravy, a jím s chutí (někdo by řekl s nespoutanou chamtivostí, ale musíte vzít na zřetel mé chudobné vychování).

Tak tedy jsem dojedl a olizoval si zbytky z tlapky, když jsem zpozoroval, že vedlejší miska je bez dozoru a napůl plná. Plýtvání nesnáším, a tak jsem tlapku přestěhoval do té vedlejší misky a chtěl se věnovat jejímu obsahu, když se Hlavní fena navrátila z cest, zjistila, že po ní uklízím,

co tady zanechala, a velice silně mě kousla do hýždě. Nezbylo než pohoršeně zavrčít a odhopkat po třech. Mnoho sympatií pro feministické hnutí mi nezbylo. Něžné pohlaví je velice dobře schopno postarat se samo o sebe, na což předvedu jizvy coby důkaz.

Avšak s výjimkou žárlivého vztahu k jídlu jsem je shledal vcelku dobromyslnými a velice nápomocnými v rolích průvodců úskalími a peřejemi domácího života. Zde je několik lekcí, jimž jsem se naučil:

Je dovoleno štěkat na psy zatoulané od sousedů, na mužského, který jedenkrát za měsíc přijde nabízet předplatné na jogínský časopis, a na cizince u brány.

Je zakázáno štěkat na telefon, kdykoli zazvoní, na elektrikáře na záchranné výpravě, nebo na stonožku, kterou najdete ve svém košíku ve tři ráno.

Nepříznivě se dívají na vrčení a obnažování zubů, větší vykopávky v květinových záhonech, uschovávání kostí v kabelkách návštěv a skotačení na pohovce.

Vypuštění ducha se považuje za špatné mravy, a musím říct, že v tom vyniká labrador. Naneštěstí jakmile si v tomhle jednou uděláte jméno, podezření na vás padá automaticky, byť i neprávem. V paměti mám jeden zimní večer. Polena krásně praskala v krbu, přátelé večereli u stolu, my tři psi se starali sami o sebe, řeči se vedly kolem a kolem, když náhle tu benigní atmosféru narušilo opravdové torpédo, pravděpodobně následek přezrálého sýra. Ignorovat se to nedalo, konverzace zhasla a všichni pátrali po viníkovi.

Fakt je a náhoda chtěla, že jsem se nalézal poblíž pachatele, menšího popudlivého mužíka z nějakých novin. Učinil sebemenší pokus hlásit se o autorská práva? Naprosto ne. S nestoudností, která přichází s praxí získanou za mnoha podobných příležitostí, jak jsem si jist, zamával svou sklenicí vína směrem k labradorovi a řekl, cituju: „Strážníku, zatkněte tohoto psa.“ Chudák stará, byla vypovězena do noci, oběť své pověsti.

Nechtěl bych, abyste si mysleli, že má domácí výchova se omezovala na vyhýbání se výtkám vedení. Chtěl jsem

je i potěšit, ať již z důvodů lásky a vděčnosti, nebo částečně i z důvodů mírně sobeckých. Netrvalo dlouho, než jsem se dovtípil, jak se jim zavděčit a vybudovat si zásobu dobré vůle pro onen čas, kdy - v případě nehody či nedorozumění - by jí mohlo být zapotřebí.

Lidé správně reagují na spontánní projevy přítulnosti. Ty lze projevít buď jako přímý přístup typu hlava na koleno a obdivný upřený pohled či jako ranní pozdrav vrtěním ocasu naplno, až po ony komplikovanější náznaky radosti, důvěry, věrnosti a touhy se zavděčit. Jako příklad uvedu přepravu a přinášení vzácných předmětů, což vždycky zabere. To jsem jednou po určitém malém *faux pas* sice váhavě, ale přece jenom obětoval zbytky myši, které jsem si uchovával, než dosáhnou plné zralosti, a přinesl jsem je k nohám *madame*, vyrábějící v kuchyni majonézu. Vděčnost ji přímo zmohla; tedy myslím, že to byla vděčnost. Zavolala Půlku a oba zírali na tu myš s obdivem. Celkem dojemné a zcela určitě to stálo za to úsilí, neboť mi bylo okamžitě odpuštěno.

Podobnou uspokojivou reakci jsem zaznamenal pokaždé, když jsem donesl i jiné důkazy své úcty - polštáře, klobouky, ztracené letenky a vyhozené části spodního prádla

Lidé správně reagují na spontánní projevy

z hostinského pokoje, oblíbenou knihu, urgentní faxy z ciziny, dokonce i zadní polovinu ušovky. Zdálo se, že nevadí, co to je. Co se počítá, je ten fakt, že jsem byl ochoten dar osobně vybrat.

Když se jedná o mé osobní blaho, učím se rychle, a tak mi netrvalo dlouho a zvládal jsem každodenní domácí rutinu a mohl tudíž obrátit svou pozornost na studie okolního světa. V tomto případě jsem však byl nucen se do jisté míry spolehnout na vedení, a zdá se mi tedy případným, abych vám podal krátké svědectví o jejich charakteru.

Objevil jsem, že nejsou jako jiné páry. Spočívá to v tom, že oba zůstávají doma. Za běžných okolností, jak často slyším, lidé ve špatné náladě opouštějí po snídani své domovy a odebírají se do práce. Mají úřady, kde dochází k důležitým a vážným aktivitám jako schůzky, papírování a tak dále. U nás tomu tak není. Počestnému zaměstnání se vyhýbají, a občas je mi divné proč. *Madame* se mi zdá docela schopná, jmenovitě v kuchyni, a řekl bych, že by se docela hodila ku stálému zaměstnání například v závodní jídelně.

Půlka, bohužel, neprojevuje žádné zřejmé schopnosti. Pozoroval jsem ho po léta, jak se snažil vykonávat drobné práce v zahradě a uvnitř. Obyčejně to skončilo v bolestech nebo krveprolitím: na seznamu katastrof se vyskytly rány způsobené šroubováky, rýčem a zahradnickými nůžkami, prsty spálené kuchyňskými nástroji, ba i zlomené, což způsobily těžké předměty a dočasná slepota zaviněná nevhodně zaměřeným postřikem na růže. Proto kupříkladu nechodí ani na lov. Šikovný rozhodně není, zručně zachází nanejvýš s vývrtkou. Ale i to by se dalo využít komerčně - koneckonců v hospodách potřebují výčepní -, nicméně on neprojevuje žádné ambice a dává přednost tomu, aby se zavíral na dlouhé hodiny v jedné z místností s ořezanými tužkami, a zíral do stěny. Podivín.

Nicméně se zdají docela spokojení a mně celkové uspořádání perfektně vyhovuje. Určitě to znáte sami, jen málokdy se stane, že se vám z páru líbí oba. V tom jsem měl

opravdu štěstí - jsem rád s kterýmkoli z nich. a ještě raději s oběma.

Jsou dochvilní s jídlem, pevně věří v prospěšnost čerstvého vzduchu a pohybu a starají se o mé zdraví. Pokud mne se týče, kladou snad zbytečně mnoho důrazu na hygienu, ale nikdo není dokonalý, a co do obecné péče a pozornosti si nemohu stěžovat. Pokud lze vůbec něco kritizovat - koneckonců je to moje kniha, a tak si myslím, že lze -, pak to, že se nemohou vyrovnat se svými společenskými návyky, což mě někdy přivádí do stavu podráždění.

Prohlašuji často a hlasitě, že miluji klidný život, jsou ochotni vegetovat, obdivovat krásy krajiny a vlézt si do postele s hrnkem kakaa, jakmile se ta zlatá sluneční koule pomalu ponoří za obzor (jejich slova, ne moje). To je sebeklam a nesmysl. Pokud věří, že jsou blízko k tomu stát se poustevníky, tak se na celé čáře klamou. Nepamatuju, že by dům byl prázdný na jeden jediný den. Nepřijdou-li sousedi nebo ti mužští s míchačkou na cement, kteří se tu zdají být nastálo, dorazí deputace uprchlíků ze zahraničí - velkou většinou hlučná a veselá sbírka lidí špatné pověsti a oddaných alkoholu, hlučné hudbě a pomlouvám a dodržujících pozdní hodiny.

Moc mi to nevádí. Nebývá to nuda a pokud jste jako já zvědaví na to, co se děje ve světě, není druhého takového místa pro osvětu, jako je to moje pod stolem, kde se učím tím, že naslouchám.

Je to na programu již po dlouhá léta a poskytlo mi to, co byste mohli nazvat širokým a eklektickým vzděláním. Dnes kupříkladu již vím, že velice dobrým ročníkem Chateauneuf du Pape byl 1985, že jeden z okolních starostů se rád obléká jako ošetřovatelka a hraje na trumpetu, že všichni politici a právníci jsou darebové, že spisovatele a umělce vykořisťují brutální nakladatelé, že tunel pod La Manchem bude znamenat konec staré Anglie, že pekař ze sousední vesnice utekl s exotickou tanečnicí z Marseille, že husí játra a červené víno prodlužují život, že Evropské společenství je pod vlivem úplatných šašků, že se britská královská rodina

stěhuje do Hollywoodu a tak dále. Je to široká paleta lidského života, a pokud přitom neusnete, může to být fascinující.

Co bývá nejzajímavější, je kritické vyhodnocení, k němuž dochází v kuchyni po odchodu hostů, a tím se vracíme k mému vedení.

Je mojí snahou vždy se zúčastnit těch jemných výměn názorů, když počítají vypité láhve a pouštějí talíře na zem, a to, že se konverzace vždy ubírá stejným směrem, je uklidňující. Začne se ostrou výměnou názorů na kvalitu jídla, když *madame* vyjadřuje zklamání nad výsledky svého kuchtění a Půlka poukazuje na vymetené talíře a obrané kosti.

Následuje zdoluhavá diskuse nejlepších momentů večerní zábavy a osobní poznámky o různých hostech, jejichž podrobnosti zde vynecháme. Třetím dějstvím je jednohlasné rozhodnutí vyhnout se jakýmkoli společenským stykům po následujících šest měsíců. Načež následuje přídavek jako připomínka, že již bylo přijato pozvání na reprízu. A pak do postele. Je vám jasné, co míním? Řeknou jedno („Už nikdy“), načež udělají přesný opak („Uvidíme se v úterý“).

Jak doufám, že uvidíte z následujících stránek, stálý příval hostů mi však skýtal poučení, a jak jsem měl oči i uši ve střehu, naučil jsem se postupně všemu, co dnes znám. Dá se dokonce tvrdit, že pozorování a naslouchání mi dalo solidní intelektuální základ.

Přesto platí, že pro praktickou potřebu nic nenahradí zkušenosti ze školy života. Jako ta příhoda s instalátérem pod výlevkou. Jmenuje se Henri a objevuje se v domě často a to před polednem a za účelem rozložení nářadí na podlaze. To se zdá být nejdůležitějším článkem instalačního procesu, jakási rozvaha před vyšetřením záhad kohoutků, uzávěrů a odpadů. A tak rozloží řady kladiv, francouzských klíčů, vrtáků, hořáků a svoji speciální čapku s baterkou na štítku na prošetřování temných zákoutí, podívá se na hodinky a odejde na oběd. Mistr instalatér, říká, nemůže instalovat na prázdný žaludek. *Madame* se pak musí probíjet tím nářadím a tiše brblá, jak ona umí, že to vzdává a stěhuje se pod stan, a Půlka, jak on umí, si obyčejně obstará nějakou důležitou činnost co nejdál od kuchyně.

Normálně nevěnuju instalatérství mnoho pozornosti, ale tehdy to bylo vskutku zajímavé. Po několik dní vycházela ze skříňky pod výlevkou zajímavá a čím dál tím silnější vůně. Sám jsem zdroj nebyl schopen lokalizovat, ale zaslechl jsem, jak Henri říká, že tam někde v těch trubkách bude nějaký mrtvý živočich, možná i celé hnízdo. Proti mrtvolám nic nemám, pokud nejde o mne samého, a tak jsem se rozhodl, že na to dohlédnu a sám si zjistím, kdo se to vlastně v útrokách kuchyně skrýval.

Henri se vrátil z oběda a vedení, jak už to má ve zvyku, když se má čelit katastrofám, se uchýlilo do krytu. Mám ten pocit, že když se objeví Henri, aby zaujal stanovisko vůči instalačním problémům, vždy očekávají to nejhorší. To od té doby, co došlo k nešťastné zápletce s plovákem na toaletě v poschodí. Nutno přiznat, že od oné chvíle, kdy jsem mu začal vést tabulku sehraných zápasů, se Henrimu moc nevedlo: hrál dvaatřicetkrát, vyhrál deset, zbytek prohrál. Takže s vedením z cesty jsme v té kuchyni zbyli jen my dva.

Henri si nasadil svou čapku a zapnul světlo, vlezl po čtyřech pod výlevku a započal s diagnostickými procedurami, což obnášelo praštit do všeho kolem sebe kladivem. Když pracuje, tak si povídá sám pro sebe, takže jsem více méně mohl sledovat jeho pokroky, i když to není zrovna zajímavé téma pro toho, kdo nestuduje koroze na spojích a deformace odpadních trubek.

Pak zřejmě našel, co hledal, protože se náhle nadechl a dvakrát se ozvalo *voilà!* v takové spokojené tónině. Pak vycouval a prohrabal sbírku svých nářadí na podlaze. Zaujal jsem jeho místo pod výlevkou a okamžitě mi bylo jasno, kde se ono cizí těleso nachází: na půl cesty nad ohybem. Udivilo mě, jak je možné, že to necítil, ale tak to máte s instalatéry, hrubá síla a francouzské klíče, ale v nose žádné nadání.

Byl jsem si jist, že je tam hraboš, a už jsem si vymýšlel, kde ho pochovám, když jsem ucítil poplácání po zádech a obrátil se, abych se podíval na Henriho v té rozsvícené čapce. Vypadalo to, že chce, abych zmizel, protože mě vytáhl za

zadní nohy, přitom mě urážlivě pojmenoval - i když technicky měl pravdu -, a jak lezl do skříňky, odstrčil mě stranou. Co si v mých genech mě přemohlo, primitivní, divoká touha být u toho. Také to byla stejně moje skříňka jako jeho. Vměstnal jsem se k němu, abych mu mohl koukat přes rameno a byl bezprostředním svědkem odstranění hraboše. ale Henri mě vystrčil ven. Já se tam vměstnal zpět a to se opakovalo po několik minut. Bylo to střetnutí dvou silných protivníků, a jako obvykle moje vytrvalost nakonec vyhrála. Psi se nedají jen tak snadno přesvědčit jako lidé. Už jste viděli, že se někomu podařilo dostat teriéra z králičí nory?

Myslím, že by Henri pokrčil rameny, kdyby tam bylo více místa, ale stačilo mu to jenom na pokývnutí, jak mě pozval blíž a zabýval se dál tím klíčem. Jelikož jsem býval taková jednoduchá důvěřivá duše, uvěřil jsem, že naše teritoriální rozeprže se vyřešila a položil jsem si bradu na jeho rameno, abych ještě lépe viděl. Omyl. Otočil tím klíčem naposled, rychle uhnul a já dostal plnou dávku toho mrtvého hraboše a několika hektolitrů zasmrádlé vody přímo mezi oči. Též mě obvinil z následující potopy. Poučení z toho plynoucí: Nikdy nevěřte instalatérům v těsném prostoru.

Je to onen druh zážitku, jenž vám zanechá ránu v duši, a mrzí mě, že musím povědět, že takových bylo více. Tak například pošťák, jenž má námitky proti tomu, že vždycky vyběhnu a chci si zaskotačit s jeho dodávkou, a má po ruce hrsti šterku, který po mně metá. Nebo ten cyklista, který mi chtěl přičísnout kožich pumpičkou, ale místo toho ztratil rovnováhu a spadl z kola, náhodou samozřejmě, a musel to vzdát pro zranění a kvůli roztrženým kraťasům. To bylo spravedlivé a uspokojujivé zakončení aféry, ale došlo i k takovému, kdy to neskončilo tak, jak mělo - jako příklad bych mohl uvést onu epizodu s výcvikem kuřat. O čemž pojednám později, ale řekl bych, že víte, co tím myslím. Život je plný léček a lidé jsou nepředvídatelní. Svět je nebezpečné prostředí.

Umění
komunikovat

Říká se o mně, že bych byl ozdobou kterémukoli domu, milý společník, trpělivý posluchač, mudrc, bezedný zdroj zábavy a mobilní poplachové zařízení. Ovšem jak jsem po delší době objevil, některým lidem ani všechny tyto kladné rysy nestačí. Přišel jsem na to, že jsou to vesměs osoby pohlaví ženského, které sdílejí řadu společných vlastností, následek toho, podezřívám, že byly za mládí vystaveny příliš mnoha pohádkám. Není lepšího příkladu tohoto plemene než jedna z našich místních pozoruhodností, *Madame Bilboquet*, mohutná to dáma neurčitého věku, zabývající se dobročinností a portským vínem, což považuje za *très anglais*.

Odívá se do vlajících šatiček v pastelových barvách a je cítit sušenými květy, které byly v zásuvce déle než třeba. Její kabelka chutná po zásypu. Sbírá porcelánové figurky obtloustlých prasat a přežvykujících dojníc. Své dopisy píše na papíru s králíčky hopsajícími u spodního kraje. Znáte je. Srdce má nepochybně na správném místě, ale projevuje nešťastnou tendenci k ronění slz.

Dá se bez potíží předvídat, co bude následovat, když se na mne podívá tím zavlhlým a sentimentálním pohledem a pousměje se. Pokud se rychle neuhnu, poplácá mě po hlavě tím upejpavým a váhavým způsobem, který lidé používají, když chtějí sebrat mrtvého vrahce. Pak si vzdychne a tím to začne.

„Že je sladký?“ řekne hlasem, který si normálně rezervuje pro ty své pitomé králíky. „Zajímalo by mě, o čem přemýšlí.“

Tak tedy povětšinou o sexu nebo o tom, odkud se vezme příští pohoštění, ale to ona samozřejmě nemůže vědět. Jsem obvykle v pokušení učinit tomu rázný konec tím, že se budu hlučně věnovat svému podvozku. Ale neudělám to a snažím se ji pobavit. Pokud jde o *Madame Bilboquet*, jeden nikdy neví. Je o ní známo, že v tom, co nazývá svým váčkem, mívá sušenky. Takže nasadím svůj nejoduševnělejší výraz a připravím se na nejhorší.

Také že ano. Po dalším mohutném vzdechu přijde to, na

co jsme již dlouho čekali. „Že byste si přáli, aby mluvil?“

Tak mi povězte! Dospělá ženská a chrlí ze sebe řečičky, které by přivedly do rozpaků i pudla. A to jsou pěkní protivové. Faktem je, že já osobně nemám žádnou potřebu mluvit. Já umím projevit své pocity a přání absolutně jasně a komukoli, včetně lidí se zakrnělým vnímáním. Vedení mi rozumí. Sousedé mi rozumějí. Nedávno tu byl člověk z místního berňáku. Není to žádný Einstein, ale zdálo se, že i on mi rozumí. Odešel sice ve spěchu a s jednou nohavicí poněkud vlhčí, ale to je jiná historie.

No nic, mluvit tedy neumím, ale myslím si, že jsem jedním z velkých komunikátorů. Můj štěkot je mužný a výrazný, výmluvně frkám a kničím hrůzou, když se nechci nechat česat. Též se říká, že zcela důrazně chrápu. Mé zavrčení je vskutku modelové a hrozivé - hluboké zadunění, které vnáší hrůzu v srdce zpěvného ptactva a podomních obchodníků. Naneštěstí mi to způsobuje bolení v krku, takže to používám jen výjimečně.

Neušlo vám asi, že všechny tyto schopnosti, ať již na vás dělají dojem svým rozsahem oktáv či rozmanitostí, jsou založeny na zvucích. A přiznejme si, většina psů je schopna vydávat zvuky kdykoli se jim zachce, i když ne vždy s tím nejlepším citem pro vhodnou chvíli a tóninu. Hluk není to, co se vždy a za všech okolností hodí. Zeptejte se kteréhokoli politika. Řekne vám, že správně nasměrovaná lichotka, a pokud máte silný žaludek, příležitostná runda pusinek nemluvnatům, vám přinese víc užitku než řvaní. Tak je tomu se psy i s lidmi. Šarm uspěje tam, kde zklame ňafání. Věřte mi.

Klíčem ke všemu je to, co sociologové nazývají „mluvou těla“. Prosebná tlapka, vibrující ocas, upřený milující pohled, padání nadšením - to vše použito odborně, hovoří hlasitěji než slova. A myslím si, že odborník jsem. Nebesa jsou mi svědkem: praxe jsem měl přehršle.

Zmíním se jen o jednom příkladu, stalo se to nedávno. Celý den přšelo a vedení se rozhodlo pohodlně poobědvat

mimo dům. To je jejich obvyklá reakce na špatné počasí.
Poněkud nešetrné vůči ostatním, ale tak to máte. Takže mě

ponechali doma s těmi druhými dvěma psy - povětšinou docela milé starší dámy, ale čeho se jim nedostává, je průkopnický duch. Obyčejně se jim nechce nic, víte snad, co tím myslím. Asi jsou to následky příliš tuhého výcviku zamlada, ze kterého se nikdy nevzpamatovaly.

Jak to dělám vždy, když jsem zamčen uvnitř a ponechán osudu, obešel jsem budovu - zkontroloval jsem. nebyly-li v kuchyni zanechány požitelné stopy nepořádného vedení domácnosti, vyzkoušel dveře a elektrické instalace, přerovnal koberečky, prostě jsem se snažil být užitečný. Pak mě napadlo podívat se nahoru, kam zavírají návštěvy. Z jakéhosi důvodu to bylo zakázané pásmo. Pánbůh ví, co tam dělají, ale bylo mi jasně dáno najevo, že tam jsem nežádoucí.

Takže jsem si zašel nahoru a co jsem našel? Dveře dokořán a to, co honosně nazývají „hostinskými pokoji“, dostupné k inspekci.

No, jestli jste již viděli jednu koupelnu, viděli jste všechny. Strohé, nepohodlné místnosti, které páchnou mýdlem a čistotou. Ale ložnice, to byla jiná. Koberec ode zdi ke zdi, hora polštářů a obrovská postel. A pěkná, nepříliš vysoká přehršle podušek a pohostinné prostory pokryté tím, co jak jsem zjistil později, byl starožitný přehoz. Pokud mne se týče, vypadal jako obyčejné bílé prostěradlo, ale starožitné posteloviny nejsou na seznamu mých zájmů. Pokud jde o výzdobu, jsem spíše pro kožešinové předložky.

Nicméně ta postel mě definitivně přitahovala - stalo by se vám to také, kdybyste normálně museli spát v košíku na podlaze -, a tak jsem si vyskočil.

Zprvu mě ta měkkost poněkud přivedla do rozpaků, protože mi to připomnělo, jak jsem jednou náhodou šlápl na labradorku. Ale rychle jsem se přizpůsobil, zjistil jsem, že se mohu pohybovat krátkými a veselými poskoky, a odhopkal jsem do záhlaví, kde přechovávali podušky.

Podle mne byly špatně rozloženy, v řádce, což se možná hodí odpočívajícímu člověku, ale pro psa je to zcela nevhodné. Když spíme, máme rádi věci kolem sebe. Možná,

Že je to podvědomá touha vrátit se do lůna matky, i když osobně bych o tu druhou návštěvu moc nestál. Pokud si pamatujete, musel jsem mateřské lůno sdílet s dvanácti jinými štěňaty a vzpomínky na to moc příjemné nejsou. Přesto však instinkt zůstává, možná kvůli pocitu bezpečí, a tak jsem se dal do práce a natahal podušky doprostřed postele, až utvořily něco jako kulaté hnízdo. Tam jsem se pak usadil a v maximálním pohodlí usnul. O něco později jsem se probudil zvukem příjíždějícího auta a štěkáním těch dvou starých fen v přízemí. Vedení se zřejmě již dostatečně nacpalo a rozhodli se k návratu.

Možná to nevíte, ale lidé, kteří žijí se psy, mají rádi, když u příležitosti návratu, po byť i sebekratší nepřítomnosti, je všichni psi vítají. Dává jim to pocit, že je někdo miluje a oceňuje. Rovněž se zřejmě cítí poněkud vinni, že ponechali své věrné společníky samy doma. To pak může vést i k rozdávání pamlsků, aby si uklidnili špatné svědomí. Ať již se na to díváte z jakéhokoli hlediska, stojí za to ukázat se u dveří, oko jasné a oháňka v pohybu, a celkově předstírat, že život bez nich se rovná vyprahlé poušti.

Samozřejmě bych byl klidně strávil zbytek odpoledne na posteli, ale odcupital jsem dolů dostát svým povinnostem a seřadil se spolu s ostatními přivítat vcházející vedení.

Vše bylo v pořádku až do večera, kdy *madame* šla nahoru dát do pokoje pro hosty, kteří měli přijet následujícího dne, nějaké květiny a karafu s vodičkou, která prý odpuzuje komáry. Pokud jde o takovéto maličkosti, je velice vybíravá a často se trápí i nad takovými detaily, jako jestli dát na noční stolek vodu s bublinkami nebo bez. Chce, aby se hosté cítili jako doma, ale víte, to je jen povzbuzuje k tomu, aby zůstali déle. Na rozdíl od ní Půlka dává přednost dát hostům *au revoir* co nejdřív, což vás poučí, že v manželství se nejen bere, ale i dává.

Takže *madame* máme nahoře v tom hostinském prostoru. Slyšel jsem již z dálky poplašné zvuky, spočítal jsem si jedna plus jedna a došlo mi, že moje úsilí v přestýlání

Domácí spravedlnost

zřejmě způsobilo menší nesnáze. Následkem čehož jsem byl ve svém košíku rychleji než potkan v trubce, a když se *madame* objevila dole, předstíral jsem, že spím pevně jako nevinátko. Vyložil jsem si, že jelikož jsme tři, mám vcelku rozumnou šanci, že to nebudu já, ale jedna z fen, kdo bude odsouzen ku chlebu a vodě, zatímco ten pravý pachatel trestu unikne. Slýchám, že neopodstatněná zatčení a nespravedlivá odsouzení jsou dnes do jisté míry populární, a tak jsem doufal, že dnešní případ se stane jen další kapitolou v kronice spravedlnosti.

Oči pevně zavřené a uši naladěné na varovná hlášení vichřice jsem slyšel *madame*, jak se dopáleně rozhořčovala nad otisky tlapek na přehozu a potrhanými a zmačkanými poduškami a jednou či dvěma dalšími maličkostmi, které by nás mohly diskvalifikovat, tedy pokud bychom soutěžili o titul Dům roku.

Slyšel jsem, jak se blíží k mému košíku, a zariskoval jsem
pootevřít jedno oko. Hrozivá postava *madame* stála nade

mnou, potřásala doličnými předměty a vůbec nadělala, jako kdybych se vyblinkal do jejího nejlepšího klobouku (což se mi jednou stalo, ale byly k tomu polehčující okolnosti). Pokusil jsem se o nonšalantní a udivenou reakci, ale co jsem nevzal na zřetel, byla velikost mých tlapek a zbytky bláta po ranní vycházce.

Uchopila jednu mou tlapku, přirovnala ji k jednomu zcela zřetelnému otisku a bylo to. Usvědčen, vinen a krutý trest zcela jistě za rohem - pokud něco rychle nepodniknu.

Jednomu jsem se v životě naučil, a sice tomu, že o všem se dá vyjednávat. Každý zločin, ať je jakkoli vážný, se dá vykoupit. Pokud je vaše smířčí technika na úrovni, můžete zbaštit nedělní oběd, roztrhat knihy, ukousnout slepicím hlavy, nebo i uloupit cokoli se vám líbí. Říká se tomu mimosoudní dohoda, a to je něco, co umožňuje daleko horším provinilcům než já beztrestně odejít s poměrně čistým štítem. Pokud mi nevěříte, přečtěte si noviny.

U nás doma, jak je tomu v právním systému všeobecně, výše trestu nezávisí jenom na stupni provinění, ale též - a to je pravděpodobně o moc důležitější - na náladě a celkovém stavu soudce a poroty. Jsou dny, kdy si i sebemírnější přestupek vyslouží tělesný trest a dočasné vypovězení, a jindy vše, co za stejné provinění dostanete, je výtky a půlhodinová podmínka s prominutím zbytku za dobré chování. Právo má své vrtochy. Nikdy nevíte, na kterou stranu se obrátí.

Onoho večera však ovzduší bylo obzvláště napjaté. Podezřívám jsem svého soudce, že zdaleka nejde pouze o můj přestupek, ale i přespříliš bohatý oběd, jenž často vyplave na povrch později odpoledne ve formě úporného bolení hlavy, pálení žáhy, nadýmání a špatné nálady. Podezřívám jsem soudce, že použije maximální trestní hranice, a tak jsem se rozhodl odhodit jakoukoli zdrženlivost. Bylo třeba použít plného repertoáru. Nastal čas pro kompletní tělesné projevy, čili to, co přednostně nazývám „sedm mírových nabídek“.

Znalost těchto vám předám, i když doufám, že je nikdy
nebudete potřebovat:

JEDNA

Překulíte se na záda jako kokršpaněl a bezmocně máváte nohama. To naznačuje hlubokou lítost a pomůže to hned zpočátku zabrzdit instinkt rozlíceného člověka, který obnáší bolestivou výplatu na zadek. Když máte zadek obráceně na zemi, nemohou se účinně strefit.

DVĚ

Tón hlasu vám naznačí, jestli se nával hněvu začal usazovat, a je-li bezpečné vstát a obrátit se na soudce a porotu. To se provede pomocí modifikované čtverylky - hlava svěšená hanbou a zbytek těla v záchvatu omluvného vrtění. Pokud jste schopni to zvládnout, měkcoučké zkroušené zvůčky jsou na místě. Zcela se vyhněte štěkání a vyceněným zubům.

TŘI

Posaďte se. Pozdvihněte pravou tlapku a položte ji na nejbližší volné koleno. Z nějakého důvodu to většina lidí považuje za lichotku a není pravděpodobné, že byste slízli pohlavěk.

ČTYŘI

Stáhněte tlapku a položte hlavu plnou váhou na ono vybrané koleno. Ve většině případů to vyvolá mimovolné poplácání a již víte, že jste v suchu. Pokud to nezabere, pokračujte v programu až do konce.

PĚT

Zjistěte si, kde je ruka. Jak se ujistíte, že nedrží sklenici červeného vína, trkněte do ní rozhodným pohybem hlavy směrem vzhůru. O vínu se zmiňuju, protože jsem byl jednou obviněn, zcela neprávem, za nešťastnou náhodu, která dosti pokazila kouzlo té chvíle.

ŠEST

V tom stadiu by vše mělo být odpuštěno, ale je důležité, aby vás nikdo neviděl příliš brzy oslavovat. Já si vždy dám několik minut času a mám se něžně a přítulně k nejbližší noze či ruce. Která končetina to je, není důležité; to, o co jde, je lichotné gesto.

A tak - v devíti případech z deseti - by to mělo účinkovat. Pouze v těch zcela beznadějných případech, když se všechny

lichotky minuly účinkem a děsivé hrozby se nevypařily. jsem nucen přistoupit ku konečnému řešení a vytasit se s mou tajnou zbraní.

Měl bych vám vysvětlit její historii. Před několika lety mě jeden z mých obdivovatelů obdaroval napodobeninou tradiční vánoční ozdoby ve formě válečku a zhotovenou z jasně červené gumy a se zelenými gumovými snítkami na každém konci, úplný kousek pro sběratele. Dokonce se to i výborně drží v zubech, jelikož to má nejen správný tvar, ale i příhodnou měkkost. Nevím, jestli jste někdy v životě drželi mezi zuby veverčí stehýnko. Já ano, a moje ozdůbka měla podobnou konzistenci. Pevná, ale poddá se, víte, co tím myslím. Další shoda s veverkou je, že ozdůbka zakvičí, když ji stisknete. Což mě baví, a z důvodů, které neumím vysvětlit, se tomu lidé musí smát. Zabere to vždy. A tak, *in extremis*, když hrozí katastrofa, vzdám se a vyčkám toho, co mi patří? Skrčím se zbaběle pod hrozivým pohledem? Zcela určitě ne. Přinesu si svoji ozdůbku. Dospěl jsem k závěru:

SEDM

I tu je zapotřebí určité delikátnosti. Jak jsem si mnohokrát uvědomil, souvislé kvičení znepokojuje lidský sluch, zejména když se dívají na televizi. Takže si sednu, ozdůbku mezi zuby, snažím se vypadat co nejbeznadějněji a kvičím

v nepravidelných intervalech. A představte si, zabere to bez výjimky. Vždy. Pámbu ví proč, ale bouřkové mraky jsou v minutě pryč a já jsem přijat na milost. A to díky kvikům, které odhánějí zlobu. Někde v tom musí být poučení pro každého, a pokud se někdy zapletete se soudem, rádím vám, vezměte si k němu s sebou do kapsy podobnou ozdůbku.

S kočkou v garáži

Jak by byl řekl Jean-Paul Sartre, kdyby ho to bylo napadlo, svět se dělí na ty, kdo mají rádi kočky, a na ty, kdo je rádi nemají. Já jsem jedním ze zakládajících členů té druhé skupiny, což vás nepřekvapí, až se dozvíte, jak jsme se já a kočky seznámili. Bylo to během mého dětství, když časy, jak již jsem se zmínil, byly špatné a jídla pomálu - alespoň pokud se týče nás psů. Zcela jinak tomu bylo s kočkou domácí.

Jmenovala se Hepzibah, od přírody zlovolná trávila čas tím, že pospávala někde uvnitř, a vypadala hříšně překrmená. Byla větší než my tehdy - příšerná stvůra s pronikavými očima, pokrytá spečeným černohnědým kožichem, s jedním dlouhým žlutým zubem přes spodní pysk a kompletní řadou spárů, jichž nám štěňatům dala čas od času ochutnat. Každého večera v čas krmení se přištrachala k nám do stodoly, aby mohla prozkoumat, co vrchní kuchař nabízel - věděla, že nám občas omylem dali i něco chutnějšího než starý chléb a chrupavky. Kdykoli se tak stalo, prodrala se mezi námi rozdávajíc pohlavky zleva i zprava, aby se dostala ke krmítku první. Muselo to být ze sportu. Z hladu to být nemohlo, ježto měla postavu jako pohovka.

Následkem tohoto traumatu z dětství nemohu dodnes vůči kočkám projevovat žádné nadšení, a nikdy se nepřestanu divit té popularitě, jíž se *Felis domesticus* těší. Co jiného vlastně kočka je, než nespolečenské klubko kožichu s přeludy nadřazenosti?

Jak vám řekne každý historik, ta hniloba začala před tisíci lety ve starém Egyptě. Z nějakého důvodu - nejspíše zmatení smyslů z toho vedra nebo šílenství způsobené budováním příliš mnoha pyramid - povýšili kočku z obecného lapače myší na náboženský předmět, ochránce faraonových koťat a hlavní ikonu. Kočky, které jsou samozřejmě namyšlené již od narození, to vzaly za své a vypínaly se nad pouštními písky, předsedaly společenským večírkům krále Tuta, nechaly si omazávat drápy posvátnými mastmi, vyměnily chytání myší za nicnedělání, anebo se dělaly všeobecně nepříjemnými.

A to byl jejich úděl od nepaměti.

Když se zhroutilo panství faraonů - k čemuž muselo dojít, byli-li tam ve vedoucích pozicích lidé kočkomilní -, mysleli byste, že se svět přiučí něčemu o příčinách a následcích, jmenovitě, že na milovníky koček vždycky dojde. Jediné, v co mohli doufat, bylo dlouhatánské obinadlo a zaparkování ve špatně větrané kryptě. A ještě něco: čičiny na znamení věčné oddanosti stočené u nohou mumií nenajdete. Využily příležitosti a zmizely si hledat příštího dobráka.

Můžete si povědět, že tomu tak bylo v dávných a primitivních dobách, a že od té doby jsme dosti pokročili. Znalosti vskutku pokročily kvantovými skoky, a máme nyní svá moderní božstva - například televizi a fotbalisty. Pokud je toto vaším míněním, drahý čtenáři, tak vám musím prozradit, že kočičí hnutí nejen přežilo, ale že značně prosperuje, a že chlupatá chapadla naleznete všude, kam se podíváte.

Vezměte si umění. Najdete obrazy koček, svazky prózy i poezie věnované kočkám, stojánky s úděsnými pohlednicemi arogantně se usmívající Micky. Dokonce snad prý existuje i kočičí muzikál! Tak to bych opravdu rád viděl, jelikož pomyšlení na dospělé muže a ženy poskakující jevištěm s falešnými ocasy a vousy vyhovuje mému smyslu pro absurdnost. Vsadil bych se, že v Egyptě mají vyprodáno.

Tolik k objasnění mého stanoviska *vis-à-vis* kočky -, mám toho sice na mysli víc, ale nechtěl bych to přehnat. Prostě jim nefandím. Nazývejte si to hořkým ovocem, chcete-li, nebo to svádějte na tu děsnou Hepzibah, ale kdykoli si vzpomenu na ty přecpané stvůry, kterým se dovoluje bydlet na nábytku a které dostávají gurmánská jídélka z kuřátek na smetaně, tak mi vře krev a začínám pochybovat o tom, čemu vlastně lidé dávají přednost.

Naštěstí naše domácnost je osvětlená, takže kromě občasných pozorování koček na toulkách v lese za podezřelými účely mám od koček celkem volno. Zcela určitě se nevyskytují na mých latifundiích, a rozhodně nejsou v

garáži. Ale není tomu dávno, co jsem jednoho rána šel kolem otevřených vrat od garáže po cestě za lehčí prací mezi populací ještěrek, když mě můj nos zatavil. Byl tam, silný a neomylný, pach kočky.

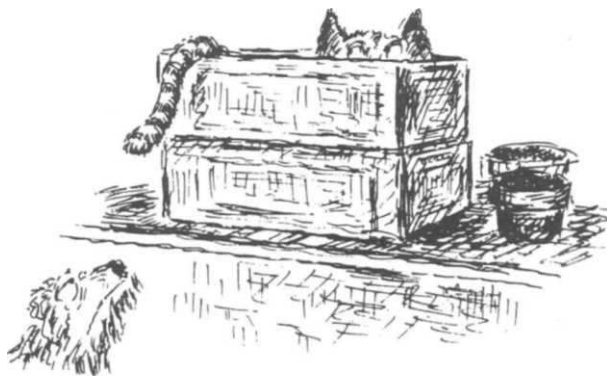
Vyskytuje se mylný názor - pochopitelně bezostyšně podporovaný veřejným předváděním mytí a olizování se a packami za ušima -, že kočka je jedním z těch čistotnějších tvorů, bez zápachu a občansky uvědomělá, co se skrýváni odpadu týče. To jsou hlouposti. Zavřete starého uzrálého kocoura mezi čtyři stěny, jako příkladně garáž, a budete muset zadržet dech. Taková je to bída.

Vstrčil jsem hlavu dovnitř a rozhlédl se. Abych vám pomohl si tu scénu v duchu zobrazit, měl bych vám svěřit, že ta garáž by v žádném případě nedostala cenu za úklid a pořádek. Uprostřed sedí auto, kolem pytle s hnojivem, zahradní hadice, sekačka na trávu, tři či čtyři zahradní židle bez zaměstnání, plechovky a postřik na růže, staré květináče a řady polic se sbírkou harampádí, barvami počínaje a řetězovou pilou konče. I když moje vedení projevuje talenty pro všechno možné, z majetkových přestupků bych je nikdy nepodezíval. Ovšem tahle směsice věcí vypadá, jako by za temných nocí byla odstraněna ze železářství a shozena páté přes deváté z nákladáku. A tam někde, v tom vrakovišti, se skrýval vetřelec.

Vklouzl jsem dovnitř a s očima na stopkách se výhrůžně plížil kolem. Nic se ani nehnulo. Byla asi až u stěny, ztuhlá hrůzou, nebo se schovala za kolo, ale nebyla k nalezení na žádném obvyklém místě. Kočky se rády schovávají pod auta, to asi víte, proto je ostatně lze často vidět s elegantním mazancem automobilového oleje na zádech. Tahle však zřejmě byla někde v úkrytu.

Ovšem, veden pachem jsem věděl, že tam je. a tak jsem se probíjel tím nepořádkem k policím vzadu, nos na stopě a všechny smysly ve střehu, smrtící zbraň hotova udeřit. A vtom jsem ji spatřil, či správně řečeno kousek z ní.

Nejvyšší police byla pro mělké dřevěné lísky, jedna na druhé tam spočívaly, a té horní jako by narostl ocas.

Sleduj ocas a najdeš kočku

Huňatý, zrzavý a ušmudlaný předmět podobný štětkám, které lidé používají na čištění ucpaných odpadů, a podle mého názoru stejně nechutný. Visel po straně plata. Aha, řekl jsem si. Sleduj ocas a najdeš kočku.

Měl jsem v plánu ušetřit tomu visutému ocasu nečekaný kousanec a zjistit, jestli se naší zrzavé návštěvě podaří zlomit světový rekord v letu bez pomoci, až bude opouštět garáž, aniž by se dotkla země. Bohužel a jako na vztek byl konec ocasu mírně mimo můj dosah, i když jsem se plně natáhl na zadních. Popocházel jsem tam i zpět, promýšlel taktiku a rozhodl se zachovat element překvapení, když jsem ucítil, že jsem pozorován. Je to můj sedmý smysl, jakási bezděká vnímavost, kterou jsem vyvinul za oněch dnů v divočině a vyhýbání se košťatům, a zatím mě nezklamal.

Podíval jsem se nahoru, a tam to bylo. Pohled schopný srazit šlehačku. Objevila se hlava kočky velikosti malého melounu, se dvěma okousanými ušima a očima barvy starých králíčích bobků. Mám štědrou národu, a tak řeknu jen to, že soutěž krásy by nevyhrála, čímž končím. Zírali jsme jeden na

druhého mlčky po několik drahocenných vteřin, načež jsem se rozhodl jí dokázat, že nájemníky ubytovávat nehodlám.

Postavil jsem se zpátky na zadní a dal jsem jí co proto. Vrčel jsem, štěkal, pěnil u úst, bažil po krvi. Pokud jste nikdy nebyli na literárním večírku s neomezeným přísunem alkoholu, tak si takovou krutost nedovedete představit. A víte, co udělala? Zívla si, zavřela oči, a vypadalo to, že usne.

Abych byl upřímný, začínalo mě škrábat v krku a nebyl jsem si zcela jistý svým dalším počínáním, když vtom přišel náhlý závan větru a vrata od garáže se s prasknutím zabouchla. To tu mrchu vzbudilo, vyletěla z té lísky a natošup stála v pozoru za sekačkou.

Pokud je to vůbec možné, vzbuzovala na zemi ještě horší dojem, znásobený komickým postojem, který zaujala. Ocas ukazoval k nebi, záda byla nahrbená, chlupy se ježily, jako by se právě napila mléka nabitého elektřinou, a ty uši v cárech přitisknuté k hlavě ožrané od molů! Pamatuju, jak mi přišlo na mysl, že by asi moc neuspěla, kdyby se hlásila do muzikálu, ale pak se věci začaly dít poměrně rychle.

Po několik minut jsme stínově boxovali, já na špičkách, výpady a úniky, a ona se mě neúspěšně snaží zasáhnout packou, než si uvědomila, že je úplně mimo mou třídu. Dala se na úprk. Plechovky s barvou a prázdné láhve v cestě jen lítaly. Až jsme dospěli k vratům, která, jak jsem vám řekl, byla zavřená. Teď jsem ji měl, kde jsem ji chtěl mít. Pauza před druhým kolem k nabrání dechu.

No a to bylo tehdy, kdy jsem posbíral další z perliček svých praktických poznatků, a silně vám doporučuju, abyste si ji pro případ potřeby zapamatovali. Protivníkovi zahnanému do rohu a bez možnosti úniku nelze věřit. Jak jistě víte, říká se to o krysách a také o vysokých vládních úřednících, které chytanou s rukou v pokladně nebo se spuštěnými kalhotami, a je to pravda. Začnou mlátit kolem sebe hlava nehlava, bez ohledů na možné následky, způsobující bolest a strasti nevinným - a právě to se stalo mně.

Měl jsem vetřelkyni, jak se říká, zády na provazech, vlastně tedy na vratech od garáže, bez naděje na únik.

Pokud by se byla vzdala bez boje, ušetřil bych jí jen drobné zvalchování a nechal ji jít, ale ne, vyletěla z toho rohu jak furie a se silou zcela mimořádnou na tak malé obězní stvoření mi dala jednu do čumáku. Drápy přitom nezatáhla. Můj mimovolný instinkt musel zvítězit, jelikož jsem v tu ránu vyskočil vzhůru a nazad a přistál na kapotě auta, aniž bych si tohoto výkonu byl vědom. Asi si myslíte, že to bylo potupné, ale nebyli jste to vy, kdo dostal po čumáku.

V tu chvíli se objevilo vedení přilákané hlukem našeho vyjednávání a zachránilo kočku tím, že otevřeli vrata. Ta vyletěla jako blecha na bruslích, já vlažným tempem za ní, ona si našla azyl vysoko na mandloni. Zaujal jsem pozici pod stromem, vrčel, dupal a ježil vousy, jako bych se chystal k akci, ale popravdě řečeno, byl jsem zcela spokojen s tím, jak se to vybarvilo. Bohužel nadále se to vyvinulo jinak.

Jednou z nevýhod venkovského života je, že vlastně nikdy zcela neuniknete zvědavosti sousedů, kteří jsou vždy připraveni přestat s tím, co právě dělají, a zadívat se, co děláte vy. Byl jsem na zadních a zcela věrohodně předstíral, že chci vylézt na strom, když z vinice pod domem někdo vykřikl.

„Pozor!“ ozvalo se, „je to kočka paní Noiretové! Je stará a křehká! Odvolejte svého psa!“

Rozhlédli jsme se, tj. vedení, kočka a já, a uviděli odrbanou postavu, kterak z traktoru divě mává rukama, což mají Francouzi ve zvyku, když dochází ke krizovým situacím. Zaštkal jsem. Kočka zasyčela a popolezla o dvě větve výše. Půlka mě lapil zezadu. Všudybyl slezl z traktoru a dupal po cestě k nám.

Trval na tom potřást Půlce rukou, což mi dalo šanci uniknout z jeho sevření a odebrat se do uctivé vzdálenosti. Odmítl jsem pozvání odebrat se zpět domů, posadil se mimo dosah a vyčkával, až na kočce zapracuje přitažlivost zemská. Ta chlupatice již byla v nepohodlné pozici až úplně ve vršku, kývala se ve větru, a mně se zjevovaly příjemné vidiny lámajících se větví - mandloň není nijak robustní

strom - a rezavé bomby padající k zemi. A konec vetřelcům.

Pod stromem zatím vypukl poplach a panika. Kočku je nutno zachránit. Paní Noiretové se to musí říct. Nastala *crise dramatique* - co si počneme? Co si počnu já, bylo zcela jasné. Vyhnu se zatčení a vyčkám, než vetřelec spadne.

Půlka začal mumlat něco o domluvené schůzce a naměřoval se k vinnému sklepu, ale náš traktorista měl na mysli něco zcela jiného.

„Musíte přinést žebřík," pravil, „a spasit tu kočku. Já mezitím seženu paní Noiretovou. *Allez!* Hned se vrátím." A odebral se na svou záchrannou výpravu.

Půlka se co nejpomaleji odebral do garáže a vrátil se se skládacím žebříkem, který se mu projednou podařilo rozložit, aniž si přitom rozdrtil prsty. Za doprovodu četných kleteb ho zaklínil do stromu, zatímco mu *madame* vydávala instrukce, aby se mírnil s těmi řečmi a byl jemný k té kočce. Jak lezl po žebříku nahoru, vršek stromu se začal velice slibně naklánět a zrzavá číča se tam držela jako smrtka a syčela jak šílená.

Z mého místa jsem bezvadně viděl, k čemu došlo pak. Půlka vydával uklidňující zvuky a natáhl ke kočce záchrannou ruku, na kterou ona okamžitě zaútočila zuby i drápy. Nevděčné potvory, kočky, na má slova vždy dojde, a jak Půlka lezl zpět dolů s předloktím ozdobeným škrábanci, komentoval to jedním či dvěma vybranými výrazy, zrovna když měl přivítat paní Noiretovou a jejího nohsleda.

Zmíněná paní byla samozřejmě v pěkném stavu, lámala ruce a kvílela a volala na ten svůj sluneční paprsek nahoře ve stromě, aby se uklidnil, maminka je tady, čeká porce telecích játýrek, jestli sleze dolů a tak dál. Kočka že nesleze, a vzhledem k tomu, jak vypadal Půlka, dalších dobrovolných zachránců nebylo.

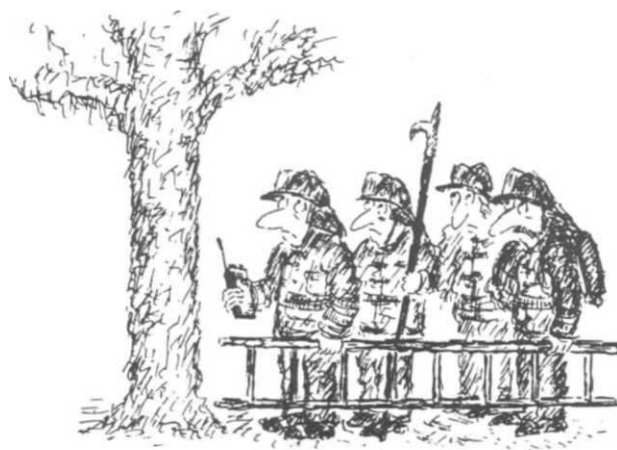
Kdybych k tomu měl já co sdělit, nechal bych kočku na stromě až do podzimu, aby opadala s listím, ale paní Noiretová se již propracovala do stadia, v němž počala pěnit.

„Je to vaše chyba," křičela na Půlku. „To váš pes terorizuje moji ubohou Zouzou. Co s tím uděláte?"

Na což Půlka odpověděl - na někoho, kdo byl zraněn v akci, soudím, že zcela rozumně: „Madame, vaše kočka byla v mé garáži. Můj žebřík je vám k dispozici. Osobně si jdu ošetřit ruku. a pak si zřejmě budu nucen dát panáka, abych se spravil. Přeju vám dobrý den."

Nestačilo to. Paní Noiretová se nafoukla jako uletěný balon a dožadovala se telefonu. Tváří v tvář takové nelidskosti je nucena se dovolat nejvyšších instancí. Angličané zřejmě neberou ohledy na bezmocná zvířátka, prohlásila, ale Francouzi jakožto civilizovaný národ, to je jiná. Zavoláme *pompier*s a uvidíme, jak nám ti stateční hoši od hasičů pomohou zachránit Zouzou.

Naše vedení má motto Vše Pro Klid a Svatý Pokoj, a tak šli do domu zatelefonovat a cestou na sebe zírali. Již mě to vše začalo poněkud nudit, a tak jsme si šli s labradorem zahrabat, abych si zkrátil chvíli, než přijedou hoši v modrém se svými

Francouzští hasiči jsou moderně vybaveni

jeřáby a jak jsem doufal, též hydraulickými vyprošťovači koček. Francouzští hasiči jsou velice moderně vybavení, a v duchu jsem si představil scénu, jak je Zouzou sebrána z větve obrovskými klepety.

Co však nastalo, nebylo ono radostné zakončení z mých představ. *Pompier*s se podle očekávání dostavili, a my se všichni po cestě od domu vydali je přivítat. Paní Noiretová, ulevujíc si mohutnými oddechy, procesí vedla a zahrnovala hochy v uniformě požehnáním, zatímco opovržlivě ukazovala na Půlku. Panovačná a nepříjemná ženština, a patří jí to, čeho se jí dostalo.

Kapitán ji přerušil uprostřed blekotání, aby se zeptal, kde se ta ohrožená kočka nachází.

„Za mnou,“ zavelela paní Noiretová. „Seberte veškeré mužstvo a výbavu. *Vite!* Nesmíme ztratit ani vteřinu.“

Procesí odpochodovalo k mandloni a paní Noiretová vydávala ony zvuky, kterých lidé používají, když jednají s kočkami a z nichž se mi dělá nanic. Načež nastalo to, co se dá pouze nazvat těhotným a trapným tichem. Strom byl bez obyvatele. Zouzou konečně sebrala zbytky selského rozumu, a pokud to bylo možné, zmizela, zatímco se ostatní zabývali jinými záležitostmi.

To nejlepší přišlo nakonec. Paní Noiretová bylo řečeno, že bude muset platit, jelikož to byla ona, kdo zatelefonoval pro hasiče a jelikož ty spojené hasičské sbory zburcovala bez příčiny. Protestovala a běsnila, jak již to lidé dělají, když jejich peněženkám hrozí nebezpečí, ale nebylo to k ničemu. Kapitán jí vystavil účet na místě.

Půlka se navzdory svým zraněním po zbytek dne hihňal.

Ochutnávky

Pokud jako já vlastníte určitou logiku myslí, požitkářskou povahu a podřimující svědomí, pak je tu jedna zvláštnost v lidském chování, která opravdu dokáže přezkoušet vaši trpělivost. Říká se jí - s použitím svatouškovské tóniny - umírněnost. Nepříliš tohoto, nepříliš onoho, dieta a abstinence, zdrženlivost a klystýry, studená koupel před snídání a pravidelná četba morálku povzbuzujících traktátů. Určitě jste se s tím již setkali, a tím hůře, máte-li známé v Kalifornii.

Pokud si jeden ponechá své sklony pro sebe, osobně pevně věřím ve filozofii žít a nechat žít. Pokud se hodláte vydat cestou sebeodpírání, je to váš problém, a vše, co k tomu chci dodat, je: Jste blázen a ušetřte mě detailů.

Bohužel farizejům se nelze pokaždé vyhnout, a ona prapodivná nedůvěra k potěšení se nevyskytuje nikde častěji, než když jde o pití.

Lidé se rádi napijí. To se mi ozřejmilo záhy po mém příchodu do Domu Tisíce Lahví (většinou prázdných). Není to vždy onen jednoduchý a spontánní proces, jak byste si mohli myslet. Vždy se do toho zamíchá otázka časomíry. Ani vám nepovím, kolikrát jsem si toho všiml: když se jim nabídne něco k pití, co udělají lidé napřed? Podívají se na hodinky, jako by hodina měla co společného s žízní. Bez výjimky si pak přihnou, ale nikdy, aniž by předtím vystavili na obdiv svou zdrženlivost, a občas se i dovolávají světových pásem času. Někdo někde ve světě si právě v tuto chvíli dopřává tvrdák s ledem. Což vám zřejmě může posloužit jako razítko na povolení k napití.

Pak jsou zde též různé důvody k napití, i když mi není jasné, proč potřebují důvod. Já nikdy nepotřebuju žádné důvody pro to, co se mi chce. Ale oni ano, a jako tonoucí se chytají kdekterého stébla. Narozeniny, svatby a pohřby, příchod nového roku, odjezd tchýně, výročí úmrtí Napoleonova oblíbeného hřebce - seznam je dlouhý a vynalézavý a viděl jsem láhve kácet se z takového

jednoduchého důvodu jako první kukačka na jaře. Podle mé zkušenosti však není druhého natolik průhledného důvodu

jako ochutnávání vína, jasný případ zbídačelé nestřídmosti chatrně zastírané pod záminkou výchovy. Čtěte dál a posuďte sami.

Hrdinou okamžiku byl pomeňší chlapík s křivýma nohama a kapsami plnými vývrtek, jenž byl svým obdivovatelům znám pod jménem Gaston Nosáč. Dodává mnoha místním obyvatelům víno, o kterém tvrdí, že pochází z rodinných vinohradů a je k mání pouze několika privilegovaným klientům. To se samozřejmě líbí majitelům místních hradů a zámků, kteří věří všemu, co jim lichotí, a též jim vyhovuje jeho pohodlný způsob dodávky přímo do domu, což vám umožňuje vyhnout se pochybné jízdě zpět domů po několika tekutých hodinách ve sklepech.

Není mi zcela jasné, jak to Gaston dokázal - ani bych se nedivil, jestli to byl úplatek -, ale jednoho krásného dne se mu podařilo přesvědčit vedení, aby mu otevřeli dveře našeho paláce a poskytli prostory na *dégustation extraordinaire*. Pozvou se přátelé, začne se ve dvanáct, a nezapomeňte si šekové

knížky.

Já nikdy nepotřebuju žádné důvody pro to, co se mi chce

Víte, podstatou toho všeho je zamotat klientele hlavu a navodit náladu zaručující extravagantní objednávky.

Gaston přijel brzo, aby vše nachystal. Jak jsem řekl, je to menší mužík - kromě nosu, který opravdu dělá dojem -, a jak běhal tam a zpátky se svými poklady, bylo to, jako bych se díval na rozčileného žokeje hledajícího svého koně. Vystavil vše na stole: řady lahví, předimenzované sklenice, vědérka na plivání a ubrousky pro ty, co bryndají. Nakonec přišel obřad vývrtky, a jak otvíral láhve, zpíval si. Každá z nich byla podle něj divem přírody a neustále odbíhal do kuchyně, kde mával korky pod nosem *madame*, která se tam snažila zorganizovat občerstvení. Dokonce i Půlka si vzal dovolenou od ořezávání tužek a pomáhal, a tak na sebe jídelna v krátké chvíli vzala vzezření stánku s občerstvením na vesnické slavnosti.

Žízeň zřejmě povzbuzuje dochvilnost, jelikož již úderem dvanácté se všichni studenti vinného hrozu nejen dostavili, ale byli připraveni. Většinou to byly známé tváře - Eloise, umělkyně s blokem na kreslení; ta paní, která pěstuje nahoře v údolí šneky a její manžel, pijan a romanopisec s problémem; Angus, uprchlík ze Skotska; Jules a Jim z vesnice; expert na návštěvě, Charles, anglický gentleman a obchodník s vínem, komplet včetně brunátného vzezření - jinými slovy reprezentativní výběr spodiny místní smetánky, deroucí se za prvním douškem dne.

Venku bylo vedro, a tak jsem se rozhodl zůstat uvnitř ve stínu pod stolem a čekat na náhodný příspěvek shora. *Madame* se v kuchyni vynasnažila, seč byla, a kromě jiných lahůdek se nabízely paštiky, salámy, šunka, koláčky různých druhů a sýry. Zkušenost z minulosti mě naučila, že s vínem se druží nestálá ruka. Prsty ztratí obvyklou jistotu, a pro ty, kdo umějí trpělivě vyčkávat, bývá k dostání výběr létajících lahůdek. Naneštěstí se za vše v životě musí platit, a tak jsem byl nucen vyslechnout jedny z nejprohnanějších keců, které jsem kdy slyšel od té doby, co jsem vzdal boj s televizí. Začalo to celkem zticha, když Gaston objasňoval pravidla

dégustation, důležitost zachování postupu tak, aby ústa byla připravena ocenit subtilní jemňůstky chutě, důležitost chřípí a další klenoty vinařské hantýrky. Následovala chvilka hrobového ticha, shromáždění ochutnávači zřejmě vykonávali nutné obřady nad sklenicemi, a pak - rychle jsem se posadil, protože jsem se lekl, že se něco přihodilo s instalacemi - došlo ke zvukovým efektům.

Slovo, které mi napadá, je: chlast. Jednohlasně nasávali, kloktali, cucali a vyplivovali. Znal jsem případy, kdy děti byly poslány za trest do postele za daleko menší přestupky proti dobrému chování, ale ochutnávači si to pochvalovali a Gaston vysoce oceňoval jejich „profesionální techniku“. Samo sebou, pokud by to na konci dne znamenalo objednávky, řekl by to samé, i kdyby chtěli srkat víno slámkou a nahatí. Podle mého pokorného názoru je pochvala od podomního obchodníka jednou z nejméně přesvědčivých poklon.

Zvuky nasávání čile pokračovaly, i když, jak jsem zaznamenal, objem vyplivovaného vína se s narůstajícím časem podstatně snižoval.

*Plnost? Nožka?
Že by opravdové Pedigree?*

A pak, po obzvlášť prodlouženém, hlučném, učvachtaném a prokloktaném epizodě nám poskytl učený příspěvek Charles, onen gentleman obchodující s vínem. „Ostružiny," pravil, „lanýže, koření, stopa lasičky, okouzlující komplexnost, ale" - to vyvolalo bouřlivý smích, z čehož je vám jasné, že již začínali mít nabráno - „není to vínko trochu mladé na to. aby bylo tak dlouho vzhůru?"

„*Mais non*," zašveholil Gaston, a vzepnul se, pokud se to dá tak nazvat, v plné výši. „Toto víno je nádherně předčasné. Má plnost, nožku, ramena, rodokmen, opravdovou osobnost. Dokonce i ambice." S tímto doplnil sklenice, zatímco se ostatní znalci zapojili do debaty.

Vypadalo to na celkem zajímavé střetnutí, a Francouzi semknuli své šiky proti anglickému „milordovi". Ten se na ně díval svrchu a dopustil se omylu, když začal mluvit o chloubách Bordeaux, čímž samozřejmě nahrál naší straně. Jules a Jim se ho zeptali, jaké bylo letošní vinobraní ve Wimbledonu a diskuse začala velmi slibně degenerovat, když se náhle Eloise probrala z transu. „Duch toho vína," řekla, „je definitivně umbra pálená. Vidím to. Je tu aura. Umělci takové věci vidí." A to, pozor, vyšlo od někoho, kdo nadržel štětec v ruce, pokud paměť sahá.

V méně vznešené společnosti by takové řeči vzali za jasnou známku podnapilosti a poslali by Eloise s vonnými solemi a sklenkou vody do zatemněné místnosti. K mému překvapení však to shromáždění mudrci vzali vážně, a jak se usadili k diskusi o auře vína, mé naděje v mezinárodní zápletku se vypařily. Tak mi řekněte.

Přestože se oddávám studiu lidské povahy, ten příval okázalých nesmyslů se již prostě nedal vydržet, a koneckonců nastal čas pro mou pravidelnou odpolední procházku. Obvykle jsem doprovázen vedením, ale ti byli jak přikovaní k židlím, v očích skelný výraz, jak se konverzace stávala čím dál tím více pošetilejší, a tak jsem se rozhodl je tam ponechat, ať se starají sami o sebe

Výprava o samotě se mi totiž docela hodila, jelikož jsem již po nějakou dobu plánoval návštěvu sousední farmy, kde se usadil nový pes. Viděl jsem ji z pěšinky v lese.

Zvídavý nos

Přitažlivá kůstka to byla, menší, ale perfektně zformovaná, a byl bych tam zaskočil složit poklonu již předtím, kdyby mě vedení neodtáhlo pryč. A tak jsem tu kopu mudrců ponechal jejich tezí a vyklouzl z domu. Co je lepšího než dostaveníčko ve vinohradu, když si potřebujete vyvětrat hlavu po tom intelektuálním vypětí ochutnávky vín?

Za takových příležitostí se nesmí moc spěchat. Pomyslí si, že jsem staromódní, ale já nevěřím v to dostavit se na schůzku popadaje dechu a s jazykem na vestě. Není to ono, když vypadáte příliš dychtivě. Kromě toho lesem nikdy nespěchám, abych něco nezmeškal. Dávám přednost tomu plížit se. smysly jak struna, vládce divočiny a metla knikavých mrňavých stvoření.

Les se den ze dne mění, oku člověka snad ani ne, ale pokud jde o zvídavý nos určitě. Můžete vyňuchat, kudy se ubírali lovečtí psi, jestli vám cestu překřížilo divoké prase, jestli se tu hemžili králíci, a šel-li tudy člověk. A pod tím vším suchý, ostrý pach jehličí a bylin, a s troškou štěstí se do toho všeho

přimíchá buket oschlého chlebičku se šunkou zapomenutého
turistou. Příroda je plná překvapení.

Dal jsem se oklikou, a jak si mou pozornost vyžadovaly různé zvuky a vůně, jukal tu a tam mezi stromy, až jsem dospěl k vyhlídce nahoře nad farmou. Podíval jsem se dolů, a byla tam. Má Šípková Růženka si tam něžně pochrupkávala uvázaná v chládku, obrázek nevinnosti. No, tomu bude brzký konec, ale na chvíli jsem se zarazil. Ne z nějakých romantických či galantních důvodů, ale abych se rozhlédl, jestli někde nečíhá nějaký nebezpečný pacholek s puškou.

Vzduch byl čistý, a tak jsem se příkradl, tichý jako rybka. Při bližším ohledání byla menší, než jsem myslel, ale pěkně zaoblená, voněla mládím a měla půvabnou malou bradku. Procitla tím, jak jsem jí číchal k pozadí. Poskočila, vyjekla, kousla mě a nacpala se za velký květináč - pokud to neznáte, jde o neomylné příznaky okamžité náklonnosti. Lásky to cesty podivné.

Laškovali jsme. Či po pravdě, činil jsem se s laškováním, co to dalo, až se konečně zdálo, že se přidá, leč byla tu jedna vážná překážka. Byl jsem zhruba dvakrát tak vysoký než ona, a bez umělých pomůcek se náš vztah prostě nedal vybudovat, pokud víte, co tím myslím. To je, co si je třeba zapamatovat, jelikož to mělo podstatný význam pro budoucí vývoj věcí, a můžete ně vzít za slovo: Chtít je jedna věc, uskutečnění však bránily praktické okolnosti.

Bez boje se nevzdávám, i zkoušel jsem různá logická řešení až do setmění, když tu naše mezihra skončila dramatem. Aha, myslíte si, konečně! Vůbec ne. Moje pozornost byla odvedena do té míry, že jsem si neuvědomil, že jsme pozorováni. Dostal jsem mohutný kopanec do žeber doprovázený řevem majitele, který se tu kde nic tu nic zjevil a našel nás, jak si pro sebe ve své nízké mysli vysvětlil, *flagrante delicto*.

Času na prodlévání nebylo. Ustoupil jsem do původní pozice nahoře za domem, schoval se za keř, a podumal. Tak blízko a přitom tak daleko! Nešťastní milenci rozdělení krutým zvratem osudu, nenaplněná touha, a jako by toho

nebylo dost pro jeden den, zmocnil se mě všemocný pocit
prázdnoty, který mi připomněl, že jsem zapomněl

poobědvat. Jak se podvečer změnil v noc, vydal jsem se domů a hořkosladké vzpomínky slábly, jak jsem se blížil k tomu, co mě čekalo v kuchyni. Nejsem z těch, kdo se poddávají touhám - určitě ne na prázdný žaludek.

Po setmění les většinou nekypí životem, a bylo to tehdy k mému překvapení, když jsem před sebou spatřil míhat se světla, na stezce i mezi stromy. Zarazil jsem se. Když potkáte někoho cizího za tmy, opatrnosti nezbývá. Mohli to být lovci, a rozhodně jsem netoužil po tom, aby si mě spletli s něčím požitavým. Nehody se občas přihodí, a o lovcích je známo, že střílejí napřed a omlouvají se až pak, jak se to nedávno stalo s kočkou paní Noiretové. Příliš lehce to nevzdala, a tentokrát se jí ani nedivím.

Obešel jsem pěšinu, až jsem se octl v bezpečné vzdálenosti od světla a byl jsem schopen v tom blikání rozpoznat skupinu postav. Motali se v podrostu, vráželi do stromů a elegantně zakopávali o kameny, nebo si sedali s tím podivným náhlým trhnutím, ku kterému dojde, když vám nečekaně ujedou nohy. Pak jeden z nich vyjekl bolestí, když dosedl na ostrý kámen, a já jsem poznal jeho hlas, a opravdu, když jsem přišel blíž, viděl jsem, že to vskutku je Gaston Nosáč a jeho veselá banda znalců. Program ochutnávek zřejmě zahrnoval vycházku do přírody.

Řekl jsem si, že se k nim na chvíli přidám, než se vrátím domů, došel za Gastonem, který si masíroval svá zranění, a zdvořile jsem zaštěkl, aby věděli, že jsem s nimi.

Jaké přivítání! Hned zapomněl na svá zranění a zavolal na ostatní

„Je to Kluk, našel jsem ho. *Madame* bude u vytržení, chvála nebesům -“

A tak dál - a v tom všem poplácávání a cvrlikání a všeobecném nadšení mi došlo, že to vlastně byla záchranná výprava, která hledala vašeho oddaného. Kdybych je nebyl našel, tak tam byli dodnes, ale to jen tak mimochodem. Byl jsem vlastně dojat jejich starostlivostí, a tak jsem si dal

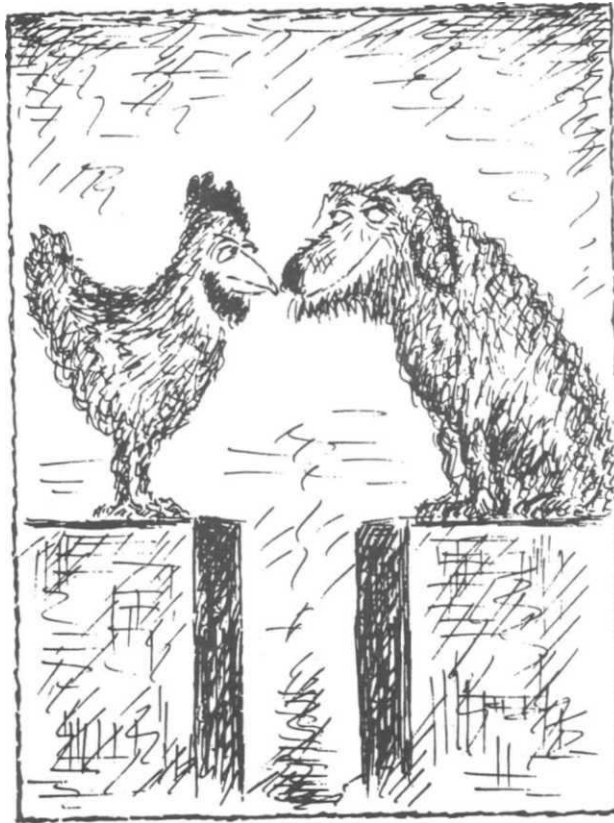
pozor, jestli jsou všichni a v pořádku, než jsem je zavedl zpět domů.

Madame byla vskutku u vytržení, když mě uviděla, a po několika bezvýznamných výtkách mi byla podána večeře. A dobrá, s nášupem kuřátka smaženého na marsale (na což si velice potrpím), abych se zotavil po takovém náročném dni. A pak, mysleli byste, šup do koše a zhasnout.

Ale nic takového. Připomenu vám své dřívější poznámky o tom, že jakákoli výmluva je dobrá k tomu, aby se mohlo pít. Můj bezpečný návrat z neznámých hrůz posloužil jako důvod k oslavě a ať jsem zatracen, jestli se ti stateční ochutnávači vín opět nevrhli na láhve, malý Gaston s vývrtkou v čele šiku, a zbytek kolem něho jako velbloudi po měsíci na Sahaře.

Pak, než jsem usnul pod stolem, si již jen vzpomínám, jak jsem zaslechl, že růžové víno se špatně přepravuje. K srdci si to neberte. Dobrému to nevadí.

Slepice coby
zkouška
odvahy

Vyskytnou se v životě čarovná rána, když slunce ozáří vrcholky stromů, vzduch je svěží a rosa na zemi, kamkoli se podíváš, čiré potěšení, a jeden se cítí jaksi obzvlášť dobře. Chce se mi dovádět, jestli víte, co tím myslím, vždy připraven. Za takových jiter mi krev proudí v žilách a moje nejmilejší je projít se vinicí, bylo-li by tam něco malého a bezvýznamného, co bych mohl vyděsit. Bylo mi řečeno, že k podobné situaci dochází ve velkých podnicích, když se předseda správní rady vydá na obchůzku a nadhání si vedoucí odborů a podřízené a celkově se opíjí svou mocí. Princip je stejný, to je vám jasné, ale rozdíl je v tom, že já jdu po peří a kožichu, on po tmavých oblecích.

Vinohrad byl chladný a zvlhlý, zelené tunely nad mou hlavou vedly do dálky, a zcela výjimečně se nevyskytovali lovci. Jak víte, těm jsem nikdy nebyl příliš nakloněn, zejména proto, že jejich neohrabanost vše vyplaší, a na nás nezbude. Jeden jediný lovec, který se po špičkách prodírá vinicí, nadělá tolik hluku, že vyplaší vše živé odtud až po odvrácený svah hory. Jen nebesa vědí, jestli alespoň zimní spáči mají chvíli klidu od toho všeho dupání a kleteb. Možná, že naši přezimující kamarádi trpí progresivní hluchotou. Je to až podivné, jak se příroda umí přizpůsobit změnám v okolnostech.

Jen co mě tato hluboká myšlenka napadla, uviděl jsem na konci řady révy hejno slepic a musel jsem se na chvíli pozastavit a divit se procesu evoluce. Zde je pták s křídly, neschopný však souvislého letu, a umí jediné kvokat a bez rozmyslu snášet vajíčka. Vskutku podivné, když se nad tím zamyslíte. A s touto poutavou hádankou jsem skončil se svými úvahami a proměnil se v dravce kradoucího se jako duch směrem ku svým budoucím obětem.

Muselo jich tam být čtyři nebo pět, a hrabaly se v zemi s tím podivným pohybem hlavy dolů a nahoru - vlastně podobně jako lidé, když se jich zmocní touha si zatancovat -, když jsem po nich skočil zpoza úkrytu a zamířil k té z nich, která vypadala nejstarší.

Vyrazila ze startovacích bloků vpřed spolu s ostatními

rychlostí, která mě překvapila. Křičela a nadávala, jako bych už měl její útroby v zubech, a vyběhli jsme z vinice čistým závodním stylem. Máte-li si vybrat mezi rychlostí a ukousnutou hlavou, tak vás to zřejmě nadobytěj povzbudí. Mohu dodat pouze tolik, že ty slepice běžely jako plnokrevníci, a byl jsem dosud několik metrů za nimi, když vběhly pod kamenný oblouk a do dvora zchátralé farmy. Teď je mám, řekl jsem si. Slepice v uzavřeném prostoru je slepice v nesnázích. A tak, jelikož rychlost ztratila svou podstatu, popošel jsem k nim, abych si vybral.

Pokud vím, nějak podobně řekl Voltaire: Neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil slípku, a měl pravdu. Byly tam, pravda, ale byl tam též u hromady polen a s řetězovou pilou v ruce nepříjemně vypadající postarší sedlák v placaté čepici a s velkými botami. Divé oko mu blýskalo a tvář mu zrudla jak červená řípa. Ihned jsem rozpoznal ten typ z dob svého mládí, živá ukázka nebezpečí, jež s sebou přináší příbuzenská plemenitba a nadspotřeba levného červeného vína k snídani. Jak je možné, že jim úřady dovolí se pohybovat na svobodě, mě udivuje, ale je tomu tak. Zaujal jsem nonšalantní pózu, jako kdybych byl jen tak na neškodné procházce, bez nejmenších postranních myšlenek, pokud šlo o jeho drahocenné kvočny, a pokynul jsem mu. Zíral na mne a podíval se směrem k té staré slípce do polévky. Zkolabovala v rohu dvorku a vypadalo to, že má potíže s dýcháním. Slepice totiž nebyly stvořeny pro delší sprinty, a ta námaha a vzrušení ji zřejmě sebraly.

A tak jste téměř mohli slyšet ta kolečka v mozku se točit, jak se snažil analyzovat situaci. Konečně učinil onen mohutný myšlenkový skok, že může být příčinná souvislost mezi mojí přítomností a vzrušením mezi slípkami, položil pilu a natáhl se pro nejbližší poleno. Nejsem z těch, jež by náповěda netrkla, takže jsem provedl briskní čelem vzad a pádl do vinice. Když jsem se konečně zastavil, abych se podíval dozadu, stál ve vjezdu do dvora, s polenem v ruce mě pozoroval, a mohl jsem ho podezřívát z nečestných myšlenek.

Zaznamenal jsem si, že musím v budoucnu mezi sebou a ním udržovat bezpečnou vzdálenost.

Zaujal jsem nonšalantní pózu

Dovedete si představit, jak jsem se večer vyplašil, když jsem uslyšel, jak někdo tluče na dveře, a kdo to nebyl na zápraží, hněvivě zamračený, než náš pyšný strážce slepic. Přišel za vedením, a z úvodních slov soudě o společenskou návštěvu zřejmě nešlo.

Musím nicméně vedení pochválit, neboť se chovali vybraně a pozvali ho dovnitř, nabídli mu víno a předstírali, že si nevšimli blátivých řápanců, slámy a slepičího trusu na podlaze. Taktně jsem zůstal z dohledu v kuchyni, uši nastražené, a naslouchal.

Po vzájemném představení se Roussel, to bylo jeho jméno, dal do tirád o svých strastech. To ráno, řekl, utrpěl nesmírnou ztrátu své nejvýkonnější slepice - a navíc slepice, kterou si odchoval od vejce do plné dospělosti a ke které si vybudoval opravdu blízký vztah, slepice výjimečných vlastností a velice přítulné, skutečné královny mezi slípkami. Tento výstavní kousek dnes ráno natáhl brka následkem srdeční příhody. Posmrkl si na vteřinu či dvě nad sklenicí, abychom mohli ocenit plný rozsah této tragické ztráty.

Vedení vyloudilo zdvořilé zvuky naznačující, jak jimi ty zprávy otřásly, ale dalo se klidně tvrdit, že nemají ani potuchy, proč by měli být zahrnuti mezi pozůstalé. Věděl

jsem však, co bude následovat, a nedalo to na sebe dlouho čekat.

Roussel jim dovolil vnutit mu další víno, mužně zadržel slzy a přistoupil k věci. Onen infarkt, pravil, který tak předčasně ukončil život jednoho z největších úspěchů přírody, byl způsoben přepětím z úprku před čelistmi divokého a necvičeného psa. A ten pes, bohužel, žije právě v tomto domě. *Beh oui*. Právě v tomto domě.

Ustoupil jsem ještě hlouběji do kuchyně, zatímco jim to došlo. Vedení, podle mého mínění zcela oprávněně, požádalo Roussela o důkazy. Koneckonců, řekli, psi se v tomto údolí počítají na tucty, a většina z nich měla v trestním rejstříku nějaký záznam. Z čeho vyplývá Rousselova jistota, že jeho podezření padá na správnou hlavu?

„Aha.“ řekl Roussel, předklonil se a zacvičil s obočím. „Já totiž toho psa viděl u mě na dvorku a můžu vám ho popsat.“

Utrpěl nesmírnou ztrátu

A dal se do toho, a musím přiznat, že zkušenost s nasloucháním tomu, jak mě ten starý předpojatý a pomstychtivý lhář očerňoval a jak se nelichotivě vyjadřoval o mém zevnějšku, není nic, čím bych chtěl ještě jednou projít. Nestoudně si přibarvoval a tvrdil, mimo jiné, že mě toho rána viděl s hubou plnou peří. To už mohl klidně přidat i vidličku, nůž a ubrousek, a nepochybuju, že by to udělal, kdyby ho to napadlo. Nebylo to nic jiného než nestoudné křivé svědectví, a vůbec nechápu, že mu to prošlo.

Ale prošlo. Vedení mu uvěřilo, *madame* vyluzovala vzdechy hrůzy a Půlka neustále vstával a konejšil ho lahví. Dělal se mi z toho divadla nanic. Měli ho vlastně vyhodit.

Namísto toho - a nebudete tomu ani věřit - vše skončilo tím, že mu za tu ztrátu prastaré slepice vhodné jen do polévky zaplatili, což bylo tak jako tak přesně to, proč sem vůbec přišel, a když si konečně nasadil čepici, že už jako půjde domů, vykládali si s ním jako se starým kamarádem. A tím to všechno mělo správně skončit, spolu s menším pokáráním pro vašeho oddaného a usmířením. Avšak ne.

Posílen vínem a bez pochyby povzbuzen náhlým přílivem peněz do kapsy Roussel zastavil u dveří a navrhl něco, co mi zmrazilo krev.

„Váš pes," řekl, „by se lehce dal na slepice vycvičit. Znáám metodu, která nikdy nezklame, a jelikož jste měli pochopení pro můj zármutek, s radostí ho vycvičím."

Nadejdou v životě okamžiky, kdy se na vás odplata a pohroma řítí odevšad, a jste proti tomu bezmocní. Vyzkoušel jsem vše - celou škálu lichotek, škaredě kulhat, záchvat kašle, třást se pod postelí - ale nebylo to k ničemu. Vedení se dalo tím starým sadistou obalamutit natolik, že mu věřili, že chce přispět k mému vzdělání. Mně však to bylo zcela jasné. Štědré peněžní vyrovnání mu nebylo zadost a toužil po odplatě. Něco takového jsem slyšel o rozvodech.

Jak se patřilo, příští ráno bylo zamračeno a šedo, a mě vlekli přes pole do Rousselovy Výchovné Akademie a

předali do rukou mého profesora. Řekl vedení, aby si pro mě
za hodinu přišli, že najdou nového, zlovyků prostého

psa navždy vyléčeného z návyku na slepice. A víte co? Oni mu i poděkovali. Těžko věřit, že? Zlatá srdce, moje vedení, ale někdy mám jisté pochybnosti o jejich soudnosti.

Roussel mě zavedl do kůlny a zavřel dveře. Hned mi to připomnělo můj první domov, včetně hliněné podlahy a výzdoby.

Bylo to stísnující, ušmudlané a plné rodinných pokladů - rezavá vědra, starý bicykl, shnilé pytle, prasklé sudy a výběr prehistorického nářadí -, které Roussel zřejmě schovával pro vděčná vnoučata. Rozhlédl jsem se, nebyla-li by nějaká možnost úniku, ale byl jsem hypnotizován pohledem na onu starou slepici ze včerejška, dnes ještě ošumělejší, položenou na plechovém stole. Hlava s ovadlými lalůčky jí visela přes okraj a jedno neživé oko na mě truchlivě zíralo. Nazvali byste to *Zasmušilým zátiším* a měli byste pravdu, ale nešlo mi na rozum, proč je v kůlně, místo aby tiše bublala v hrnci. Pokud vím, necháte-li si na vaření dost času, i staré slepice jsou prý docela chutné.

Roussel ji vzal za nohy, švihl s ní sem a tam - pamatuju, že jsem si pomyslel, kde je aspoň stopa úcty k zesnulé - a pak přistoupil ke mně a dal mi ji očichat. Bylo to spíše ze zdvořilosti než z opravdového zájmu, že jsem se natáhl vpřed, abych se podíval zblízka, když tu se s ní rozmáchl a skoro se mu podařil přímý zásah do mé hlavy. I tak mě její zobák škrábl po nose, a dost to bolelo.

Takže jsem porozuměl, v čem měla spočívat podstata výuky. Ve své prosté mysli si Roussel představoval, že několik úderů tupým opeřeným předmětem vymaže po generace zakořeněné instinkty. Zcela marné, pochopitelně, ale on to nechápal a šel po mně znovu a znovu, slepice létala kolem a já se shýbal a unikal, jak jen to šlo. Taková byla míra blbosti toho člověka, že mu to trvalo pěknou chvíli, než si uvědomil, že by se snáz strefil, kdyby mě přivázel.

Díky tomu, že začal hledat řetěz nebo provaz, došlo k delší přestávce v akci, ale jak se hrabal v těch hromadách památečných předmětů, tak se víc a víc rozčiloval, a já se

držel od něj co možná nejdále. Konečně si asi vzpomněl, kde má schované klubko provazu - nejspíš v trezoru pod postelí -

a s bručením se pro ně vydal. Zavřel za sebou dveře a ponechal mě tam s tou mrtvou slípkou.

Zoufalé situace si vyžadují zoufalých opatření. Vzpomeňte si, že jsem vám popsál hliněnou podlahu té kůlny. Využil jsem Rousselovy nepřítomnosti a dal jsem se v rohu do hrabání, až se mi podařilo vykopat hrobeček dostatečně velký na to, abych do něj mohl pochovat tu slepici, vyjma jedné nohy, která se nechtěla vejít. Buď to byl *rigor mortis* nebo jsem prostě byl v časové tísní, která mi zabránila v tom, abych hrabal dostatečně hluboko. Ale velký problém to zase nebyl, protože abych tu nohu schoval, tak jsem si jednoduše na hrob sedl, což se stalo v okamžiku, kdy se Roussel vrátil s kusem provazu.

V mém plánu se vyskytla malá chybička, a ta vyšla najevo, jak se ke mně Roussel přiblížil, aby mi dal provaz na krk. Uhnul jsem z rohu, abych mu unikl, a slepičí noha jako stožár se mu objevila v zorném poli.

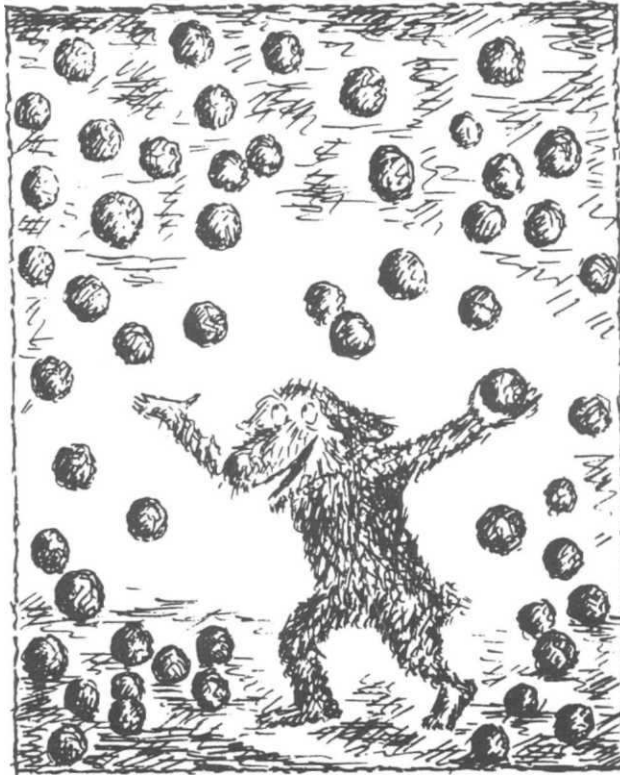
Přál bych vám vidět ten výraz v jeho tváři, ale ušetřím vás jeho slovníku. Stačí, když řeknu, že ho to vyvedlo z konceptu. Odhodil provaz a klekl si, aby mohl exhumovat mrtvolu a pokračovat v lekci. Představte si ten obraz - Roussel, zadek vystavený ku dveřím a hrabe se v hlíně -, který se naskytl vedení, když si pro mě přišli.

Nezůstal jsem natolik dlouho, abych byl svědkem toho, co následovalo. Jak se dveře otevřely, byl jsem venku, přes pole a domů, a vše, co mi z té zkušenosti zůstalo, byla povrchová ranka od zobáku. Když se vedení vrátilo, vše bylo odpuštěno jako obvykle, a je mi potěšením konstatovat, že onen slibně se rozvíjející společenský styk s Rousselem dospěl k náhlému konci. Občas ho zahlédnu na obzoru, a jako připomínku starých časů po mně hodí kamenem, ale přesnost není jeho silnou stránkou.

Přiučili jste se z toho všeho něčemu? Určitě. Nikdy se nepřibližujte na dosah muži ozbrojenému mrtvou slepicí. Něco podobného byste se mohli dočíst v tenké knížce nazvané *O vojenském umění*, která pojednává o tom, jak se

vyhnout střetnutí s mocnějšími silami. Pokud by vás to
zajímalo, autorem je Sun-c'.

Míčové hry

Jistý Přítel rodiny, který se u nás občas objeví, je jedním z mála lidí, kteří se mnou sdílejí můj návyk odpočívat pod stolem. Nepohodlná formálnost židle a zdvořilé společenské manýry pro něj nejsou. Je o něm známo, že čas od času, když je po jídle, sesune se za mnou pod stůl a tam spolu pobudeme. Pokud se vám tomu nebude chtít věřit, jsou na to důkazy ve formě fotografií. Tvrdí, že mu to pomáhá trávit, ale já cítím, že je to spíše touha po tiché a nóbl společnosti výměnou za ty slovní potyčky, ku kterým dochází na horní palubě. V každém případě je to spřízněná duše.

Je to prý pan Někdo ve Významném Postavení v britském tenisu - snad hlavní sběrač míčků v Královském klubu nebo dokonce i vedoucí stravování, přesně to nevím. Ať je to kdokoli, jeho pozice mu zaručuje přístup na nejvyšší úrovni na každoroční turnaj Královského klubu. Stýká se tam s hráči i s členy královské rodiny a je mu dovoleno používat vyhrazenou toaletu, což prý je pocta udělovaná jen několika šťastlivcům. To vše jsem se dozvěděl během jedné dlouhé siesty po obědě. Jak jsem se zmínil již dříve, mám občas rád něco na žvýkání, když na to dostanu náladu, a to přednostně něco živého, ale to je třeba napřed chytit, což z jakéhosi důvodu není příliš populární u vedení. A *tak, faute de mieux*, se musím obvykle spokojit s neživým předmětem, jako je klacík, případně labradorova přikrývka, nebo bota hostova. Vcelku většinou nudné, i když se mi jednou podařilo zmocnit dětského medvídka. Celkem se ani moc nebránil, ale navíc se vyskytlo slzavé údolí nad jeho zbytky, ječení a cenění zubů, a pro vítěze uvěznění v samotce. Ke všemu mi vycpávka způsobila žlučnickový záchvat. Dnes se všechno dělá z umělých vláken, která jsou zcela nepoživatelná. Pokud jste někdy jedli sépii v levné italské restauraci, tak víte, co tím myslím.

Bylo to krátce po té příhodě s medvídkem, když jsem dostal svůj první tenisový míček, a okamžitě si ho oblíbil. Je kulatý, pružný, natolik malý, že ho mohu nést na jedné straně a druhou stranou štěkat, a byl to můj druh po mnoho týdnů.

*Mám občas rád
něco na žvýkání*

Dovedete si představit, jak ranilo mé city, když se jednoho dne objevil uprchlík z Královského klubu, prohlédl si můj míček a pomluvil mi ho.

„Na turnajové úrovni není," řekl. „A navíc je oplešalý, umazaný a z formy." No, to samé lze povědět o mnoha hostech, kteří k nám přicházejí a pak zase odcházejí, ale pokud jde o mne, svévolné urážky se mě dotýkají. Motto mého života je: Pokoj lidem dobré vůle, zejména když ji prokazují sušenkami.

Více méně jsem se z těch ponižujících poznámek o své sportovní výbavě již zotavoval, když tu náhle pošta k nám dovezla velkou krabici adresovanou pro mne. To bylo natolik nezvyklé, že ji pošťák přinesl osobně až dovnitř a dovoloval si přitom zbytečné a drzé poznámky o mé neschopnosti podepsat doručenku. Zatímco si gratuloval k té chytré kritice, využil jsem příležitosti a zdvihl jsem nožku na pytel s nedoručenou poštou, který zůstal před domem. Pomsta je vlhká.

Jak jsem se vrátil, krabice byla otevřená a vedení studovalo dopis popisující rodokmen obsahu. Byly to tenisové míčky,

tucty, takřka nepoužité a v hustém žlutém kožichu. A nebyly to jen tak obyčejné míčky. Podle dopisu to byly míčky velice

Na turnajové úrovni není

důležité a slavné, jelikož byly v televizi. Pocházely z finále mužů Královského turnaje, a byly posbírány, ještě za tepla, naším člověkem na místě a odeslány k mému osobnímu použití.

Zpočátku jsem jen seděl a zíral na ně, pastva pro oči. Poté, co mi byl přidělen jeden jediný míček, dala mi ta plná krabice pocit náhlého bohatství. Podobným pocitům se musí těšit francouzští politici, když je zvolí do vysoké funkce a je jim dovoleno používat *châteaux*, limuzíny a vládní kaviár. Není divu, že se nechtějí vzdát svých funkcí dlouho poté, co již dávno měli být odloženi do domovů pro důchodce. Udělal bych to zrovna tak.

Prohrabával jsem se míčky, abych si vybral ten, se kterým si budu dnes hrát, když tu náhle mi přišlo, jaké jsou mezi nimi zajímavé rozdíly v tom, jaké poselství předávají mému nosu. Pokud jste se někdy dívali na tenis - zdá se, že řada lidí to dělá, nejspíš nesvedou přijít na nic zábavnějšího -, tak jste jistě zpozorovali, že si hráči vždycky dávají párek míčků do kapsy od trenýrek. A v tomto temném přihřátém prostoru pak

dochází k jakémusi druhu osmózy, při níž míčky na sebe převezmou charakteristiky atletovy zpocené končetiny. A pokud jste vlastníkem, tak jako já, citlivého a vyladěného smyslu čichu, můžete majitele té kapsy identifikovat - samozřejmě nikoli podle jména, ale aspoň podle původu.

A když jsem použil tyto své schopnosti a dedukci, tak se mi podařilo rozdělit míčky do dvou skupin. Nalevo byl starý svět - komplexní vyzrálý buket s dlouhou teutonskou příchutí a připomínající bezalkoholní ležák. Napravo byl jasný signál černého kontinentu, horký a prašný, s osvěžující příchutí travnaté jihoafrické stepi. Jak říkám, jmenovat nemohu, ale pokud by se vám chtělo zkontrolovat tabulky, určitě byste zjistili, že jedním z finalistů byl Němec, a druhým Jihoafričan. Výhoda, *moi*. Fascinující, že?

A to, podle mého uváženého mínění, je jedna z několika málo zajímavých stránek tenisu. Pokud se sportu týče, jeho základní princip nebyl nikdy pochopen. Podstatou každé hry je, alespoň tak se mi zdá, získat míč a uchýlit se s ním do tichého koutku, kde je pak možno jej v klidu zničit. Leč co nám tito vysoce placení a nemožně oblečení profesionálové s míčky předvádějí? Buší do něj, kopají do něj, házejí s ním,

Použil jsem dedukci

trefují se s ním do sítě, trefují se s ním do jamky, prostě dělají s ním blbosti. Pak se líbají, plácají se do rukou, nebo se rozčilují a trčují. Nevěřili byste, že jsou to dospělí lidé. Vím o řadě pětiletých dětí, které se dovedou lépe ovládat.

Nechtěl bych však, abyste měli dojem, že postrádám sportovního ducha. Například má osobní verze hry na přinášenu mi poskytuje hodiny neškodné zábavy a drží vyspělé hráče z dosahu alkoholu a neplech. Kromě toho vždy vyhraju, což je v pořádku.

Nejprve si vyberu vyvýšené místo. Buď je to nahoře na schodišti, na zídce, nebo na okraji bazénu - prostě tam, kde mám výhodné postavení. Schodiště je nejlepší, a to kvůli kardiovaskulárnímu cvičení, ale k tomu dojdou za minutku.

Zaujmu svoji pozici, míček v zubech, a číhám, hlava dole, jako sup dumající nad nadcházejícím úmrtím své budoucí snídani. Dříve či později tato nehybná a zcela mimořádná pozice zaujme něčí pozornost.

„Co je s tím Klukem?“ řeknou. Nebo: „Nebude mu špatně?“ Se zraky veškerého obecnstva upřenými na sebe pomalu povolím sevření a nechám míček volně odskákat. Dolů po schodech, ze zídky anebo do hloubky v bazénu. Zůstanu zcela nehybný, oko bez mrknutí upřené dolů na míč. Je to napjatý a mysl soustřeďující okamžik.

Napětí potrvá, než někdo projeví natolik logiky, že pochopí podstatu hry, která spočívá v tom, že seberou míček a vrátí mi ho. Pokud obecnstvo je v podstatě přituplé - a věřte mi, vyskytlo se dost těch, kteří nevěděli, jestli je poledne nebo úterý -, tak musím i zaštkat a tím naznačit začátek utkání. Teprve pak míček seberou, přinesou a předají mně. Poskytnu hráčům minutku či dvě na oddech a vše zopakuju.

Zmínil jsem se o schodech. Tyto mají dvojí význam. Jednak zvukový, a jednak zvýšené fyzické námahy, což je v přímém kontrastu s obvyklými cviky provozovanými hosty, totiž vzpíráním sklenic a břemen jako vidlička a nůž.

Napjatý a mysl soustřeďující okamžik

Padající míček vyluzuje dunivé zvuky, a ten, kdo mi aportuje, musí vylézt do schodů. Jak vám potvrdí každý lékař, velice to prospívá nohám i plicím.

I já však musím přiznat, že jsou dny, kdy nejsem ve formě na dlouhá utkání. Míček se odráží všemi možnými směry a má tendenci skončit ve vysoké trávě. Nebo, a to i častěji, mi nikdo nevěnuje pozornost, neboť se zajímají spíš o občerstvení. Takže vám mohu sloužit za příklad oddanosti sportu včetně vůle k vítězství a inspirace k překonávání překážek.

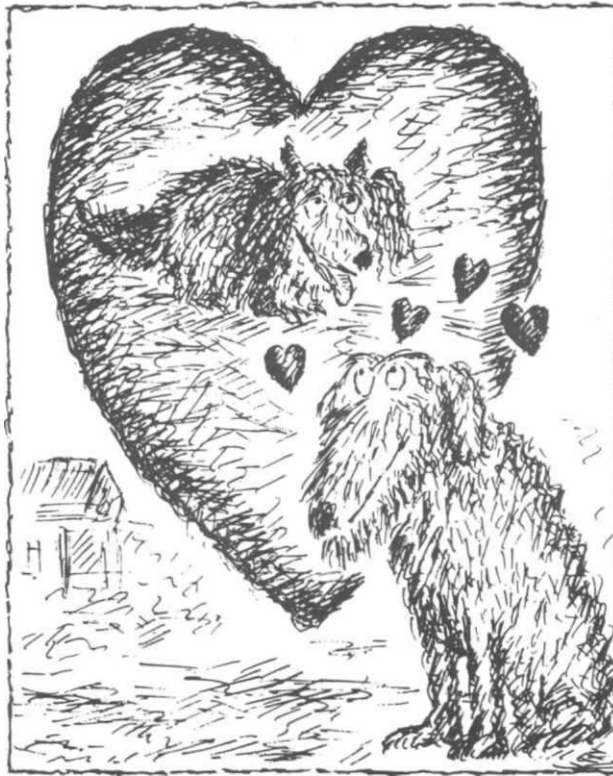
Byl to jeden z těch podvečerů, kdy ať jsem se snažil, jak jsem chtěl, se mi nepodařilo nikoho vyrušit z poklidného popíjení. Jukal jsem na ně, pouštěl míček, štěkal, ale oddávali se jen sklenici. Dokonce jsem se i ponižoval tím, že jsem si sám míček donášel - což, jak vám řekne kdejaký tenista, je osud horší, než si muset sám kupovat rakety. Ovšem místo toho, abych se rozplakal a volal po trenérovi, jak to většina sportovců dělá, ukázal jsem jim, jak se hraje zkrácená verze mé hry.

Hosté - muselo jich být osm až deset v různém stadiu nesrozumitelnosti - byli usazeni kolem nízkého stolku a blekotali o tom, jak je život těžký, zatímco se cpali předkrmy a podávali prázdné sklenice pro nášup toho samého. Nikdo z nich si nevšiml, že jsem se jako duch protáhl mezi tím lesem končetin ke stolku.

A pak - smeč! - jsem pustil míček do mísy *tapenade*, což jak mnozí z vás vědí, je tmavá olejnatá pasta z oliv. Velice uspokojivě se rozpleskla a ti v bezprostřední blízkosti vypadali, jako by dostali černou vyrážku.

Bylo téměř slyšet, jak jim poklesly čelisti. Úplně to stálo za ten trest, a dodnes, kdykoli seberu míček, se ke mně chovají s respektem hodným šampiona. Mimochodem, jestli jste nikdy neochutnali míček s tapenadovou příchutí, mohu to doporučit. Recept na požádání.

Dívka
od sousedů

Do rozpaků mě tak snadno nepřivedete. Pohybuju se bez nesnází v přeplněných místnostech, cizí lidé mi nevadí a doufám, že veškeré poklony přijímám skromně a s nadhledem - s jedinou výjimkou.

„Podívejte se na Kluka. Vypadá jako jeden z rodiny.“ Stačí slyšet tuhle pitomou větu jednou a máte jí dost navždy. Už jsem ji slyšel alespoň stokrát, a ještě se nestalo, aby mě to nenamíchlo. Otázka, která mi vyvstane na mysli, zní: „Jako který z nich?“ *Madame* to být nemůže, jelikož je zde jistý rozdíl v pohlaví, takže mě zřejmě srovnávají s Půlkou, a pokud by si někdo myslel, že je to poklona, tak si mě asi pletou s nějakým jiným psem. Půlka je v mnoha směrech docela správný, je oddaný chodec a při krmení vyniká štědrrou rukou, ale myslím, že by sám bez mučení přiznal, že je silně krátkozraký, ani vousy nemá, a oddává se dlouhým obdobím nečinnosti. Snad jste mě již natolik poznali, že pochopíte, že prostě nemohu projevit žádné nadšení pro to, aby mě někdo srovnával právě s ním.

Ale pozor, na tom, že někteří lidé a někteří psi mají společné nejen vady chování, ale i vzezření, něco je. Potvrdil jsem si to před nedávnem, když u nás byli na návštěvě Sven, mrňavý Švéd, a jeho odporný pes plemenem corgi a jménem Ingmar. Měl bych předeslat - než se ozvou ze Švédské Společnosti Proti Pomluvám -, že pokud jde o Švédy všeobecně, nic proti nim nemám, jsou nejen příjemní, ale dělají dokonce i výborné obložené chlebičky.

Pokud však jde o Svena, je to netvor ve všem kromě velikosti - agresivní, diktátor, důležitý jako - ne, nebudu v tom srovnání pokračovat -, hlučný a samolibý. Kromě toho má krátké nohy a pohybuje se pomocí samolibých krůčků. A tento popis, agresivitou počínaje a krůčky konče, jak ti vnímavější z vás již mohli posoudit, se hodí i na corgiho, kteréžto plemeno, jak všichni víme, je jedním ze zmařených úsilí přírody. Když pozorujete podobnost mezi Svenem a Ingmarem, jak v unizonu ňafají a předstírají, že jsou

roztomilí, tak je to až zlověstné. Půlka si to asi také uvědomuje, protože když se jednou pohostinně objevil se

sklenicí vodky v jedné ruce a psí sušenkou v druhé, tak mu chvílku trvalo, než se rozhodl, komu co dá.

Ale zase odbíhám od věci. Co jsem vám chtěl povědět, vás možná překvapí, jelikož jste si již asi uvědomili, že nemám ve velké lásce většinu psů, kteří se pohybují blízko u země. To nepopírám - pletou se vám pod nohy a vyznačují se zvykem kousat -, ale jako vždy, i zde se vyskytují výjimky, a čím dál tím častěji jsem se přistihl, jak se mé myšlenky zatoulávají směrem k onomu stydlivému malému pokladu, jenž jsem nedávno potkal, k dívence z vedlejší farmy, té s bradkou. Po týdny jsem se ze všech svých sil snažil využít sebemenší příležitosti k tomu, abych našel řešení onoho problému, který se mezi námi naskytl. Cesty lásky pravé jsou plny překážek, jak si uvědomil jeden pekingský pinč, když se zamiloval do polštáře, ale vytrval v přesvědčení, že vynalézavost je cestou k úspěchu.

Zkušené generálové a zloději vám řeknou, že klíčem k úspěchu je průzkum, a tak jsem strávil hodiny za keřem nad farmou, zaznamenával příchody a odchody a vyčkával *moment juste*. Jejich rutina byla stejná každého rána. Paní domu brala moji vyvolenou - pokud jsem správně slyšel, říkali jí *Fifine* - na spořádanou procházku po louce za domem, a pak ji uvázala u zadních dveří. Jednoho dne jsem se rozhodl vyzkoušet jejich obranná opatření a vyloudil jsem za keřem roztoužené zavytí. *Fifine* nastražila uši a vypadalo to, že mi poslala hubičku, ale byl jsem jen na půl cesty dolů, když se otevřely dveře a zjevila se hrůzná vidina mávající obrovským kuchyňským nožem.

A tak tomu bylo vždy, moje výlety za *Fifine* byly neustále mařeny tím netopýrem z kuchyně, až jednou se přihodilo něco, co uhasilo moji horlivost a z čeho jsem poznal, že bych snad měl zkusit štěstí jinde. Když nastal čas na aperitiv, majitel *Fifine* se sklenkou v ruce obvykle odpočíval po práci pod stromem. Občas pustil *Fifine* z provazu, a pozorovali spolu západ slunce. Proč mu zůstávala u nohy, nikdy nepochopím. Chování žen je nevysvětlitelné.

Jednu chvíli se kolem vás ovíjejí a hned jsou pryč a drží se stranou. Prý to má cosi společného s měsícem.

Takže byli pod tím stromem, když se náhle objevil profesor Roussel ze Slepíčí Akademie. Doprovázel ho pes, který vypadal, jako by pocházel z dlouhé linie hlodavců - obtloustlý, na krátkých nohou, s úzkým čumákem, zkrátka nepřitažlivého zevnějšku. Podobný jako na plakátech o vzteklině. Vypadalo to, že se psi znají, protože jak se ti dva mužští usadili s lahví, *Fifine* a tlust'och se spolu váleli v trávě. To samo již byla pro mne rána, ale co následovalo, bylo ještě horší.

Ti dva mužští nasávali tu svoji tinkturu proti kašli a zabývali se konzervací, takže nezpозorovali to, co já jsem mohl vidět bez potíží. *Fifine*, o které bylo celkem jasné, že je to drzá malá slečinka, lákala svého partnera dál od stromu a za dům - běhala kolem něj, skákala přes něj (nic těžkého), válela se na zádech a poodbíhala. Což můžu popsat jen jako celkem obhroublou provokaci sexuálního druhu. To už ho mohla zrovna lapnout za krk a odvléct pryč. Divadlo se mne hluboce dotklo, ale znáte to. Díváte se na něco úděsného, avšak fascinujícího, a nemůžete odtrhnout zrak.

Sny v troskách

Choulostivost situace mě nutí, abych další děj zahalil jemným závojem až na to, že musím prozradit, že si s ním za růžemi *Fifine* dělala, co se jí zachtělo. Pak se vrátila pánovi k noze a předstírala, že je slečna Stydlivka po hře na honěnou.

Sny v troskách, srdce zlomené, v mukách a zdrčen jsem se odebral domů. Naštěstí jsem našel, kde si stará labradorka zahrabala morkovou kost, takže jsem den nepromrhal úplně. I tak to znamenalo nápor na mé city a potvrdilo můj názor na psy s krátkýma nohama. Chcete-li jej znát, prosím, jsou to otroci nízkých vášní a jsou nevybíraví. Vyškrtl jsem *Fifine* ze seznamu možných budoucích atrakcí a rozhodl se najít si vhodnější známost. Třeba jednu ze sester dobrmanek, které potkávám v neděli ráno na procházce lesem, nebo obě. Sobec tedy nejsem.

Bylo to až na podzim, když mi připomněli *Fifine*, a moc příjemné to nebylo. Byl to jeden z těch mála večerů bez jakékoli společnosti, a seděli jsme jen tak *en famille* - oheň v krbu, večeře se v kuchyni pěkně vařila, ty dvě staré feny si vzdychaly ve svých košících -, když tu se ozvalo zaklepání na dveře. Vedení tato náhlá vyrušení v čas krmení moc rádo nemá, a nejsou nikterak ochotni přijímat neznámé návštěvy. *Madame* obrátí oči v sloup a *Půlka* tiše kleje, a nejednou jsem je dokonce viděl schovat se v ložnici a předstírat, že nejsou doma. Klepání však nepřestávalo, a tak *Půlka* dostal za úkol poslat vetřelce do háje.

V tom jako obyčejně zklamal - obávám se, že prostě nevlastní potřebnou razanci na zápraží; často jsem si říkal, že bych ho měl naučit kousat. Když se opět zjevil, bylo to ve společnosti známé zakrslé postavy majitele *Fifine*, s čapkou v ruce a s tváří kakabuse, jak mě zahlédl hovět si u krbu..

Jen co se představil jako *Monsieur Poilu*, začal se rozčilovat, až byl celý brunátný, mával čepicí mým směrem a celkově to hrál jako drama člověka, kterému bylo hluboce ukřivděno.

„Má milovaná *Fifine*,“ řekl, „jež je nám přímo dcerou - paní *Poilu* a já jsme nebyli požehnáni dětmi -, byla připravena

o panenství, znásilněna, a její nevinnost je fuč. Je březí, a koho zde nevidím, než toho chtíčem posedlého mizeru, který za to může." Pro případ, že by mu nerozuměli, připochodoval ke mně a ukázal na mě prstem chvějícím se vášněmi. „Je to on, bestie, a podívejte se, jak je velký. Pouhá myšlenka na to, že tenhle hrubec a moje *Fifine*... Malinká, bezmocná, *quelle horreur*, její život v troskách, a co horší, má paní v šoku, už jsme museli jednou volat doktora, co to jen stálo, celá rodina si zoufá."

Zarazil se, aby nabral dechu a inspirace, zatímco já jsem zvažoval tu nespravedlivost. Nejenže jsem byl liliově nevinný - byť se nedá nepřiznat, že jsem se snažil o opak -, ale byl jsem ve skutečnosti svědkem onoho hnusného činu, a pokud někdo ztratil nevinnost, tak to tedy určitě nebyla *Fifine*. Spíš ten malý tlustoch. A jak jsem si promítl události onoho večera, začalo mi být vše jasné. Poilu nepochybně slyšel od svého přítele Roussela o té aféře s předraženou slepicí a spatřil příležitost, jak si pomoci s financováním veterináře a tabletek na migrénu pro manželku, a ještě by zbylo na večeři v restauraci - jinými slovy, soudit se o otcovství. Můžete si myslet, že je to cynický závěr, ale já ty lidi znám, a vše, co vám o nich povím, je, že peněženku považují za nezbytný tělesný orgán.

Vedení pochopitelně nemělo ani tušení, kde je pravda, a seděli tam a vážně pokyvovali hlavami, když se Poilu potácel kolem pokoje, chytal se za hlavu a s pěnou u úst blekotal o hříchu a odplatě. Skoro to vypadalo, že se vytasí s účtem, ale konečně mu došel dech a stál tam a upřeně na mne zíral, mužná hrud' se mu dmula pohnutím, nebo možná žízni. Tyto tirády u lidí žízeň vzbuzují.

Vedení se tentokrát neuchýlilo k usmiřující lahvi, ale začalo mu klást otázky. Viděl ten akt? Kdy k tomu došlo? Nebylo by možné, že to byl jiný pes?

Poilu pokračoval s kraválem a už byste si málem mysleli, že byl na místě činu se zápisníkem, do kterého si zaznamenal

všechny inkriminující detaily, ale pak, zřejmě ve snaze
vzbudit u poroty sympatie a pocit viny, se dopustil omylu

Soudit se o otcovství

a navrátil se k otázce miniaturní velikosti *Fifine*. Neboť vedení mu konečně položilo otázku, na kterou jsem čekal. „Jak je *Fifine* veliká?”

„Ach, malilinká, takové nic, slad'ounká,” - a Poilu rukama názorně ukazoval něco, co nemohlo být větší než vykrmená zlatá rybka.

„V tom případě,” pravilo vedení „k tomu činu těžko mohlo dojít s naším psem. Lehce vidíte, že je velký, je několikrát větší než vaše *Fifine*, a zhruba dvakrát tak vysoký. Těžko si představit, jak by si za takových předpokladů pomohl.”

Přesně tak, a jak si budete pamatovat, snažil jsem se překonat ony přírodní překážky, seč jsem byl, ale štěstěna mi nepřála. A tím to končí, pomyslel jsem si. Hra, sada a zápas, domácí tým vyhrál, mé dobré jméno očištěno, a Poilu odhalen

coby známý prolhaný vyděrač. Zívnuł jsem si a převalil se na druhý bok, a předpokládal jsem, že tím tomu byl konec.

Poilu se však nedal odbýt. Požádal o bedničku, a když Půlka přinesl z garáže starou bedničku od vína, položil ji na zem a dal na ni svou čepici.

„A teď," řekl, „přiveďte laskavě vašeho psa k té čepici."

Nedalo se poznat, kdo byl víc udivený, já nebo vedení, ale oni se zřejmě rozhodli tomu starému lotrovi ještě jednou vyhovět, i byl jsem přiveden k bedničce a představen čepici. Byla více méně ve stejné úrovni jako má hrud', a to zřejmě žalobce značně povzbudilo. Pokýval několikrát hlavou, obešel mě a bručel.

„Je to tak, jak jsem předpokládal," řekl. „Představte si, že ta čepice je *Fifine*. Je vám, doufám, jasné, že je teď ve stejné rovině jako váš pes, a v téhle výšce je všechno možné. Ano," opakoval a mnul si spokojeně ruce, „je to přesně tak, jak jsem si to myslel. Tak je to, jak k tomu došlo."

Nemohl jsem věřit svému sluchu, a též vedení jen stěží udrželo příslušně vážná vzezření. Než se nadějete, bude Poilu přísahat, že mě viděl, jak se plížím kolem jeho statku, v zubech bedničku od vína nebo štafle či přenosný zvedák, a nepochybně by k tomu bylo došlo, kdyby si *madame* nevzpomněla, že má v troubě *rôti de porc*. Je to žena vyrovnané povahy, tedy většinou, ale vyskytne-li se riziko, pokud jde o vaření, stává se nedůtklivou. A k tomu došlo. „Blbosti," řekla, odplula do kuchyně a ponechala tam Půlku a Poilu, aby se mračili jeden na druhého.

Než vetřelci konečně došlo, že nastal čas, aby se odebral do postele, a že není pravděpodobné, že se Půlka vytasí s šekovou knížkou, strávili asi pět minut tím, že spolu nesouhlasili.

„Této záležitosti není konec," pravil. „Ještě o mně uslyšíte." Pohodil hlavou, sebral čepici a zmizel.

Neslyšeli jsme o něm nic, a jasným důvodem toho bylo, že *Fifine* přivedla na svět hrst stvoření, která by snad mohla milovat jen slepá matka. Jednoho dne, na procházce s Půlkou, jsme je uviděli - šediví zakrslíci s břichy jak bubínek a krátkýma nohama, přesné kopie tatínka. Případ zamítnut.

Poznají se
po čichu

No, a už jsme zase u toho. Dnes večer se má konat *soirée*, večeře pro hosty, shromáždění kultivovaných a světa znalých lidí, kteří by si přes stůl měli přehazovat epigramy, míček konverzace stále ve vzduchu. To je však optimistická teorie. Uvidíme.

Vedení jako obvykle zatím projevuje známky paniky. Stačí pozorovat přípravy a hned vás přejde chuť na radovánky pohostinství. Půlka přinese ze sklepa podstatné množství lahvinek a baví se indiskrétními komentáři o předpokládaném účinku vína na ty, kteří to budou mít za úkol vypít. To dráždí *madame*, která se v tuto chvíli nachází v závěrečných bolestech porodu *soufflé*, a namítá, že jsou to přece naši drazí přátelé. Půlka zafrká a prohlásí, že by rád poznal nějakého abstinenta. *Madame* zafrká zpět, a tak to jde dál. Mně je dáno najevo, že jsem v kuchyni zbytečný. Všude jsou nohy, a ty ve mně vzbuzují hrůzu. Odeberu se do zahrady podumat.

Proč se lidé sdružují do smeček, když se chtějí najíst? V kterém věku to začíná? Nepozoroval jsem, že by to dělali, když jsou malí, což je tak jediná dobrá vlastnost, kterou bych dětem přiznal. Malé děti bývají krmeny individuálně, a vždy se u toho pěkně zřídí, takže z toho jejich hřadu obvyčejně něco spadne. Ve všem ostatním souhlasím s W. C. Fieldsem. Když se ho zeptali, jak má rád děti, odpověděl: „Vařené.“ Výborně! Jsou to malé potvory a nikdy nevíte, co udělají. Tahají vás za vousy nebo se vám snaží odšroubovat uši, i když podobné společenské přestupky obvyčejně přezírám a věnuju se odhozenému jehněčímu *purée*.

Naštěstí dnes večer děti nebudou. To se pozná podle rozestavení nábytku. Když je dům vymeten tak, že připomíná operační sál, tak si můžete být jistí, že se objeví Pan Dítě. K tomu nedošlo, takže se zřejmě očekávají dospělí. Ne, že by nebyli nebezpeční, ale dá se předvídat, jak si budou počínat.

Jak se trošku napijí, tak se to bezpochyby jako obvykle zvrátí v zoologickou zahradu - ohlušující žvatlání, nohy

bezstarostně létají sem tam, s nimi pomluvy blízkých, avšak nepřítomných přátel, a ne o moc víc než pár drobků pod stolem pro potěchu tiché menšiny. A to někteří lidé nazývají večeři s přáteli za jedno z největších potěšení civilizovaného života! Samozřejmě jsou to ti stejní lidé, kteří hlasují pro politiky hodící se leda do blázince, a zapisují se do aerobiku, takže je vám jasné, že nemají všech pět pohromadě.

No nic. Všechno má svůj konec, a vždycky se můžete těšit na *post mortem*. Tradičně se odbývá nad troskami v kuchyni, kde se my psi shromáždíme, pochutnáme si na zbytcích hostiny a vyslechneme komentáře našich bodrých hostitelů, počítajících prázdné láhve a přísahajících, že to bylo naposled, co měli hosty.

Někdy dochází ku klasickým situacím, to vám řeknu - truchlohry, dramata, veselohry, slzy, slovní potyčky, protiobvinění a výčitky svědomí, a dokonce i při jedné příležitosti fyzické násilí. To vám musím popsat.

Obávaná americká dáma, paní Franklinová, která nás každoročně navštěvuje během své majestátní cesty směrem na *Cap d'Antibes*, si přála setkat se s nějakou místní postavou, *homme du coin*, nefalšovaným domorodcem. Představovalo to určité potíže, jelikož domorodci s troškou smyslů pohromadě se v létě buď nevyskytují nebo prostě zmizí někam, kde je chladněji a ne tak sucho, jako třeba do Skotska, kde se mohou oblékat do podivných oděvů, aniž by si jich někdo všímal. A tak prstíčkem hrabali, až vyhrabali Raoula, jistého politického aktivistu, a přesvědčili ho, aby opustil barikády v Avignonu a ozdobil naši tabuli svým neholeným zevnějškem.

Do jisté míry to byla oběť, protože ani *madame*, ani Půlka Raoula moc rádi nemají: má totiž manýry ježaté jako jeho brada a pije jako nezacpaná díra. Výběr však byl omezený a Raoul, jak nikdy neopomněl zdůraznit, je pravý domorodec. Netoliko pravý domorodec, ale i horlivý ochránce čistoty slavných dědictví Francie (která jen tak mimochodem podle mého názoru sestávají zejména z muzeí, mávání rukama a nesčíslných příležitostí k organizovanému vypíjení).

Ať již to bylo jakkoli, Raoul se blahosklonně uvolil přijít ve své nejčistší kožené bundě, a paní Franklinová, oděna do svých nejlepších hedvábných šatiček na jeho počest, byla skutečně potěšena.

Během večeře byli modelem diplomacie a vzorem v chování. Vyjadřovali hluboký vzájemný nezájem o názory na ceny melounů a plíživou hrozbu módy baseballových čapek štítkem dozadu, a večer zřejmě postihla zdvořilost. Ale jen do té doby, než jim náš milý hostitel - stejně ho podezřívám, že záměrně provokuje neplechu, aby neusnul - vnutil brandy a zmínil se o Euro Disney. Pak to začalo.

Raoul se málem zalkl. *Quelle horreur!* Francouzská kultura, onen skvostný klenot civilizace, pošpiněna nechutnými americkými vynálezy - *le Coca-Cola, les Big Mac*, a nyní ten nemožný Mickey Mouse a jeho velkolepé uši. De Gaulle by nikdy takovou vulgárnost na francouzské půdě nepřipustil.

Hlouposti, pravila paní F. Euro Disney se ve vulgárnosti nemůže ani srovnávat s Côte d'Azur. A kromě toho, pravila a dolila si sklenku, na Euro Disney fungují instalace, což se o zbytku Francie tvrdit nedá.

Řeknu vám, skoro byste si mysleli, že navrhla, aby se Mickey Mouse usadil v Elysejském paláci. Nevím, jestli Raoul neměl předky, kteří obchodovali v sanitárním zboží, ale ta zmínka o instalacích mu prostě dodala. Povstal a z plných plic pronesl jízlivý projev na téma záporných vlivů amerických špatností žvýkačkou počínaje a Sylvestrem Stallonem konče (abych tak dodal, obě ve Francii velmi populární). A jeho ruce i brandy létaly kolem, když tu se dopustil omylu a pronesl poznámku na téma zevnějšku paní Franklinové.

„Jen se podívejte na ty šaty," pravil a pozdvihl horní ret, „to je něco, co bych já nazval vulgárnost po americku." Zašel příliš daleko, ale s Raoulem můžete vždy počítat, že to udělá, což je důvod toho, že si ho nikdo příliš nežádá.

No, a to byl jeho konec. Paní Franklinová se vymrštila

a oběhla stůl jako blesk, na dámu jejího věku to byla třída, a poslala mu kabelkou pravý hák přímo do nosu. Musela tam mít něco těžkého - zásobní klenoty na neděli nebo půl tuctu plechovek s americkým pivem -, protože mu to pustilo žilou. Zdálo se, že ji to povzbudilo do další půtky a s válečným pokřikem vyhnala Raoula na dvůr a snažila se o knockout.

Ptáte se, a co dělalo naše vzdělané obecnstvo, zatímco se odehrávala bitva? Absolutně nic. což mě vede k názoru, že pro psy a lidi platí stejné pravidlo: Nikdy se nepleťte do čestné výměny názorů. Ten, kdo se plete, bývá totiž pokousán oběma soupeři.

Z toho příkladu se poučíte, že společenské večere pro několik národností mohou být příležitostně doprovázeny neplánovaným rozptýlením, a tak doufám, že dnešní soutěžící budou bujarého druhu.

Poslouchám, jak přijíždějí, rámusu nadělají dávno předtím, než vejdou dovnitř. Slyšeli jste někdy osly v říji? Hýkání a dupání a tak. Není to o nic horší než tohle. Vůbec se mi nezamlouvá, že projdou kolem mne a ani si mě nevšimnou. Žízeň, myslím. Tak jdu za nimi, prozkoumám dámám kabelky, nehodí-li se jako účinné zbraně, a pozoruju ten rituální tanec, který vždy předchází vážnějšímu jednání.

Dosud jsem si na to nezvykl. Muži si svírají ruce a ženy se olizují na tvářích, ale nikdy nedojde k tomu, co bych nazval informativním tělesným kontaktem. Lámou se v pase, pohupují se, uhýbají, ale vše probíhá z dálky, s odstupem, jestli víte, co tím myslím. V těch výměnách pozdravů není žádná podstata. Jak můžete objevit něco zajímavého ze vzdáleného potřesení rukou nebo z krátkého kontaktu v oblasti náušnic?

Na rozdíl od toho, domnívám se, moje vítací metody jsou opravdové, srdečné a extrémně informativní. Když se přibližuju, silně vrtím oháňkou. To má za úkol uklidnit ty bázlivější duše, navozuje to bezprostřední pocit *bonhomie* a připraví půdu pro ten intimnější pozdrav - důkladné očichání hostových nejdůležitějších oblastí. Zde bych se

měl zmínit, že moje tělesná výška mi umožňuje toto provést, aniž bych se musel uchýlit k nějakým servilním poskokům tak, jak to musí dělat psi zredukovaných tělesných proporcí. Určitě jste je viděli, vypadají jako chlupaté jo-jo.

Tak tu to máme, čumák ve slabině. Nádechy a vyjeknutí od dam. a mužné pokusy pánů brát to jako šprýmovnou složku venkovského života. „Kluci jsou kluci," říkávají. Nebo se stopou znepokojení: „Nekouše?" Musím se přiznat, že jsem byl často v pokušení kousnout si, zejména když řeknou Vořech nebo mi polijí hlavu borovičkou, ale doposud se mi podařilo brát to s rezervou. Jednoho dne však - i moje dobrá nátura má své meze.

Toto úvodní vyšetření trvá sice jen pár vteřin, ale těm z nás, kdo mají vycvičený nos a znalosti etnických zvláštností,

*Moje vítací metody
jsou opravdové*

může poskytnout řadu informací. Dnes večer, jak procházím kolem, jsem zjistil, že tu máme pěknou směsku podezřelých z několika zemí, a je vsutku zajímavé, jak často se osobní buket shoduje s národnostním stereotypem.

Tak například Angličan Jeremy a jeho profil se hodí bezvadně. Je z něj cítit vlhkost se stopami sherry a příchutí starého tvídu a šamponu proti lupům, který neúčinkoval.

Přestože máme teplý večer, oblékl si tlusté kalhoty, které mi připomínají podzim a honitbu. Říká mi „milý hochu“ a zdá se poněkud zklamán, když vymaním svůj nos a odeberu se jinam.

Jules a Jim, starožitníci z vesnice, poskakují kolem svým obvyklým nepokojným způsobem. Jako většina jejich krajanů jsou vždy cítit dosti silně: pronikavý pach *eau de cologne* smíchaný s pozůstatky silně kořeněného oběda - česnek, přirozeně, za silné podpory ančoviček a pepře a slabý suvenýr anýzu a lékořice jako následek dopoledního popíjení nápoje jménem *pastis*. Tato kombinace mě nutí kýchnout na jejich bílé espadrily.

Pak mladá Linda a její sestra Erika z Washingtonu. Jsou cítit jako všichni Američani. Připomíná to čerstvě vyprané prádlo, se kterým jsem si jednou z dlouhé chvíle hrál. Navíc závan ústní vody. Z důvodu tohoto sanitárního buketu se u Američanů moc nezdržuju. Navíc mám pocit, že většina z nich mě považuje za zdravotní riziko.

Konečně je tu veledůstojný Angus, dávný přítel vedení, původem ze západního Skotska. Žiju v naději, že se jednoho dne objeví ve skotské sukni a s taštičkou, což by pro nás oba mohlo být novým zážitkem. Dnes večer, bohužel, se nadil do obstarožních manšestráků, a je jako obvykle cítit ovesnými vločkami, rozlitou whisky, borderteriérem a popelem z doutníků.

Tak to je dnešní obsazení. Vystrčí růžky a obnoví starou tradici slovních půtek a útoků? Doufám, že ano, jelikož - jak mi zkušenost praví - nejistá ruka probuzené vášně provází a jídlo se ocitá pod stolem.

Konečně, po dlouhé hodině vzájemného oťukávání, *madame* zatroubí k útoku a hosté se odeberou do jídelny. Než se k nim přidám, spořádám jednohubky, které nějaká spřízněná duše nechala na stolku, a podumám o aromatické různorodosti lidstva. Se zájmem očekávám setkání se svým prvním Australanem.

Sezení

Lidé mají mnoho podivných zvyků - jako třeba dietu, společenský tanec, sbírání známek a dojemnou důvěru v burzy cenných papírů -, a jeden z těch nejpodivnějších představuje odmítavý postoj k potěšení z prosté procházky. Vedení a já se alespoň jedenkrát denně vydáváme do lesa za trochou pohybu a dobrodružství. Musím připustit, že je to od nich laskavé a pozorné, i když bych si někdy raději pohověl u krbu. Vzhledem k tomu, že jim to zřejmě vyhovuje, jsem ochoten se přizpůsobit. Koneckonců, les je velký a nechtěl bych, aby se ztratili.

Co mě po všech těch letech stále překvapuje, je naprostý nedostatek iniciativy, který na procházkách projevují. Vše, čeho se od nich dočkáte, představuje plahočení kupředu, aniž by si tu a tam začíchali, bezstarostně se vyváleli, slepice nehoní, nezastaví se, aby si označili stromy, žádné rituální pohřby, žádné přepady, nezahrabou si, a šikovných skoků z kamene na kámen pomálu. Snažím se je povzbudit svým příkladem, ale mají své zvyky a výcviku odolávají. Bude to asi věkem. Starého člověka novým kouskům nenaučíš.

No nic. Bylo to během jedné z těchto výprav, kdy došlo k náhodnému setkání, které vedlo k mé krátké kariéře ve světě umění. Moje krátká historka budiž vám varováním, že není dobrého skutku, jenž by zůstal nepotrestán.

Byli jsme v kopcích nad vesnicí, vedení jako obvykle v závěsu, když tu zaslechnu šustění a vrhnu se do podrostu na průzkum v naději, že by to mohl být králík. K svému velkému zklamání spatřím lidskou postavu a vzápětí ji rozpoznám. Byla to Eloise, ta umělkyně. Poletovala mýtinou jako ztracený víkend a fotografovala si větvičky. Měla na sobě svůj umělecký úbor sestávající z volné haleny, tkaných sandálů a stejného tkalounu pro fotoaparát, a ještě malebný klobouk. Bezpochyby byla na výpravě za inspirací, která, pokud vím, se jí již po léta vyhýbala. Uvítala mě potěšeným zacukrováním.

„Óoo, *c'est magnifique*," pravila. „Zůstaň tam, co jsi, zarámovaný zelení. Jako od Celníka Rousseaua. Tak *sou vage!*“

A vyfotila si mě. Vzpomínám si, že mi za uchem visela větvička divokého zimolezu, a to ji zřejmě zaujalo. Podivíni, ti umělci se svými vrtochy.

Vedení se k nám prodralo tím podrostem a začali se s Eloise hubičkovat a mávat rukama, jako by se neviděli po léta. Fakt je, že je u nás pořád, asi hledá, jestli u nás někde v rožku nezapomněla tu svou múzu, ale v této zemi, když se přátelé nečekaně setkají, je z toho pravidelně divadlo. Proč, to nevím. Takže jsem se zrovna chtěl vydat po více méně zajímavé stopě - řekl bych liška, nebo možná se tudy plahočil starý Roussel -, když jsem se zarazil nad tím, co Eloise navrhla vedení.

Jak mě uviděla v tom křoví, řekla a vzrušeně mačkala ten svůj klobouk, přišlo to na ni jako blesk. Byla to ona oslepující křeč inspirace, okamžité pojetí, šupiny jí spadly z očí a cesta kupředu je zcela jasná.

Vedení zdvořile přikyvovalo a přešlapovalo a mohli jste lehce říct, že z toho byli zrovna tak zmatení jako já, než Eloise vysvětlila, co tím chtěla sledovala. To se jí nikdy moc nevede, takže vám předám zkrácenou verzi oněch deseti minut umělecké hatmatilky, které následovaly. Zřejmě plánovala autoritativní sérii akvarelů pavučin - proto ten fotoaparát a záběry větviček jako příprava -, ale ta práce jí jaksi nešla od ruky. Popravdě to byla její chronická choroba. Eloise byla tím, co by se dalo nazvat umělcem-čekatelem spíš než výkonným malířem. Podle mého názoru jí to tak docela vyhovovalo. Vyžaduje to méně času a váš společenský život tím netrpí.

Avšak nyní, jakožto následek onoho zjevení v křovinách, se rozhodla opustit pavučiny, odložit akvarely a obejmout plátno a olejové barvy - krev a kosti, jak řekla, každého vospělého a seriózního malíře. Abyste mohli ocenit podvědomý humor tohoto prohlášení, museli byste ji ve skutečnosti znát. Vedení stále přikyvovalo a snažili se udržet vážný výraz, zatímco čekali, až přednáška opustí Cézanna a Picassa a vrátí se k původní podstatě.

Po jedné nebo dvou krátkých exkursech do fauvismu a
vlivu absintu na některé práce van Gogha naše vládkyně

palety konečně odhalila své plány. Obnášelo to vytvoření mistrovského díla, studii v životní velikosti, zobrazující krále lesů vyskakujícího z křovin, syntézu přírody v její nezkrocené velkoleposti. Normálně mi vše dojde poměrně rychle, ale musím přiznat, že tentokrát mi chvíli trvalo, než jsem si uvědomil, o čem to vlastně žvatlá. Hodlala namalovat můj portrét.

Do hry se dostaly smíšené pocity. Na jedné straně tu bylo zadostiučinění, že moje hrdinné kvality byly konečně rozpoznány, možnost nesmrtelnosti, a že by tu mohl být i bonus několika kostí pro občerstvení modelu. Na straně druhé jsem měl určité pochybnosti o tvůrkyni. Když vám řeknu, že to byla žena, kterou jsem slyšel se přiznat, že má každé ráno vážné umělecké potíže s výběrem správné rtěnky, tak si umíte představit, co se mi asi honilo myslí. Po léta bychom se babrali v ateliéru, život by nás míjel, a až by portrét byl dokončen - pokud by se nám vůbec podařilo s ním začít -, byl bych tak starý, že bych potřeboval kvalifikovanou ošetřovatelku k tomu, aby se mi povedlo zvednout nohu.

Vedení tyto obavy nesdílelo. Myslím, že se jim zjevily vidiny mého portrétu vystaveného v Louvru, v oddělení zvířecích maleb vedle oněch obézních středověkých andálků, které tam všichni obdivují. Jejich Kluk těsně vedle starých mistrů. Mysleli si, že je to bezvadný nápad. Nebezpečné, nadchnout se pro něco, zejména je-li do toho zapletena Eloise. Ale předbíhám.

Konference v lese byla odložena, Eloise zmizela hledat svoji portrétní výbavu a vedení optimisticky uvažovalo, kdy by to veledílo mohlo být dokončeno. Můj odhad byl tak asi osmnáct měsíců, a to bylo jen na nákup materiálu, a po několika dalších dnech jsem na věc zcela zapomněl. Byl jsem si jist, že k tomu nikdy nedojde, a abych se přiznal, docela jsem si oddechl. Na zátiší se moc nehodím.

No dobře. Nikdo není neomylný. Ke svému velkému překvapení jsem se zmýlil, jelikož Eloise zavolala o týden

později, že je vše nachystáno k prvnímu sezení. Moc mě to nepotěšilo, protože jsem pro ten den již měl určité plány

Možnost nesmrtelnosti

a jak jsem již předeslal, měl jsem o tom celém projektu řadu pochyb. Vedení se však zdálo být ve stavu vzrušení, a tak kvůli nim jsem se nechal svést ke spolupráci. Po jakýchsi zcela zbytečných úpravách mého zevnějšku mě dovezli ke dveřím objektu, který Eloise nazývala svým „ateliérem“.

Byla to dlouhá a úzká budova dole na zahradě, kterou na ateliér přestavěli - podle pachu zcela nedávno - z rehabilitačního ústavu pro kozy. A tam ve vchodu stála odpověď moderní doby Stubbsovi a Rembrandtovi, vybavená plnou polní. Pryč byly sandály, volná halena a široký klobouk z doby jejích pokusů o akvarely. Zde byla zcela nová a věci oddaná Eloise oděná v čemsi připomínajícím svářečskou kombinézu a v gumových holínkách, s čelenkou barvy suříku.

Zavedla mě dovnitř a zatímco jsem inspektoval místnost,

umělkyně k modelu bez přestání drmolila o tom, jak spolu budeme vytvářet díla k větší slávě výtvarného umění. Nikdy předtím jsem v uměleckém ateliéru nebyl, a tak to vše bylo pro mne novinkou. Na stojanu uprostřed místnosti stálo velké neposkvrněné plátno. Vedle něj byl dlouhý stůl s tubami barev, hrnci plnými štětců, palety a s něčím, o čem mě napadlo, že je pro umělce zcela nepostradatelné, totiž s telefonem. Před stojanem bylo cosi, co se dá popsat jen jako umělá sluj.

Byly zde kameny vkusně sestavené tak, aby tvořily nerovnou podlahu, do spár byla zastrkána vadnoucí křoviska. Jste-li vybavení živoucí představivostí a nekritickým okem, mohli byste najít vzdálenou podobnost s přírodou, ale mne nepřesvědčili. Naštěstí jsem zpozoroval, že na kamenech jsou zbytky sušenek a zatímco si Eloise zatelefonovala, spořádal jsem je. Pak si zavolala ještě jednou, a pak znova, a vždy to byla ta stejná historie. Volala přátelům, aby ji nevyrušovali, což jsem vzhledem k jejímu talentu vyrušovat sama sebe při každé příležitosti považoval za zdařilou ironii. Ona však vysílala zprávu, že získala významnou zakázku, a že tedy umělkyně je v tvůrčím zanícení a jakýkoli styk s vnějším světem se odkládá na neurčito a tak dále.

Jak si starí mistři mohli poradit bez telefonů, fakt nevím. Nejspíš vysílali posly s hieroglyfy.

Začal se mě zmocňovat neklid a pocíťoval jsem více než kdy jindy, že mě moje obětavá povaha zavedla do delšího období nudy. Pamatujete, co jsem vám řekl o dobrých skutcích? Platí se za ně, o tom není pochyb, a jak jsem koukal z okna, zatímco Eloise opět telefonovala, začal jsem skoro litovat toho, že jsem se narodil s takovým výrazným zevnějškem. Pokud se mne týče, ať si umělci trpí pro své umění, ale nás modely z toho vynechte.

Konečně telefon odložila a bitva začala. Zavedla mě do sluje a pěknou chvíli mě tam rovnala, než se jí konečně podařilo mě zkroutit do úděsně nepohodlné pózy. Ani se

nehni, nařídila, sed', a to, že jsem měl ostrý kámen přímo
kdesi, jí bylo fuk. Odstoupila, natáhla ruku, natočila palec

a zamyšleně na mě zašilhala, jako když si Degas srovnával perspektivu. Ale ne. Nebylo to ono. Něco scházelo. Zatímco odešla do zahrady cosi vyhledat a přinést, bylo mi dovoleno stát v pohovu.

Navrátila se triumfálně s náručí plevle. Zahradničení není jednou z mých silných stránek, a tak vám jej nedokážu pojmenovat, ale určitě ho znáte. Vyrůstá v pokroucených úponcích a lepí se na vás jako dlouhé prameny bodláku. Nedá se pořádně odlepit a pokud máte smysly pohromadě, tak se mu vyhnete. Což na Eloise ovšem neplatí.

Začala mi hlavu a ramena ovíjet tím děsným plevelem a mumlala pitomosti o zelených girlandách a závěrečném efektu. Když s tím byla hotová, cítil jsem se jako úplný pabl, jak by ne, když vás někdo převleče za keř. Ale Eloise byla zřejmě přesvědčena, že činíme patřičný pokrok a nacpala mě zpět na moje pichlavé bidýlko, přičemž vyluzovala výkřiky uměleckého nadšení.

„Ano,“ křičela, „ano. Vidím to, tu hlavu zarámovanou v symbolu plodnosti přírody. *Superbe*.” Osobně jsem viděl skrze to listoví, které mi viselo do očí, velice málo, což viním z následující nehody. A nebyla to obmyslná zlovůle, ať si Eloise říká, co chce.

Takže zatím jsme nezmařili v tom uměleckém nadšení ani kapku barvy. Cítil jsem se mimořádně nepohodlně nahoře i dole, natřičtvrtě slepý a docházela mi trpělivost. Vtom zazvonil telefon.

Zdvihl by ho Picasso nebo kterýkoli jiný z mistrů štětců? Pochopitelně nikoli. Zdvihla ho Eloise? Pochopitelně zvedla. Slyšel jsem, jak o ní říkají - nepříliš laskavě, to vím, ale pravda laskavá nebývá -, že na odstranění telefonu od jejího ucha by byl zapotřebí chirurgický zákrok, a právě se usazovala k podrobné diskusi o vhodnosti liposukce s jednou ze svých přítelkyň se špatným svědomím pokud jde o tělesnou váhu, když jsem se rozhodl, že co je moc, to je moc. Vstal jsem ze svého listnatého převleku. Naneštěstí jsem

přitom - ze zmíněných důvodů omezeného vidění - vrazil do stojanu, plátno mi spadlo na hlavu a kombinace instinktu

a podráždění mě donutila k sebeobraně.

Bylo to jako vykoupení z toho dne. Nevím, jestli jste kdy měli důvod k útoku na plátno metr dvacet krát metr dvacet, ale pokud byste se někdy necítili ve své kůži, nemohu nic doporučit víc. Trhá se jedna báseň a nebezpečí osobního zranění veškeré žádné. Dal jsem se do toho jako tygr, až nezbylo nic než stužky a zlomky. Vyděšená Eloise to průběžně reportovala své přítelkyni po telefonu.

„Změnil se v divého zabijáka. Zničil mé dílo. Strachuju se o holý život. Zavolej na policii.“ Měl bych dodat, že vyděšená umělkyně v tuto chvíli již vylezla do bezpečí na stůl a její nohy v holínkách způsobovaly úplnou pohromu mezi tubami s mořenou a akvamarinem, jejichž obsah zasáhl i mne.

Zbytek nepochybně uhodnete sami. Poplašný telefonát přivolał vedení, jež příběhlo a víte co? Poprvé jsem viděl, jak se zalekli. Byl jsem tam ověšený plevy a pruhy plátna, ozdobený plácanci barev a škrábal jsem na dveře, aby mě pustili ven. Eloise na stole, telefon přitisknutý k ěadrům a nachystaná omdlít. Nebyl jsem v patřičné pozici, abych ten pohled mohl ocenit, ale jsem si jist, že by za něj mnoho lidí zaplatilo vstupné.

Skončilo to zle pro všechny. Vedení slíbilo Eloise šek obratem pošty jako náhradu za škody. Já jsem byl podroben velice nepříjemné proceduře s rozpouštědly a nůžkami. Eloise byla, jak tvrdila, po týdny v šoku.

Tolik k umění. Chcete-li znát můj názor, nestojí to za to.

Poznámky o
druhu
Homo sapiens

I kdybych se dožil šestnácti let, tak bych nikdy plně neporozuměl oněm bohatým složitostem lidské povahy. Nejsem si ani jist, jestli bych chtěl. Znamenalo by to celoživotní dílo, a dumat o záhadách života je špatné pro zdraví. Podívejte se, co se stane filozofům. Většina z nich skončí buď v blázinci nebo u láhve, nebo se stanou profesory existencialismu na podřadné univerzitě.

I přes toto konstatování nelze zapřít, že po mnoha letech spokojeného života s vedením a čas od času s jejich podezřelými přáteli, jsem dospěl k řadě závěrů o dvounohých zvířatech.

Pokud držíte jazyk za zuby, uši máte nastražené a dáváte pozor, naskytou se příležitost nahlédnout do jejich nitra. Poučné záblesky se vám vpečetí do paměti a vybudujete si zásobárnu poznatků. Vezměte si například ten den, kdy jsem se poučil o posvátnosti lidských nemluvnat. Došlo k tomu během oné společensky nebezpečné chvíle po večeři, kdy jsou lidé shromáždění kolem stolu vystaveni pokušení neopatrně vyplesknout něco šťavnatého, nebo i - *in vino veritas* - mluvit pravdu. Většinou toho druhý den litují a vyměňují si omluvné telefonáty. To už, naštěstí, je pozdě.

Toho patřičného večera jsme byli poctěni návštěvou jedné z Matek Země. Měla tři malé děti a nikomu nedovolila, aby to zapomněl - při koktejlech fotografie, během prvního chodu zajímavé historky o dobrodružstvích s bryndáky a řehtačkami a posléze nejnovější zbytečně podrobné zpravodajství o počtu zubů a experimentech s tělesnými funkcemi. Nedalo se to strávit, ani jíst jsem nemohl, ale jí to nedalo a nebyla k zastavení. Ostatní hosté předstírali, že jim to nevadí a dávali se jehněčí kýtou. Konečně, když jí došla slina, předložila urážlivou teorii, že někteří lidé si místo dětí pořídí psy. Sice zvrácená a nezdvořilá teorie, ale nikoliv originální, a doufal jsem, že si ta poznámka zaslouženě nezíská žádnou pozornost.

Nepočítal jsem ovšem s dojmem, který její monolog bude mít na Půlku. Možná, že jsem se již zmínil o tom, že

Vzpřímil uši a zakousl se do toho

probudit ho z jeho rozjímání po večeri si vyžaduje menšího zemětřesení. Ale teď - pravděpodobně inspirován přehršlemi propagandy o radostech rozmnožování - vzpřímil uši a zakousl se do toho. Mluvil dobře, v podstatě se soustředil na to, že mnoho manželských párů v dnešním přeplněném světě žije v malých bytech, kde psi nejsou dovoleni. Jelikož je jim smutno, koupí si papouška nebo si pořídí dítě, záleží na tom, kolik místa mají na klec. Tudíž lze stejně dobře tvrdit, že je tomu naopak a že děti jsou *de facto* náhradou za psy. Dáte si ještě sklenku?

Stalo se již předtím, že si Půlka způsobil nepříjemnost kvůli svému postoji (tehdy šlo o posvátné krávy), ale takovou dramatickou odpověď jste neviděli. Třesouc se vzrušením jako pudink v říji ho Matka Země přikovala zuřivým a planoucím zrakem.

„To je urážka," křičela. „To nemyslíte vážně, přirovnávat mého Tonička k papouškovi!"

Na tabuli se sneslo ticho a všichni čekali na to, jak se z toho Půlka vyvlékne. Ale v něm se dnes usadil ďábel, rozhodně se nenalézal ve smířlivém rozpoložení.

„Proč ne?“ pravil. „Oba jsou malí. Oba jsou hluční. Oba rozhazují jídlo. A oba nejsou schopni kontrolovat svá střeva.“

Vše pravda, samozřejmě, ale ne taková, jakou matka chce slyšet.

Ale stačilo to k tomu, aby dnešní zábava dospěla k náhlému konci. Uražená návštěva odhodila svůj ubrousek, sebrala rodinné album a odvěkla manžela do noci, přičemž hlasitě protestovala proti urážkám mateřství a přísahala, že s tím odporným mužským do smrti nepromluví.

„Jaké blaho," bylo slyšet Půlku mumlat, což stačilo na to, aby byl vykázan k pokání do kuchyně. Já jsem se držel stranou. Přirozeně jsem se ohromně bavil, ale nebylo bezpečné to dávat najevo.

Když jsem pak po zhasnutí přemýšlel ve svém košíku o událostech dnešního večera, mé myšlenky se zatoulaly k ostatním citlivým kauzám, v nichž nemoderní názory či několik v žertu utroušených slůvek může způsobit poplach, malomyslnost nebo i narušení společenských vztahů. Je tu řada námětů, na které si můžete pomyslet, od politiky - pokud vím, mnoho lidí ji stále bere vážně - až po roli prezervativu v moderní společnosti. Naslouchal jsem přehřátým diskusím na oba náměty a viděl jsem při sebemenším nedorozumění normálně mírné a rozumné lidi chovat se jako fretky v pytli. Rádi vyhrají, víte, a když ne, tak se vzteknou. Nic není tak divného jako lidé.

To bylo, co jsem měl na mysli, když jsem strávil několik dní přezkoumáváním svých závěrů sebraných na předcházejících stránkách, abych si byl jist, že jsem uvedl vše, co by mohlo mít význam pro potomstvo či kohokoli by se to mohlo týkat. Ku svému překvapení jsem zjistil, že jsem takřka opominul svůj vlastní druh. Co by si počali ti mladí a nezkušení mezi námi. lidských návyků neznají, vypuštění do cizího světa lidí, kteří neváhají vykonávat své tělesné potřeby uvnitř budov, avšak trestají psa, který je napodobí? Logika tu nestačí, potřebujete zkušenost. A tak tu nabízím několik pokynů. *Pensées* jen tak namátkou, ale stojí za přečtení. Uvidíte, co si o nich budete myslet.

RADY MLADÝM PSŮM

1. Pozor na Vánoce. Tradičně je to období, kdy štěňata jsou přinesena do šťastných domovů coby dárek. Pokud přežijí počáteční dietu krocana, pečiva, čokoládových bonbonů s likérovou náplní, balicího papíru, staniolu a vánočních ozdob, začnou růst, což je normální. Z důvodů neznámých však toto způsobuje překvapení a ohromení mezi dospělými členy domácnosti, kteří by měli vědět, o co jde. Ale zřejmě nevědí, a záhy na jaře hledají někoho, kdo by od nich převzal psa, jenž se stal nepohodlným. Vánoční štěňata ať rozhodně neplánují budoucnost. Smutné, ale pravdivé.
2. Ani se nepokoušejte porozumět přitažlivosti televize. Myslím si, že jsem poměrně znalý světa, schopný svobodného pohybu mezi různými společenskými vrstvami, sympatický vůči jejich zájmům, jakkoli podivným, a tak dál. Ale pokud jde o televizi, jsem přiveden z konceptu. Malá skříňka plná malinkých a hlučných lidiček, nepříjemný pach zahřátých plastů, místnost pohroužená v temnotu, zákaz konverzace a tiché chrápání v pozadí - to má být zábavné? Ne a ne tomu přijít na kloub. Viděli jste někdy králíky hypnotizované reflektorem? Tak to je televize, pokud mne se týče. Na dramata a pro zábavu mám raději mravence.
3. Jedné noci můžete být vyrušeni, oknem se plíživě dostaví pánové, kteří budou obcházet dům tiše po špičkách. Jsou to zloději. Nikdy na ně neštěkejte. Nemají žádnou úctu k právům zvířat a dovedou být násilní. Odložte jakýkoli rámus do okamžiku, kdy jsou z domu bezpečně pryč. Při trošce štěstí odnesou televizor.
4. Etiketa koupelí mě po několik měsíců mátlá, ale pravidla by měla být, jak následuje. Pro lidi je přijatelné, aby se ponořovali do vody každý den. Dokonce to považují za ctnost a potěšení. Zpívají si, hrají si s mýdlem, vynoří se růžoví a lesklí a na sebe pyšní. Jakožto svědek takového počínání pes učedník by mohl být v pokušení následovat

jejich příkladu a skočit si za občerstvením do kaluže. To není přijatelné. Rovněž ne vytřásání vody z kožichu

v pokoji nebo čištění vousů otíráním se na koberci. Jak je tomu v životě často, platí zde dvojí míra, a to nikoli ve prospěch nás se čtyřma nohama a zablácenou náprsenkou.

5. Naučte se rozpoznávat přirozené přátele a přirozené nepřátele. Mám srdečný vztah k zahradníkům (máme totiž společný zájem v rytí), neohrabaným strážníkům, těm, kdo znají podstatu úplatků za účelem zabezpečení dobrého chování, a lidem s umělým chrupem, kteří mají potíže se sušenkami. Lidé, jež je nutno brát s rezervou, zahrnují všechny oblečené do bílého, ty, kteří se povýšeně vyptávají na váš rodokmen, mrzuté dědky s holí a vegetariány (vyjma příležitostí, kdy je na stole maso, kterého se chtějí tiše zbavit). Vyhněte se též ženám, které sebou nosí fotografie svých koček. Není jim pomoci.
6. Naučte se rozpoznat potřebu výběrové poslušnosti. Za běžných okolností si můžete dělat více méně co chcete. Vrozená lenost a krátká trvanlivost pozornosti vás zachrání od přehnané disciplíny. Ale dochází ke krizovým situacím, kdy se vyplatí reagovat na autoritativní povel. Bude vám jasné, kdy. Zvýšený hlas, hysterie na obzoru, výhrůžky po ruce. Když zařvou ve velkých písmenech - jako kupříkladu: „KLUKU! KSAKRU!“ -, okamžitě se navraťte na základnu a předstírejte, že jste předtím neslyšeli. Pečlivě vrťte ocasem a vše bude v pořádku.
7. Nevod'te si domů kamarády opačného pohlaví. To může dát vzniknout spekulacím o vašich úmyslech a vést k domácímu vězení. Podle mého názoru je nejlepší se romanticky zaplést na neutrální půdě, kde je malé riziko, že budete zahnáni do kouta a podržíte si to, čemu se dnes říká „maximální zapíratelnost“. Vezměte si za příklad naše svrchované státníky: Pokud vás nedrží pod krkem, nepřiznejte se k ničemu.
8. Nikdy nekousejte veterináře, i když na vás zaútočí zezadu studeným teploměrem. Míni to dobře.
9. A konečně pamatujte, že žijeme v nedokonalém světě.

Lidé se dopouštějí omylů. Koktejlové dýchánky, světlý nábytek, transplantace vlasů, Silvestr, odčervovací tabletky, bižuterní psí obojky, jogging, psí salony, sex po telefonu, holení nohou - seznam je dlouhý a život je krátký. Radím vám, abyste jej využili, jak můžete, a buďte shovívaví. Mýliti se je lidské. Odpouštět je psí.

Jdeme na procházku?

Poznámka o autorovi

Kluk byl nalezen opuštěný na pokraji jedné vesnice v Provinci. Přistál na všech čtyřech a v současné době tráví svůj čas buď v naší kuchyni nebo v lese.

PETER MAYLE

Mýlíti se je lidské, odpouštět je psi

PETER MAYLE

Psí život

Kresby

Edward Koren

Z anglického originálu A Dog's Life, vydaného Penguin Books. 1996,
přeložil Paul Millar

Obálku s použitím ilustrace Edwarda Korena navrhl Oldřich
Pošmurný Vydalo Nakladatelství Olympia, a. s., roku 2000. jako
svou 3077. publikaci Odpovědná redaktorka Slávka Poberová
Technický redaktor Jan Zoul První vydání, 144 strany TS 13/34

Sazba TYPO JP. s. r. o.

Vytiskla tiskárna Severografie, s. p., Most

27-060-2000